

МЕЙ МАКТОЛДРИК

БАРУК

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ПЛАМЪК

ЧУДЕСЕН РОМАН!

МЕЙ МАКГОЛДРИК ПЛАМЪК

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Да бъдеш погълнат от огнена любов.

От десетилетия замъкът Айрънкрос Касъл е прокълнато място за шотландските планинци. Последните господари на замъка или местните леърди, загиват при загадъчни злополуки. Но новият собственик, Гавин Кар, не се плаши от смъртта. Много повече го плаши мисълта да не бъде предаден или изоставен от своята любима. Още с пристигането си, той се запознава с тукашните предания и легенди, за духове и призраци. Но най-силно го поразява портрета на прелестната Джоана Макинес, за която се смята, че е загинала при последния пожар, заедно с баща си, предишния владетел на Айрънкрос. Обзет от непреодолимо желание, на него му остава само да страда, че не може да я притисне в прегръдките си.

*На Зелма Макдонал, Колийн Едмиранд, Джоди Алън,
Едит Брон Чонг, Шарън Хендрикс и Керъл Палермо, които
никога за миг не престанаха да вярват, в успеха на романа.*

ПРОЛОГ

Айрънкрос Касъл

Северната част на планинска Шотландия

Май 1527

Луната се издигна над стръмния склон. Нощните сенки, подобно на хищно извити пръсти, обхванаха стените на замъка.

Тъмните фигури се спуснаха по билото на най-близкия хълм и се насочиха към крепостта. Приглушеният шепот на вятъра заглъхна, когато и последната от тях изчезна сред каменните отломки в тесния проход под стените на замъка. Тъмните води на езерото проблясваха на лунната светлина.

В тишината се чу издрънчаването на тежко желязно резе и масивната дъбова порта бавно се отвори.

Проходът се изпълни с хора с черни наметала, мълчаливи като смъртта. Те взимаха незапалените свещи, оставени в една вдлъбнатина в каменната стена зад вратата. Наоколо цареше непрогледен мрак. Хората продължиха да се движат покрай каменния свод на тунела.

Стотина крачки по-навътре, водачът им зави и продължи по каменните стъпала, водещи към просторна полукръгла стая. Ниският таван, почернял от дима и саждите, се крепеше от масивни колони. В отдалечения край на стаята, край незапалената погребална клада от тръстикови стъбла и сухи клони, се издигаше висока каменна маса, върху която бяха поставени резбована чаша и газена лампа.

Тъмните фигури една по една приближаваха към масата и запалваха свещите си от лампата. После бавно се придвижваха към гробовете, разположени край стените на подземие и допираха чела до студения камък, преди да се върнат в средата на помещението, където образуваха широк кръг.

Скрита в нишата, на няколко крачки от каменната маса, една призрачна фигура наблюдаваше тайнствения ритуал. Водещата церемонията взе чашата и застана до кладата.

— Сестри! — извика със силен глас жената. — В името на душите на тези, които лежат погребани тук, ние призоваваме Силата!

— Майко! — откликнаха в хор женските гласове. — Ние призоваваме Силата!

— Сестри! Заради нас, заради техните страдания, ние призоваваме Силата!

— Майко! Ние призоваваме Силата!

— Сестри! Заради ненаказаното престъпление и безмилостните злодеи, ние призоваваме Силата!

— Майко! Ние призоваваме Силата!

Жената продължаваше да реди зловещите си заклинания, а останалите повтаряха думите ѝ. Наблюдателят се бе свил от ужас. Минутите бавно се нижиха. Гласовете на жените се извисяваха все по-високо и по-високо, телата им се люлееха подобно на клони, огъвани от невидим вятър.

Накрая с див писък една от тях коленичи и запали кладата. Съчките запращяха, лумна пламък и по стените затанцуваха призрачни сенки. Кръгът се разкъса и жените се завъртяха в лудешки танц, съпроводен от стенания и нечовешки вопли.

— Сестри! — извиси се гласът на Майката, когато те започнаха да забавят движенията си. — Поколения изминаха, мои сестри, но всяка година при пълнолуние, ние трябва да си припомним нашите клетви.

— Ние помним... — отвърна множеството.

— Ние помним — повтори Майката, вдигна чашата високо над главата си, преди да излее пурпурната течност върху кладата. Жените се свлякоха върху каменния под, а тишината се нарушаваше единствено от съскащите пламъци на огъня.

Мигове по-късно жените започнаха да се надигат една по една, а Майката отново заговори:

— Сестри, тази нощ трябва да ви съобщя нещо. Узнах, че в замъка ще пристигне новият леърд^[1].

Надигна се глух шепот, а фигурата, скрита в нишата, се приближи колкото бе възможно напред, без да рискува да бъде открита.

— Както знаем от миналото, дяволът е белязал душите на мъжете. Ние всички помним, коя е причината за нашата клетва,

причината за нашия съюз. Всички много добре помним, сестри мои!

— Още веднъж, както правим след онази нощ, ние трябва да спазим нашия обичай.

Майката вдигна свещта си и скритият наблюдател видя как пламъкът се отрази в очите на присъстващите жени. Ледени тръпки разтърсиха призрачната фигура.

— Нека проклятието настигне тези, които трябва... ние ще помним!

[1] Леърд — едър шотландски земевладелец — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Стърлинг, Шотландия

— Да отидеш там е равносилно на самоубийство, Гавин и ти много добре знаеш това!

Гавин Кар се престори, че не е забелязал загрижеността на приятеля си. Придвижвайки се от една картина на друга, чернокосият гигант продължи да изучава прекрасните платна, окачени по стените на кабинета на Амброуз Макферсън.

— През последната половин година там са умрели поне десетина души! — изръмжа Амброуз. — Помисли си, човече! Последният леърд и цялото му семейство загинаха от жестока смърт сред тези отвратителни камънаци! В името на всичките светии, Гавин, моля те, не забравяй, че от векове насам нито един от господарите на Айрънкрос не е умрял от естествена смърт!

— Амброуз, съпругата ти притежава изключителна дарба...

— Сега говорим за глупавото ти намерение да отидеш в Айрънкрос — прекъсна го приятелят му.

— Да, но тези лица докоснаха някаква струна в сърцето ми — Гавин погали платното. На портрета се виждаше дете, което с грейнало от радост лице се взираше в новороденото в ръцете си.

— Бони Джейми! Толкова е пораснала откакто я видях за последен път. А Майкъл вече е снажен момък...

Амброуз го прекъсна:

— Гавин, сега не обсъждаме Елизабет и децата ми. Тук сме, за да поговорим за приемането на този проклет дар, с който графът на Ангъс те удостои. Не разбираш ли, че лорд — канцлерът се опитва да се отърве от теб?

— Не, Ангъс има много по-лесни начини да се отърве от мен. За целта не бе нужно да ме прави господар на някакъв си замък в Северна Шотландия — Гавин потри с ръка брадичката си, преди да пристъпи към следващото платно. — Въпреки, че приемам тази награда по-скоро като унижение, понеже ненавиждам всичко свързано с шотландските

планини — с изключение на твоето семейство, разбира се — добави младият мъж и се ухили на Амброуз.

Потомъкът на шотландските планинци понечи да отговори, но в този миг вратата се отвори и Елизабет Макферсън тихо влезе в стаята. Подобно на луна, издигнала се в тъмното небе, така и присъствието на младата жена разведри смръщеното лице на съпруга ѝ.

— Виждам, че молитвите ми, да разрешите този ужасен спор са отишли напразно — сгълча ги с усмивка тя. Потупа Гавин по ръката, заобиколи масата и се настани до съпруга си.

Новината за новото издигане на Гавин много бързо се бе разпространила в двора и той не бе изненадан от внезапната поява на Елизабет. Приятелите му се опитваха да го убедят да не заминава.

— Заради теб, Гавин Кар — рече Елизабет, — спуснах черни завеси пред прозорците в тази част на къщата, за да не прониква никаква светлина, а децата са преместени в западното крило на къщата, за да се скрият всякакви признаци на живот.

— Заради мен ли, Елизабет? — повтори той. — Аз не мога да остана.

— Не, ще останеш — уверено заяви младата жена. — Предполагам, че единствената причина да изоставиш имението си и да заминеш за Айрънкрос Касъл, е, че отново искаш да се скриеш от света.

— Искаш да кажеш, любов моя — намеси се Амброуз, — че този твърдоглав обитател на низините, отново е обзет от мрачни и тъжни мисли, които го карат да се изолира от почтените хора, мразейки всичко и всички... и най-вече себе си!

— Да — усмихна се тя. — И аз така си помислих, като го гледам колко е красив в новата шотландска пола. Няма нужда да заминава толкова надалеч в онези диви планини. В края на краищата, ние можем и тук да му осигурим не по-лошо убежище от света и от останалите хора.

— Няма да успеете да ме разубедите да замина — Гавин нежно изгледа приятелите си. Изпъкналият корем на Елизабет показваше, че третото им дете е на път. — И без мен си имате толкова много грижи. Освен това, хората ми вече са готови за път. Изпратих вест до Айрънкрос и до моя бъдещ съсед, графа на Атол. Очакват ме след две седмици, така че, каквото и да кажете, няма да променя решението си

— замълча за миг, преди да продължи: — А и нямам никакво желание да ставам отшелник. Нито пък се каня да умирам. Не е това причината за моето заминаване. Има нещо друго.

Гавин се поколеба, обмисляйки следващите си думи, понеже знаеше, че ако сподели с тях истината, пак няма да ги успокои. След трагичните събития във Флодън Фийлд, той бе останал без семейство и сега нямаше други близки хора, освен тях. Знаеше, че те са много загрижени за него.

— Преди около две седмици при мен дойде една благородна дама — заговори Гавин. — Тогава още се колебаех, дали да приема предложението на лорд — канцлера за Айрънкрос. Жената бе стара и болнава. Тя каза, че сигурно я помните и се представи като лейди Макинес — той замълча, когато видя как Елизабет се натъжи, а съпругът ѝ я прегърна през кръста. — Дори преди да се срещна с нея, аз знаех, че от много години Айрънкрос Касъл е бил собственост на рода Макинес. Но тя ми каза, че след последната трагедия имението е потънало в разруха.

Елизабет бавно се отпусна в близкото кресло.

— Миналото лято тя ми разказа ужасната си история. След поредица от загадъчни злополуки в това мрачно имение, загубила съпруга си и двамата си сина.

— Да. Всичките си близки, освен един — мрачно добави Амброуз. — А при пожара в Айрънкрос загуби и третия си син заедно с жена му и дъщеря му.

Гавин кимна.

— Да. Тя ми разказа, че внучката ѝ е била много привързана към вас.

— Никога няма да забравя Джоана — прошепна Елизабет. — Тя бе толкова жизнена. Изключително красива млада жена и силна. Готова беше да посрещне всякакви трудности, които животът би ѝ поднесъл. Тази пролет трябваше да се омъжи за Джеймс Гордън, племенник на графа на Хънтли. Но всичко свърши. Животът може да прекърши мечтите ни само за миг.

— Лейди Макинес не беше дошла да ми разкаже за сполетелите я нещастия, а да ме помоли за една услуга — Гавин отново се загледа в картините на стената. — Тя ми довери, че през миналото лято внучката ѝ е позирала за портрет — извърна се и срещна погледа на Елизабет.

— Да, така беше — кимна младата жена. — Доколкото зная, портретът е бил отнесен в Айрънкрос Касъл.

Гавин решително погледна приятелите си.

— Старата дама иска този портрет. Каза, че е твърде възрастна, за да издържи пътуването до Айрънкрос... макар че там са погребани всичките ѝ близки. Вече не се интересува какво е останало от замъка, нито от това какво ще направя аз с тези руини. Единственото, което я вълнува, е дали портретът на внучката ѝ е оцелял по време на пожара и ако е така, ме помоли да ѝ го изпратя.

Амброуз напрегнато се взря в лицето на приятеля си.

— Ако това е единствената причина да заминеш за Айрънкрос, то може да изпратиш някого от хората си да свърши тази работа. Не е необходимо ти лично да...

— Не, аз имам причина да замина — прекъсна го Гавин. — Има още нещо, което ми каза старата дама, и точно то ме накара да се реша на това дълго пътуване.

Той млъкна. Двамата съпрузи го гледаха мълчаливо, очаквайки следващите му думи.

— Лейди Макинес ме увери, че независимо от неестествената смърт на близките ѝ, тя смята, че проклятието, което тегне над Айрънкрос Касъл, не е от царството на призраците и сенките. Там наистина имало дявол, но той бил от плът и кръв — Гавин тежко въздъхна:

— Крайно време е някой да открие истината.

ГЛАВА 2

Капакът на един от прозорците на полуразрушената кула, се блъсна силно в стената, когато следобедният вятър се изви от запад, а златните лъчи на слънцето нахлуха в обгорялата стая.

Свитата върху купчина слама жена се сепна и се уви по-плътно в скъсаната пелерина. Макар, че вече бе късна пролет, още не можеше да се освободи от студа, проникващ в костите ѝ. Може би защото толкова рядко виждаше слънцето. Сега тя бе същество на нощта, по-скоро сянка, отколкото човек.

Жената потръпна, усетила мъчителния спазъм на глада. Поклати глава, опитвайки се да прогони болката. Трябваше да изчака до вечерта, когато икономът и слугите заспят, за да се прокрадне в кухнята за малко храна. Едва тогава можеше да потърси някакви остатъци, с които да засити глада си.

Малкото останали обитатели на замъка я смятаха за дух. Какво ли щяха да си помислят, ако знаеха колко човешки бяха нуждите ѝ...

Дървеният капак продължаваше да се удря в почернелия перваз. Това бе времето ѝ за почивка и тя се ядоса. *Подобно на прилепите и бухалите*, помисли си Джоана. Само под прикритието на нощта можеше да се движи свободно из този полуизгорял затвор, който някога бе неин дом.

Дрипавото същество се изправи на крака и тихо прекоси стаята. Приблужи се до капака, който продължаваше да се блъска в стената, и се заслуша — в далечината се чу тропот на конски копита. В двора под кулата се разнесоха гласове и забързани човешки стъпки.

Джоана хвана капака и внимателно го затвори, без да поглежда надолу.

Обреченият мъж, помисли си тя. Прокълнатият леърд бе пристигнал.

Сивият прах, вдигнат от копитата на уморените коне, се издигна над главите на ездачите. Гавин Кар отмести поглед от приближилите се коняри и се втренчи в огромния железен кръст, забит в грубата каменна стена над тежката сводеста порта от дъб. Червеникаворъждивите петна под кръста свидетелстваха, че стърчи там от векове. Той плъзна поглед към постройките в двора.

Замъкът се оказа по-голям, отколкото бе очаквал. Разпрострени около вътрешния двор, грубите ъгловати постройки от неодялан камък приличаха на ръка, готова да се стисне в юмрук. Над тях се издигаха северното крило и основната сграда с тесни прозорци в каменните стени. Прозорците на южното крило бяха по-големи. Очевидно е било построено по-късно, помисли си младият мъж. Гавин бавно огледа всичко наоколо. Нямаше следи от пожара, отнел живота на предишния господар, на семейството му и на техните слуги. Вероятно снеговете и дъждовете бяха заличили всички следи от дима и саждите.

За миг зърна някакво движение — бавно затваряне на дървен капак в кулата, издигаща се над южното крило.

Приблжиха се някакви хора и отвлякоха вниманието на Гавин. Високият мъж, който се караше на суетящите се коняри, сигурно бе Алан, икономът на последните четирима господари от рода Макинес. Посивялата му коса и брада издаваха напредналата му възраст, докато яката му фигура — макар и леко приведена — говореше за силата, благодарение на която, се бе задържал толкова дълго на този пост.

Гавин скочи от седлото, кимна на коняря, подаде му поводите и поздрави икономата, който почтително му се поклони.

— Пристигнахте точно според очакванията ни, милорд — възрастният мъж гостоприемно разпери ръце към портите на замъка. — Позволих си да заповядам на Гиби, готвачката, да започне да се подготвя за празненството във ваша чест.

Млъкна, когато десетина слуги, начело с един дребен свещеник с болнав вид, се приближиха да поздравят новия си господар.

— Вашият съсед, граф Атол — продължи Алан, — с нетърпение очаква пристигането ви, милорд. Ако желаете, мога да изпратя един от слугите да го покани...

— Не, Алан. Това може да почака ден-два — Гавин погледна към двете кули, издигащи се в противоположните краища на вътрешния

двор. — Докато хората ми се настанят, бих желал да ми покажеш замъка.

Възрастният иконом кимна в знак на съгласие и последва новия господар, който се запъти към южната кула.

— Ако желаете, можем да започнем от основната част на замъка, милорд. Ние я наричаме Старата кула. А след това бихте могли да разгледате кухните и конюшните в северното крило. В южното крило няма почти нищо за гледане.

Гавин рязко се спря, хвърли поглед към южната кула, а после се извърна към иконома.

— По-голямата част от това крило бе разрушено от пожара, милорд — побърза да обясни Алан. — Отвън изглежда цяло, но отвътре, особено там, където се свързва със Старата кула, всичко е съсипано. Покривът е пропаднал на няколко места и аз наредих да се заковат вратите, за да не пострада...

— Заковани? — прекъсна го Гавин и отново се взря в кулата.

— Да. Най-засегнатата е задната част, която гледа към езерото. Там бяха по-голямата част от спалните и всички са били в леглата си, Бог да успокои душите им, когато пожарът е избухнал.

Гавин се приближи към каменната стена и надникна през тесния процепа на един от долните прозорци. Видя светлина, която се процеждаше през пролуките между гредите на горния етаж.

— Защо позволявате на слугите да влизат в това крило? — гневно попита той. Лицето на иконома пламна от несправедливото обвинение. — Тези греди на горните етажи изглеждат много опасни дори оттук.

— От пожара жива душа не е стъпвала там, милорд. Аз лично наредих на дърводелеца да закове вратите и да прегради вътрешните коридори. Там може да проникне само някой язовец или лисица...

Гавин се отдръпна от стената и вдигна поглед към прозорците на кулата.

— Видях, че онзи капак помръдна.

Икономът се втренчи в прозорците, после се извърна към новия си господар...

— Да, милорд. И ние от време на време виждаме нещо подобно, но това е от вятъра — Гавин закричи към основната постройка и Алан го последва. — Димът се стелеше навсякъде и стълбите, които водеха

нагоре, изгоряха напълно. За това съм напълно сигурен. Но покривът се оказа по-здрав и издържа. Може би две-три птици са свили гнездо под стрехите. Трябват ви крила, за да влезете в тази кула.

Гавин отново се втренчи в надвисналата кула. Няколко дървени капака се удряха в каменната стена. Всички изглеждаха напълно естествено... с изключение на един, който беше затворен въпреки силния северен вятър.

Изглежда, птиците в планинска Шотландия умееха да залостват прозорци, помисли си младият мъж. Без да каже нито дума повече, той се извърна и се запъти към входа на Старата кула, следван от почтително приведения иконом.

Никой не смееше да пристъпи в царството ѝ. Полусрутеният обгорял покрив, зеещите дупки в стените с изглед към стръмните брегове на Лох Мъри, както и почернелите и нестабилни подове правеха невъзможен достъпа до южното крило на Айрънкрос Касъл. Но докато Джоана тихо се придвижваше през ветровитата стая към вратата в дървената ламперия, водеща към тайния тунел, подземния проход и пещерите под основите на замъка, внезапно усети, че някой е бил тук, и то съвсем наскоро.

Тя спря и се втренчи в мрака. Почти нищо не се виждаше. Отпусна се на колене и огледа внимателно покрития с пепел под на коридора зад вратата. Винаги бе избягвала тези коридори, защото се страхуваше да не бъде изненадана от някой, дръзнал да проникне в това крило.

Джоана присви очи и ги видя — почти незабележими следи, оставени от някого, който се бе добрал дотук от Старата кула. Който и да бе той, явно бе отишъл към кабинета на баща ѝ — или по-скоро към това, което бе останало от него. Тя тихо се надигна и пипнешком продължи по коридора към кабинета.

Застана пред вратата и надникна в обгорялото помещение. Беше празно. Отново се втренчи в оскъдната светлина, проникваща в коридора. Понеже тя току-що бе дошла откъм горния етаж, неизвестният посетител можеше да проникне тук, единствено през почти разрушената стълба, водеща към долния етаж.

Успокоена, Джоана се загърна с наметалото и отново огледа кабинета. Мъката сви сърцето ѝ, когато пристъпи в опожарената стая. Нищо не се бе променило от онази ужасна нощ. Всичко бе разрушено. На една от стените висяха полуизгорели парцали, които някога представляваха красив гоблен. Навсякъде се виждаха обгорели отломки от масите и столовете. Всичко бе в руини.

Всичко, с изключение на глупавия портрет, закачен над камината. Тя се втрени с омраза в лицето, което ѝ се усмихваше от портрета. Гърлото ѝ се стегна при вида на някога съвършеното лице. Каква суета, гневно си помисли младата жена.

Искаше ѝ се да прекоси стаята и да сграбчи обгорената рамка. Искаше ѝ се да смъкне омразния портрет от стената, да го стъпче, да го унищожи. Отдавна трябваше да го стори... Но не смееше да пристъпи по полуразрушения под. От опит знаеше колко опасни бяха дъските и гредите. Не, твърде дълго бе оцеляла през това изпитание, за да си счупи сега врата заради някоя изгнила дъска. Но онези очи я предизвикваха. Подканваха я да продължи. Мразеше този портрет. Защо тъкмо това проклето нещо трябваше да оцелее, а никой друг не? Никой, в това число и тя самата.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ и тя бързо я избърса. Извърна се от красивото, застинало лице, дръпна качулката ниско над челото си и пое по коридора, който щеше да я отведе в нейното подземно убежище, където никой нямаше да види в какво се бе превърнала — призрачна сянка от миналото, създание на нощта, с белезите от огъня по тялото, грозна и нещастна. Мъртва.

Докато мракът я поглъщаше, Джоана Макинес си припомни отново бедните си родители и всички онези невинни жертви, погълнати от пламъците заедно с тях.

Да, сега съдбата ѝ бе да се крие и да чака, докато настъпи часът на справедливостта.

Дебелата цепеница в камината в голямата зала се пропука с трясък и се разхвърчаха искри.

Новият господар огледа младежките лица на тримата мъже, седнали до него. По пейките и масите в голямата зала бяха налягали слугите и хората му, а под масите, на пода, покрит с тръстика, се бяха

свили няколко кучета. Повечето от обитателите на замъка вече спяха — или тук, или в конюшните и външните постройки. Но Гавин бе помолил трима от доверените си хора да останат с него. Веднага след пристигането им той им бе възложил охраната на замъка. Всеки се бе заел с изпълнението на задачата си и сега му докладваха.

— Със собствените си уши чух — започна Едмънд, — че икономът, следвайки желанието ви да се отвори южното крило, за да го разгледате утре сутринта, вече се разпореди да осигурят достъп до тази най-пострадала част на замъка...

— Да — прекъсна го Питър и нетърпеливо добави: — Двама от конярите и един стар ковач се опитват да съборят преградните стени.

— Изглежда, че икономът много добре умее да ръководи хората си — с възхищение отбеляза Едмънд.

— Така е — съгласи се Питър. — Макар че според мен е било достатъчно само да се заковат вратите. Нужно ли е да се изгражда стена, за да се забрани достъпът до опожареното крило? — едрият войн се изплю неодобрително върху тръстиката на пода. — Та повечето от слугите са твърде стари и немощни и не биха могли да повдигнат дори едно резе.

— Разбирам загрижеността на Алан — прекъсна ги Гавин. — Той сподели с мен, че след пожара е искал да бъде сигурен, че никой няма да проникне в това крило, преди лейди Макинес или новият господар да дойдат и да огледат разрушенията — шотландският благородник, дошъл от низините, се облегна назад, надигна чашата си и замислено огледа притихналата зала. — След толкова много злополуки с господарите на този замък през годините, аз съм сигурен, че е най-добре там нищо да не се пипа. Ти какво откри, Андрю?

Той се изкашля и заговори:

— Докато яздех към манастира, се натъкнах на хората на някой си граф Атол, които се бяха насочили на север, милорд. Те разправяха колко странно било всичко тук след пожара. Нито един от войните на предишния господар не бил останал. Всички побягнали към планините, сякаш ги гонел самият дявол.

Гавин пресуши чашата си, остави я на масата и се обърна към Андрю:

— Какво ще ни кажеш за този манастир?

— Манастирът е много стар. Не е далече, около една левга, като се тръгне покрай брега на езерото. Представлява купчина камънаци и полуразрушени стени под високите хълмове. Наоколо има пасища и ниви, както и къщи на дребни земевладелци, макар че... колкото и да е странно, няма много селяни.

— Но разбрахме, че хората тук били много вярващи.

— Това не знам, милорд, но тези, които са останали да живеят в полуразрушения манастир, са си построили малки къщурки от останките на старите сгради.

— Кой управлява манастира? — попита Гавин.

— Една жена, наричат я Майката.

— Жена ли? — учуди се Питър.

— Да — замислено отвърна Андрю. — Там живеят само жени. Във всеки случай само това успях да видя, преди да изчезнат от погледа ми — замълча за миг. — Освен това този манастир изглежда съвсем незащитен, милорд, изобщо няма врати, нито ограда!

— Хм, що за хора са тези планинци — раздражено измърмори Питър, — да оставят сами жени да живеят...

Гавин настръхна. Вниманието му бе привлечено от някакво движение в отдалечения край на голямата зала. Нещо помръдна в тъмния коридор, водещ към кухните и към северното крило. Някаква сянка... или нещо друго... беше сигурен, че не му се е привидяло. Взря се в мрака и огледа спящите по пейките, без да престава да слуша доклада на хората си. Бе отпратил слугите преди няколко часа. Освен тримата мъже до огъня, едва ли бе много вероятно някой друг да се скита наоколо.

— Позволих си да кажа на Майката от ваше име, милорд, че ще я посетите след ден или два.

— Чудесно — отвърна Гавин и поклати глава, за да прогони въображаемото видение. Напълни отново чашата си с бира. Реши, че всичко се дължи на умората и отклони поглед от тъмния ъгъл.

Това бе първата му нощ в Айрънкрос Касъл, а вече започваха да му се привиждат призраци. Внезапно едно от кучетата бавно се отърка в крака му. После животното се запъти към кухнята. Леърдът остави чашата си и също се изправи на крака.

— Освен това, хората на граф Атол споменаха, че той ще ви посети до края на тази седмица — Андрю проследи с поглед своя

господар, докато Гавин заобикаляше масите. — Така ми казаха те, но ако това не ви устройва...

— Всичко е наред — разсеяно махна с ръка Гавин. — Вие тримата вече може да се оттеглите за почивка. Утре ви чака много работа.

Тримата мъже мълчаливо проследиха как техният господар тихо влезе в тъмната кухня.

Новодошлите щяха да бъдат нещо повече от неудобство, помисли си тя. Бяха опасни. А и бяха толкова много.

Когато излезе от тунелите и шумът от празненството заглъхна зад гърба ѝ, Джоана бе изненадана от броя на хората, останали в голямата зала. От опит знаеше, че има по-голяма вероятност да намери храна там, отколкото в кухнята, ала този път изглежда не бе така. Младата жена се надяваше, стиснатата Гиби да не е заключила всички шкафове.

Джоана влезе в кухнята и надзърна в ъглите, за да види дали някой случайно не е заспал в топлото помещение, ала не откри никого. Въглените в голямото огнище проблясваха и на слабата им светлина видях редиците от омесени хлябове да втасват върху дългата дървена маса.

Приближи се към бюфета и намери голяма купа, пълна с надробени парчета от твърд хляб. Грабна една шепа и внимателно ги пъхна в джоба на пелерината си. Наклони глава и се заслуша. Вече трябваше да бъде много по-внимателна. Ако я откриеха, това щеше да сложи край на плановете ѝ. Това щеше да означава, че единственото ѝ желание, това, което ѝ даваше сили да оцелее и да продължава да води това жалко съществуване, никога няма да се сбъдне. Ако я откриеха, тези, които убиха родителите ѝ, никога нямаше да получат справедливо наказание. Беше сигурна в това.

Обиколи безшумно кухнята и спря с въздишка пред заключения шкаф, където държаха храната. Изведнъж усети някаква влажна муцуна нежно да се отърква в бедрото ѝ и младата жена стреснато подскочи. Поклати глава, усмихна се и се наведе, за да погали животното. Всички кучета в замъка я познаваха, но рунтавият Макс бе единственият, който идваше при нея. Кучето ѝ лепна влажна целувка

върху брадичката, а тя с обич го потупа по главата. Изправи се и продължи да търси храна.

Въздухът бе наситен с тежката миризма на печено овнешко и погача и устата ѝ се напълни със слюнка, но за съжаление не бе останала никаква храна. Високо на гредите бяха окачени късове пушено месо, но Джоана не смееше да открадне нещо толкова ценно, заради което със сигурност щеше да се вдигне голяма връва. Чу, че Макс души в ъгъла, и видя две бучки сирене да висят на дълга връв, но кучето не можеше да ги достигне. Зарадвана от късмета си, Джоана се протегна към тях.

— Съжالياвам, сигурно ще обвинят теб за това — прошепна тя с усмивка на щастливото куче. — Обаче ще получиш само едната.

Търкулна му неговия дял и внимателно скри своя при хляба в джоба на пелерината си.

Кучето скочи след плячката си, но внезапно спря и от гърлото му излезе дълбоко ръмжене. Това накара Джоана да потърси къде да се скрие. Безшумно се плъзна в дълбоките сенки зад огромното огнище, а оттам се придвижи към тясната врата, която водеше към дълбоките мазета на замъка. Оттам щеше да попадне в лабиринта от тунели под замъка, но тя се спря за миг с ръка върху тайната врата, готова да побегне, ако се наложи.

— Какво криеш там, ти краставо куче? — разнесе се дълбок и едновременно странно нежен мъжки глас. — Уединило си се тук, в топлатата кухня, а?

Джоана притисна лице към топлия камък на комина и се заслуша. От приятелското ръмжене на кучето и дълбокия гърлен смях на мъжа заключи, че новият господар на Айрънкрос вече бе успял да спечели симпатиите на животното.

— О, виждам, че много скоро ще си докараш големи неприятности. Май се оказваш крадец, така ли? Цяла бучка сирене. Непростимо престъпление, момчето ми, и никак не ти завиждам, ако готвачката го открие. Хмм... няма да ти го хвърля, мърляв звяр такъв.

Джоана знаеше, че трябва да се махне, но не можеше да си тръгне. Изгаряше от желание да види лицето на непознатия.

— Значи искаш да си играеш! Така ли?

Сигурно бе един от хората на новия леърд.

— Вече е доста късно за немирства, зверче такова. Много добре. Донеси го тук и аз ще ти го подхвърля. Но само веднъж, чу ли?

Ниското ръмжене на кучето прозвуча игриво, последвано от гърления смях на мъжа. Устните на Джоана се извиха в усмивка.

— А си и умно! Особено за едно планинско псе.

Значи са от низините, помисли си младата жена. Тя се намръщи, приближи се и надникна в полумрака на кухнята, за да разгледа лицето на мъжа. Той седеше до масата с гръб към нея. В момента бе зает да дърпа парчето сирене от устата на Макс.

— Не ме предизвиквай да бъда груб с теб!

Огледа внимателно широките му рамене. Войнът бе едър, много по-висок от хората на баща ѝ. Дрехата му бе на тъмночервени карета. Той се изправи за миг и тя бързо се отдръпна назад, но мъжът отново се наведе над кучето. Наистина беше много едър. Дългата му тъмна коса бе завързана с кожена каишка. Докато си играеше с кучето, той се извърна за миг и тя зърна част от красивия му профил. Сърцето ѝ се сви. Младата жена се отдръпна назад и усети как лицето ѝ пламва. *Какво става с мен?* — помисли си тя и пое дълбоко дъх.

Какво значение имаше дали мъжът е красив. Какво значение имаше това за нея — един призрак! Вероятно в полумрака на кухнята въображението ѝ си правеше шеги. На дневна светлина, той можеше да се окаже, най-грозният мъж в цяла Шотландия. Обаче тя едва ли щеше да го види на дневна светлина. Тъмнината. Може би, тя бе спасението и за двамата, гневно се помисли Джоана. Кой знае, в тъмната стая той може да не забележи, че е обезобразена. Вдигна треперещите си ръце пред очите си, вгледа се за миг в тях. И дръпна още по-ниско качулката на лицето си.

Не, никой не бе чак толкова сляп.

— Като твой леърд аз ти заповядвам да споделиш това сирене. О, каква свиня си! Изяде го цялото!

Леърд! Джоана бързо натисна тайната врата и с мрачно лице се плъзна в мрака на тунела. Мина покрай дървената врата, която водеше към дълбоките изби и заслиза по каменните стълби. Безшумно се промъкваше през ветровитите и тесни тунели, спускаше се по извитите стълби, докато се отдалечи от кухнята. Извървя още няколко стъпала и спря, за да си поеме дъх. Облегна се с разтуптяно сърце на грубо изсечената каменна стена.

Леърд! Искаше ѝ се никога да не го бе виждала. Щеше да бъде много по-лесно да оплаква смъртта му, ако никога не го бе зървала. Бедната душа, помисли си тя и отново закричи. Той нямаше никакъв шанс срещу злото, което го заобикаляше.

ГЛАВА 3

Миризмата на дим и плесен се усещаше във въздуха, подобно на ледения дъх на смъртта.

— За мен е много тежко да видя Айрънкрос в този вид, милорд — напрегнато изрече Алан. — Отвън изглежда здрав, но тук... — икономът погледна към Гавин и поклати глава.

Новият господар на Айрънкрос не каза нищо, но даде знак на Алан да продължи нагоре по извитата стълба. Почти бяха стигнали до площадката на втория етаж. По-нататък не можеха да продължат. Младият мъж погледна нагоре през обгорелите греди, които някога бяха представлявали стълба, и видя стоманеносивото небе.

— Да — рече Алан, проследявайки погледа на господаря си. — Покривът трябва да се възстанови.

Новият леърд изръмжа недоволно и се покачи по една изгоряла греда. Стигна до площадката и мина покрай иконома по коридора.

— Тази част от замъка изглежда много по-нова от останалите постройки — рязко рече Гавин. Разрушенията бяха много сериозни, но сградата можеше да бъде спасена. Хората му обаче първо трябваше да разчистят каменните отломки и гредите, за да проверят здравината на стените.

— Да, милорд — отвърна Алан. — Това крило е построено от сър Дънкан Макинес, баща на последните трима господари. Бог да успокои душите им.

Гавин погледна обгорелите греди, застрашително висящи над главата му. В южното крило таваните бяха високи, а прозорците в коридорите гледаха вътрешния двор. Някои от вратите на стаите от дясната страна бяха увиснали на пантите си. Навсякъде бе пълно с паяжини и дебел слой прах.

— Как е умрял Дънкан?

— Дънкан ли? — изненадано повтори икономът. — О, да, Дънкан, горкият Дънкан... — за миг замълча. — Това бе доста отдавна. Повече от двадесет години минаха, откакто...

— По това време бил ли си иконом на Айрънкрос?

— Да, милорд!

Гавин огледа критично мъжа до себе си.

— И не си спомняш как е умрял господарят ти?

— Разбира се, че си спомням, милорд — бързо рече той. — Само се изненадах, че ме попитахте! Бедната душа падна от коня и си разби главата. Беше много тъжен и печален ден за Айрънкрос Касъл — възрастният мъж сведе поглед към краката си. — Случи се по време на лов.

— А кой е бил с него? — Гавин бавно вървеше по коридора, като проверяваше с крак здравината на пода, а Алан го следваше.

— Кой е бил на лов? — икономът се почеса по главата. — Ами, по онова време в замъка имаше доста хора. Чакайте да си спомня. Струва ми се, че Александър, най-големият му син, беше отишъл с него. И ловците, и конярите от замъка, разбира се. Лейди Макинес беше в Стърлинг. Тя не прекарваше много време в замъка. И още... да, лорд Атол, бащата на сегашния граф, също беше с ловната дружина.

Гавин вдигна ръка. В една от последните стаи се разнесе някакво драскане. Алан се втренчи смаяно в тази посока, а младият мъж извади кинжала си и праметна вълненото си наметало през рамо. Ала преди да направи и три крачки, един плъх подаде глава, забеляза ги и светкавично изчезна в стаята.

Новият леърд прибра кинжала си и отново се извърна към иконома:

— Кажи на конярите и на всички момчета, които можеш да събереш, да организират лов на плъхове. Не желая да споделям вечерята или леглото си с тези гадини. Искам замъкът час по-скоро да бъде изчистен от тази напаст!

— Да, милорд — Алан се опита да прикрие изумлението си от подобна чудатост и закима енергично: — Както желаете, сър.

Гавин мразеше плъховете. Знаеше, че ги има във всеки замък, във всяка къща в Европа, но доколкото зависеше от него, нямаше да остане нито един в този замък.

Гавин се обърна с гръб към иконома и надникна в стаята, пред която бяха застанали. Тя също бе засегната от пожара.

— Това беше кабинетът на господаря, милорд — поясни Алан. — Сър Джон, предишният господар на Айрънкрос Касъл, прекарваше

голяма част от времето си в тази стая. Той много обичаше книгите и бе доста по-образован от баща си и двамата си по-големи братя.

Гавин се извърна, за да продължи по коридора, ала погледът му бе привлечен от една полуотворена врата. Влезе в стаята, пристъпи бавно и отвори вратата. Откри се малък шкаф, вграден в стената. По лавиците му лежаха няколко книги, незасегнати от пожара. Изненадан, Гавин се наведе, за да ги извади.

— А, милорд — извинително заговори Алан, взимайки книгите от ръцете на господаря си. — Трябвало е да ги занеса в Старата кула след пожара. Страхувам се, че проявих доста голямо нехайство по отношение на това крило. Но сега, след като вие сте тук, ще...

Гавин не го слушаше. Погледът му бе прикован в портрета, който висеше над малката камина и изведнъж всичко на този свят престана да съществува. Очите му не се откъсваха от образа на младото момиче със златисти коси и кожа с оттенък на слонова кост, с изящен прав нос и деликатни устни, леко извити в загадъчна усмивка. Но това, което го омагьоса, бяха дълбоките сини очи. Теменужените очи на девойката блестяха, смееха се, сияеха с радостта от живота, с цялата красота на младостта и невинността.

— Това е госпожица Джоана, милорд. Дъщерята на сър Джон.

Гласът на иконома сепна Гавин и той се извърна към него.

— Бог да успокои душата ѝ — почтително продължи Алан. — Тя беше хубаво момиче. Жалко, че си отиде толкова млада...

Гавин отново се обърна към портрета. Джоана Макинес.

— Ние я познавахме отскоро, понеже господарят не ѝ позволяваше да остава дълго в Айрънкрос Касъл. Знам, че е учила в Париж и е възпитана като придворна дама. Въпреки, че момичето обичаше да посещава земите ни, сър Джон предпочиташе тя да стои при майка си, лейди Макинес, в Стърлинг — възрастният мъж поклати глава. — Като я видеше човек, можеше да си помисли, че е срещнал истински ангел. Толкова бе мила, добра и състрадателна. Въобще не приличаше на онези дами, които сър Томас, вторият син на сър Дънкан, водеше тук.

Гавин отново впи поглед във виолетовите очи. Те го гледаха открито, без следа от престорена свенливост.

— Това бе много тъжно — продължи Алан. — Загубата на толкова млада жена.

Гавин пристъпи към портрета.

— Тя бе първата от дамите Макинес, която прояви интерес към жените в манастира.

Младият мъж направи още една стъпка и се обърна към иконома.

— Каж ми — започна той — дали тя и Майката...

Но не довърши, тъй като подът под него пропадна с трясък.

Джоана рязко се изправи.

От южното крило се разнесе смразяващ душата грохот и всичко се разтърси. Тя седеше като вцепенена, без да може да помръдне. Сигурно бе новият господар. Навярно бе мъртъв! Още един погубен живот... и за какво?

Дяволите да те вземат, Джоана Макинес! — тихо изруга девойката. — Кога ще събереш достатъчно смелост, за да сложиш край на това проклетие? Колко хора трябва да умрат, преди да се решиш да действаш?

— Милорд!

Висящ във въздуха, вкопчил се в основната греда, Гавин се опитваше да се прехвърли през гредата, без да обръща внимание на вика на иконома. След втория опит, успя да се изтегли нагоре върху останките от изгорелия под в ъгъла на стаята.

— Тези подове, милорд! — извика уплашено Алан от коридора. — Кой би могъл да знае дали са здрави или не? Добре че...

— Стига, Алан! — прекъсна го Гавин и енергично скочи на крака. Огледа огромната дупка в средата на стаята. — Върви да доведеш помощ. Едмънд сигурно проверява вътрешната стена. Ако не го откриеш, донеси поне едно въже. — Усети колебанието на възрастния мъж и строго изрече: — Върви, човече, преди и останалият под да се е срутил!

Икономът кимна и забърза по коридора към стълбите.

Останал сам, младият мъж се облегна на стената и огледа стаята. Взря се в зеещата дупка и потръпна, представяйки си каква участ бе избягнал.

И тогава съвсем ясно чу поскърцването над главата си. Огледа покрития със сажди таван. Още един плъх? Нещото отново се раздвижи. Гавин се опита да прецени колко ли тежи. Трябва да бе доста едър. Освен това се движеше към стената зад гърба му.

Напрегнато се послуша. Тишина. Почака малко, но до слуха му не достигна повече никакъв звук — наоколо цареше пълна тишина.

Тайната врата заяде леко, преди да хлътне под натиска на ръката ѝ. Джоана я бутна, заслуша се за миг, после се плъзна в прохода между стените.

През дупката в покрива проникваше светлина. Джоана предпазливо се придвижи към стълбата, която водеше към долния тунел, а оттам към тайните проходи под замъка. Бавно и много внимателно слизаше стъпало по стъпало, докато достигна до следващото ниво.

Застанал на тясната издатина, Гавин огледа стената, на която беше закачен портретът. Разстоянието между него и мястото, където бе застанал, не бе много голямо. За миг се замисли дали да не се опита да го достигне, но издатината бе много тясна.

Някакъв звук — едва доловимо дращене — се разнесе от стената зад него и той едва не пада, като се завъртя рязко.

Гавин бързо възстанови равновесието си, притисна се в ъгъла и внимателно огледа ламперията. На едно място съвсем ясно се виждаше малка грапавина.

Джоана се послушваше за някакъв звук от другата страна. Беше почти сигурна, че ужасният трясък бе дошъл от тази стая, но сега не се чуваше нищо.

Сложи нерешително ръка на резето. Дали да не изчака в тунелите под замъка, докато се стъмни? Ако новият леърд бе мъртъв, нямаше никакъв смисъл да се издава, само за да узнае какво се е случило.

Ала младата жена не можеше да чака повече. Бутна издадения
ръб, освободи резето и бавно започна да отваря тайната врата.

ГЛАВА 4

— Милорд!

Викът от другата страна на тайната врата сепна Джоана, защото прозвуча съвсем наблизко. А което бе още по-лошо, профилът на новия леърд се виждаше през тясната пролука точно пред нея. Той се извърна към кабинета, когато викът се повтори.

Загледана в профила на мъжа, Джоана затвори тайната врата колкото може по-бързо. Плъзна резето, притисна длани в дървото и пое дълбоко въздух. За пръв път от месеци едва не се издаде. Още една секунда и щеше да се сблъска с жив човек. Облегна чело на ръцете си и затвори очи. Трябваше да събере силите си и да побегне. Този път бе твърде близко! Тялото ѝ потръпна, а когато се изправи, с ужас установи, че краката ѝ треперят.

Гавин се обърна отново към дървената ламперия — бавно и внимателно плъзна пръсти по грубото, обгоряло дърво, проверявайки всеки ръб, където се съединяваха отделните плоскости.

— Милорд! — този път задъханият глас на Едмънд долетя от отсрещната страна на стаята. — Проклетият под... В името на Светата Дева... каква бъркотия... Лорд Гавин, ранен ли сте?

Вътре в тази стена имаше нещо. Гавин го усещаше. Запита се дали някой не се крие там. От опит знаеше, че старите замъци са пълни с тайни тунели и скрити врати. И ако в тази стена имаше таен проход, някой би могъл да се движи из опожареното крило на замъка. Той силно притисна ръката си към стената. Усети, че леко подаде. Бутна издадения ръб и се чу изскърцване. Подът под него застрашително изпука и той отдръпна ръката си. От другата страна се чу някакъв шум. Младият мъж притисна ухото си до дървената ламперия и съвсем ясно чу забързани стъпки.

— Милорд!

Гавин не обърна внимание на вика и се напрегна още повече.

— Какво има там отзад, Алан?

Възрастният мъж не отговори веднага.

— Зад стената ли? — попита след миг икономът.

— Да не ме смяташ за малоумен? — сърдито изръмжа Гавин. — Ти си бил тук, когато това крило е било построено. Да не би да искаш да ми кажеш...

— Навремето бяха построени проходи — припряно го прекъсна икономът. — Но само господарят знаеше... тунелите водят надолу към пещерите, които прорязват тези хълмове и излизат до езерото. Но никой не е използвал тези пещери от времето на сър Дънкан, милорд.

— Как се отваря това? — рязко попита Гавин. — Тази тайна врата е входът, нали?

Преди Алан да отговори, се чу гласът на Едмънд:

— Милорд, ако ми позволите поне да укрепя това въже, в случай, че падът...

— Как се отваря това проклето нещо?

Гневният му тон стресна иконома и той побърза да отговори:

— В шкафа... има едно място от вътрешната страна... да, онова... малката желязна халка...

Гавин се наведе и внимателно пъхна ръка в шкафа. Прокара пръсти по дървото и напипа металната халка. Дръпна я и със задоволство видя как тайната врата хлътна и се отвори със скърцане.

— Милорд, нали не възнамерявате да отивате там сам? — попита Едмънд.

— Тунелите под замъка са истински лабиринт — подкрепи го Алан. — Всъщност дори един от строителите се загубил в тях. Те са опасни дори за тези, които добре ги познават. Онзи младеж никога не бе намерен, милорд, и той не бе единственият изчезнал!

Гавин приближи до тайната врата и я бутна, за да се отвори по-широко.

— Моля ви, милорд — гласът на Едмънд се извиси от тревога. — Поне ми позволете да дойда с вас. Никога не съм виждал...

— Намери начин да стигнеш до камината — Гавин погледна през рамо към червенокосия войн и кимна към портрета на Джоана Макинес, висящ над полицата. — Занеси картината в Старата кула и я остави в моята стая.

И без да каже нищо повече, той се промъкна през пролуката и изчезна в тунела.

Старата жена се бе превила под тежестта на торбите, които носеше. Придвижи с мъка старите си нозе в калта и видя още няколко билки, които се подаваха зад един голям камък. Сграбчи стъблата на растенията и ги дръпна. Упоритите корени не искаха да излязат.

Старицата дръпна растенията още веднъж и избърса с другата си ръка избилата пот по челото, оставяйки мръсно петно върху набръчканата кожа на слепоочието ѝ. Въздъхна с облекчение, когато корените най-после излязоха от земята. Отръска внимателно пръстта и ги сложи в една от торбите. После с мъка се изправи, задъхана от тежестта им.

— О, Майко — смъмри я тих глас зад гърба ѝ. — Защо трябва да носите и двете торби в този пек? Позволете ми да ви подам ръка.

Възрастната жена махна пренебрежително с ръка и продължи търсенето си. Но не откри нищо, а малко по-късно една млада жена я настигна, взе мълчаливо торбите и ги преметна през рамо.

— Останалите от нас могат да свършат тази работа. Не е нужно на вашата възраст да продължавате сама да се грижите за всичко.

— Ето това ми трябваше — каза Майката и се наведе да изскубне още един корен. — Какви са новините от замъка?

— Моли дойде на гости на сестрите си. И тя каза, че имало инцидент тази сутрин в южното крило. Господарят настоял Алан да му покаже какви са повредите от пожара.

— Знаех си, че няма дълго да стои далеч от там. Какво е станало?

— Един от подовете се срутил под него, но той не е пострадал.

Майката се спря за миг, кимна, обърна се и се насочи към разрушения манастир.

— Нещо друго?

— Само това, което ни каза вчера един от хората на господаря — че смятал скоро да посети манастира — жената се втренчи във възрастната игуменка. — Ще го приемете ли, Майко?

Майката спря и погледна към небето.

— Нямам избор. Ще го приема, ако... все още е жив!

Древният параклис със съвършени квадратни очертания бе кацнал на самия край на стръмната скала в югоизточната част на замъка. Отдолу се плискаха сивите води на езерото. С изключение на ниския свод, който навремето бе построен, за да се открие достъп до малкия църковен двор, постройката на южното крило бе напълно откъсната от малката църква чрез обширния вътрешен двор на Айрънкрос Касъл.

— Това е отвратително място — възмутено изрече свещеникът с нездрав цвят на лицето и изгледа свирепо постройката. — През лятото е по-горещо и от пъкъла, а през зимата можеш да умреш от студ. Нищо чудно, че селяните от имението не искат да имат нищо общо с него.

Да — помисли си Гавин и погледна киселото лице на свещеника. — *Нищо чудно.*

— Местните хора не са много вярващи и се грижат повече за коремите си, отколкото за църквите. Предишният господар на замъка, сър Джон Макинес, ми беше дал дума да възстанови този параклис, но така и не успя да изпълни обещанието си.

— Разведете ме вътре, отче Уилям — заповяда Гавин и се упъти към сградата.

— Да, разбира се — отвърна мършавият свещеник и побърза да го настигне. — Макар че ще се съглася да ме обесят, ако намерите вътре нещо интересно.

Гавин не обърна внимание на тази забележка, въпреки че остана озадачен от думите му. Отец Уилям отвори тежката дъбова врата.

— Вече никой не вярва в Бога. Хората нямат чувство за отговорност. Откакто умря сър Джон, аз съм свидетел как всичките му селяни... сега те са ваши... взеха децата и покъщнината си и се преселиха на север в земите на граф Атол.

Но не всички са заминали, помисли си Гавин. Не всички. Сигурен беше, че един от тях е *призракът*, обитаващ южното крило.

Когато Гавин излезе в тесния тунел зад стената на кабинета, много лесно откри стълбата, водеща към горния етаж. Стаите там навярно някога са били богато обзаведени. Проправяйки с мъка пътя, войнът напредваше много предпазливо, за да не повтори грешката си в кабинета, най-после се добра до стаята в кулата, където бе видял да се затваря капакът на прозореца.

Там откри легло от слама, част от изгоряло одеяло, купчина парцали, а дървената купа потвърди подозренията му. Някой се бе приютил в кулата и вероятно бе открил таен проход през подземията и пещерите под замъка.

Сигурно тук се криеше някой местен селянин. Мъжът от низините вече бе проучил проходите в изгорялото крило, но с нежелание се бе отказал да продължи с огледа на тунелите, водещи към подземията. Нужни му бяха факла и добър водач, за да продължи рискованата си експедиция.

Всъщност една факла и сега не би била излишна. Параклисът, тъмен и плесенясал, потвърждаваше думите на свещеника. Малкото на брой дълги и тесни прозорци едва пропускаха светлина и въздух. Около олтара нямаше никакви украшения. Само един дървен кръст висеше над олтара. Това бе всичко.

Гавин се огледа и кимна към стълбите, водещи към тъмна ниша:

— Там ли е гробницата?

— Да, милорд — презрителната нотка в гласа на мъжа бе ясно доловима, макар че леърда не бе сигурен за какво се отнася. Този дребен свещеник вече започваше да му дотяга.

— Донеси една свещ.

Отец Уилям се върна със свещта и Гавин заслиза по стъпалата към гробницата. Тя представляваше ниска и квадратна стая с каменни ковчези, подредени покрай стените. Някои от тях бяха украсени със статуи на рицари и с извитите им каменни мечове до тях. Докато Уилям продължаваше да сипе възхвали за отминалите поколения, Гавин откри ниска вратичка, водеща към друго помещение. Взе свещта и надникна в миришещата на мухъл стая.

— Това помещение е било построено от сър Дънкан много преди аз да дойда тук. Каменният ковчег с резбата е неговият гроб. Синовете му нямаха възможност да се погрижат за собствените си погребения.

— Къде са погребани сър Джон, съпругата му и дъщеря му?

Лицето на Уилям изглеждаше жълтеникаво и нездраво на мигащата светлина на свещта. Той сякаш се поколеба за миг, преди да отговори:

— В малкия двор на църквата, милорд.

Гавин впери поглед в него.

— Искам да видя къде са погребани.

— Да. Оттук.

Докато вървяха към двора, Гавин се питаше дали не е редно да се пренесат останките на предишния леърд и близките му в семейната гробница.

Слънцето, което бе пробило за кратко облаците в този ранен следобед, сега отново се бе скрило. Гавин погледна над ниската стена, отделяща църковния двор от стръмните скали над езерото, и видя, че от запад, над върховете на Лиат и Елик, се задават буреносни облаци. Вятърът се бе усилил и водите на Лох Мъри се издигаха в кипяща маса от пенести се вълни.

Гавин последва дребния свещеник до голямата плоча в скалата.

— Ето, тук, милорд — рязко рече отец Уилям. — Сложихме ги тук, близо до братята на сър Джон. Те лежат ето там.

Мъжът посочи към другите две плочи малко по-нататък.

— Сър Джон имаше намерение да премести братята си в гробницата. Но както сам виждате, Господ не му даде време да се погрижи за това.

Гавин погледна към голямата каменна плоча в краката си.

— И ти казваш, че тук са погребани и тримата?

Настъпи неловка пауза и новият господар на Айрънкрос се извърна към отца.

— Тук ли са погребани? — повтори той.

— Да, поне така смятаме.

— Телата са били обгорени до неузнаваемост, така ли?

— Да — с отвращение отвърна свещеникът. — Приличаха на демоните от ада. Целите изгорели. Нищо не бе останало... — гласът му секна. — Бяха толкова много, в крилото живееха слугите на сър Джон и прислужниците на дамите...

Отец Уилям отново замлъкна. Гавин се наведе над плочата и я докосна с ръка. Стори му се странно топла. В този миг свещеникът отново заговори:

— Не можахме да разпознаем телата. Не намерихме никого нито в стаята на господаря, нито в стаята на госпожица Джоана. Повечето от телата бяха скупчени върху стълбището. Може би някои от прислужниците са се опитали да скочат в езерото — той погледна към развълнуваното езеро. Първите капки дъжд опръскаха камъните около тях. — Върху скалите открихме следи от кръв и разкъсани чаршафи,

но не и тела. Изглежда, че останалите са побягнали по коридорите. Точно там ги открихме. Всички бяха обгорели, скупчени заедно.

— Тогава как успяхте да ги разпознаете? — изправи се Гавин.

Другият мъж бавно поклати глава.

— Не успяхме. Господарят бе едър мъж, така че за него бяхме почти сигурни, още повече, че наблизо лежаха два женски трупа. Увихме и тримата и ги положихме тук. Останалите... останалите ги погребяхме ето там.

Господарят погледна към мястото, посочено от свещеника. В ъгъла на двора се виждаха десетина или повече пресни гробове, с вече поникнала трева около тях. Дребният мъж се запъти с колеблива крачка към гробовете и се спря пред един, разположен малко по-настрани. Дъждът се усили.

— Кой е погребан в този гроб? — попита Гавин, като проследи погледа на отец Уилям. — В този гроб, който е настрани от другите.

— Кой ли? — свещеникът завъртя глава към останалите гробове, избягвайки погледа на леърда. — Ами, тук лежи един от слугите.

— А защо е погребан отделно? Щом са загинали заедно, защо този е настрани?

— Защото тя не изгоря като останалите — нервно отвърна отецът. — Тя беше една от прислужниците на лейди Макинес и си счупи врата, като скочи от прозореца на кулата.

— Може би тази смърт е за предпочитане — тихо рече Гавин и се загледа в добре поддържания гроб. — Как се казваше?

— Как се казваше ли? — свещеникът потърка очи с ръката си. — Не мога да си спомня.

Една светкавица освети небето.

— Айрис! — избъбри отец Уилям. — Така беше. Айрис, сигурен съм.

Оглушителна гръмотевица последва светкавицата. Някакво движение в параклиса привлече вниманието на Гавин. Една жена стоеше изправена с нагънати чаршафи в ръце. Гавин я позна — това бе Маргарет, нямата сестра на иконома.

Дребният мъж смънка нещо, което Гавин прие за извинение, и забърза към жената.

Гавин отново се извърна към гробовете. Смъртта не бе нещо непознато за него. Докато се взираше в обраслите с трева гробове, си

помисли, че загубата на близки и обични същества бе нещо, с което се бе сблъсквал през целия си живот. *Странно*, каза си той, *тази болка никога не утихва*.

Не помнеше майка си. Тя бе умряла при неговото раждане. Отгледаха го баща му и двамата му братя. Но в един ден и тримата му бяха отнети — в битката срещу англичаните при Флодън Фийлд. Той самият също бе ранен. Беше видял отвратителното лице на смъртта. И ако Амброуз Макферсън не бе спасил живота му, навярно щеше да лежи с прерязано гърло на бойното поле.

И макар, че през онзи ужасен ден бе оцелял, сега се питаше дали наистина смъртта слага край на всички болки и страдания.

Приближи се до надгробната плоча. Тънки струйки дим, подобно на отлитащи души, се издигаха над влажната пръст.

Загледан в тях, той си спомни за един друг гроб. Пред очите му изплува образът на Мери, с тъмните ѝ коси, разпилени около бледото ѝ лице от летния вятър. Тя бе единствената жена, която някога бе допускал близо до себе си. Странно, бе прекарал почти целия си живот в служба на своя крал. Беше мъж на действието, мъж на войната. Беше видял много страни по света, бе познал леглата на много жени. Но с Мери бе изпитал нещо съвсем друго. Той бе познал копнежа на две души, жаждата да слееш сърцето и мислите си с любимия. Ала съдбата ги раздели. Животът ѝ угасна пред очите му. И тя му бе отнета — подобно на другите, които бе обичал.

Дъждът се усили.

Гавин отново погледна към тъмния надгробен камък и усети вледеняваща пустота.

Защото смърт очакваше всеки, който бе имал злочестата съдба да бъде обикнат от Гавин Кар.

ГЛАВА 5

Трепереше от студ. Трепереше от страх и мъка. Защото той беше дяволски опасен мъж. Първият мъж, който бе успял да я накара да напусне скривалището си.

Проклинайки го, Джоана се измъкна от опасните води на подземното езеро. Потръпвайки от студ, тя се покатери по скалата, за да се добере с последни сили до хоризонталната каменна плоча, където бе скрила дрехите си. Набързо се избърса и навлече дрехите, които снощи бе задигнала от шкафа на готвачката Гиби.

Отново се загледа в черните петна по скалата. Те бяха съвсем близо до мястото, където беше скрила дрехите. После вдигна глава и насочи погледа си към тънещата в полумрак пещера пред себе си. Не можеше да си обясни, кой може да е оставил тези петна по камъка. Отново потръпна от студа и zakрачи към огъня в другия край на пещерата, където си бе приготвила постеля от сухо сено и от парцалите, отмъкнати от кухнята.

Остави върху сеното старите си дрехи, измъкна от тях връвта, за да стегне новата си роба, която се оказа доста широка. После се наведе и ядосано отмести старите си дрехи, за да се настани върху сеното. Успокои се малко, едва когато усети как топлината отново започна да съживява вцепенените ѝ ръце и крака. Чак тогава се зае да изсуши дългата си коса, която някога удивляваше гостите на баща ѝ с приказния си златист оттенък. Накрая въздъхна уморено, стана и се приближи към огъня.

Разсеяно се взираше в танцуващите пламъци и техните отблясъци, играещи по тавана и стените на пещерата. Внезапно погледът ѝ бе привлечен от някакви знаци по стената, на няколко крачки от нея. Веднага грабна един горящ клон и започна да разглежда загадъчните стенни рисунки. Да, това там горе беше кръст, а под него — някаква женска фигура. Отстрани се виждаше още една, много по-зловеща фигура, защото в едната си ръка държеше за косите отрязана

човешка глава, а в другата стърчеше огромен нож. Джоана се разтревожи.

Върна се при огъня. Чудеше се кой може да е надраскал тези фигури върху стените. Имаше нещо детински наивно в рисунките, но наоколо нямаше никакви деца.

По-късно през деня, тя се промъкна колкото се осмели по-близо в тунелите под южното крило на замъка, където бе дочула мъжки гласове. Изглежда, новият господар на Айрънкрос Касъл бе събрал всички свободни работници и им бе наредил да разчистят отломките. Ала по този начин, проклетият шотландец от низините ѝ отнемаше и малкото сигурност и спокойствие, които бе имала. Шумът от брадвите, с които разсичаха обгорелите греди, и трополенето на падаща мазилка достигаха до нея. Но с настъпването на нощта, ужасните шумове най-сетне престанаха и Джоана се промъкна през тайните проходи до стаята си в кулата, за да види какво може да спаси. Всичките ѝ нищожни притежания, дори парцалите, които обличаше вместо дрехи, бяха изчезнали.

Откакто той бе пристигнал, всичко се бе променило. Джоана се опита да не обръща внимание на куркането на червата си. Дори и последното ѝ промъкване в кухнята се оказа провал. Е, не съвсем. Докато се придвижваше през тъмната като катран стая, тя се спъна в една стара рокля, метната върху пейката в ъгъла. Поне нямаше да броди из замъка облечена само с долната си туника.

Доста плашещ образ, помисли си тя и притисна колене към гърдите си. До пълнолунието оставаха по-малко от две седмици. За няколко дни трябваше да събере цялата си смелост и най-после да пристъпи към отмъщение. Но дотогава няма да стои със скръстени ръце и да позволи на този пришълец от низините да попречи на плановете ѝ. По никакъв начин, реши тя и лицето ѝ светна.

Още от малка тя бе слушала за проклятието, тегнещо над Айрънкрос. Бе чувала как жените говорят за духове, бродещи из замъка. Да, сега вече знаеше каква бе истината.

Но този натрапник от низините, сигурно също бе чувал тези легенди.

В очите ѝ проблеснаха дяволити пламъчета. *Нека да събудим спящите сенки* — каза си Джоана. — *Нека духовете на Айрънкрос*

покажат на този нов господар, какво означава да безпокоиш един призрак.

Все още с мокрите си дрехи, Гавин се втренчи през един от малките отворени прозорци в непрогледния мрак. През деня от стаята се разкриваше гледка към езерото, както и към редицата от хълмове, спускащи се на юг към манастира. Но в безлунна нощ като тази, оттук не можеше да се види, дори клисурата със заоблените речни камъни. Единственият звук бе трополенето на дъжда и далечният тътен на гръмотевиците.

Преди да се оттегли в господарската стая в Старата кула, Гавин бе казал, че не желае да го безпокоят. Андрю трябваше да замине на север в Елгин, за да събере дърводелци за възстановяването на южното крило на замъка и каменоделци, за да построят гробница за семейството на предишния господар на Айрънкрос.

Да, за теб — помисли си младият мъж, и се извърна към портрета на Джоана Макинес, подпрян на един сандък до камината. Гавин откъсна поглед от живото ѝ лице с искрящи очи и се втренчи в недокоснатата вечеря върху таблата на малката масичка край огъня. От всичко, което се беше случило през този ден, най-много го безпокоеше посещението му в двора на църквата. Толкова много пресни гробове. И толкова много млади хора бяха намерили смъртта си. Не можеше да се освободи от тъгата, завладяла душата му, докато бе стоял под плющия дъжд и студения вятър.

Младият леърд смъкна мокрото вълнено наметало, ризата и карираната шотландска пола. Остави дрехите да съхнат пред огнището. Загледа се за миг в пламъците на огъня, после се отпусна на креслото. Докато изуваше ботушите си, погледът му отново бе привлечен от лицето на Джоана Макинес. Какво толкова имаше в тази жена, че не може да престане да мисли за нея?

Гавин дръпна одеялото от леглото и се пъкна между завивките. Излегна се, пъкна ръце под главата си и отново впери поглед в портрета. Сега бе доволен, че бе наредил на хората си да донесат портрета тук, вместо да го опаковат и да го приготвят за изпращането му на лейди Макинес. Наистина бе доста егоистично от негова страна

да задържа портрета на внучката ѝ. Но докато се взираше в картината, той осъзна какво ослепително създание е била Джоана Макинес.

И колко лесно би могъл да попадне в плен на обаянието ѝ. Имаше нещо много по-силно от красотата ѝ, което го привличаше. Не, той бе познавал много красавици. Имаше някаква загадъчност в теменуженосините дълбини на очите ѝ, някакъв неизказан въпрос на пълните ѝ устни или тайна, заключена в сърцето ѝ.

А колко привлекателна бе кожата ѝ с цвят на слонова кост. Той милваше с поглед нежната извивка на твърдите млади гърди, надигащи се над роклята от тежък бродат. Внезапно усети как слабините му пламват, когато си представи вкуса на устните ѝ...

— Да не би да полудявам? — промърмори, откъсна поглед от портрета и се обърна с гръб към светлината. — Сигурно наистина съм се побъркал напълно — каза си той и стисна зъби. — Да се възбудя от една мъртва жена!

Джоана предпазливо пристъпи към разтворената тайна врата и напрегна слух. Чуваше дори дишането на спящия леърд. Сигурна бе, че новият господар на нейния замък спи непробудно. След няколко мъчителни минути, през които напрегнато се взираше в мрака, успя да съзре неясните очертания на фигурата му. Гавин лежеше по корем в просторното легло. Балдахинът не беше спуснат. Лицето му бе обърнато към нея. Макар че Джоана отлично знаеше какво иска да направи, не смееше да пристъпи към леглото му.

Красивото му лице с аристократично изсечени черти дори и сега, по време на съня, бе помрачено от някакви негови тревоги и вълнения. Джоана леко въздъхна, докато оглеждаше тялото му. Завивките едва прикриваха мъжествената му фигура. Тя усети как топлина обля лицето ѝ при вида на широкия мускулест гръб и силните мъжки ръце. Ниско в корема ѝ се надигна топла вълна, подобно на разтопена лава, която я изплаши с внезапността и силата си. Побърза да отвърне поглед.

Младата жена бе изумена от реакцията си, ядоса се на себе си и се укори. Точно от това нямаше нужда сега, не биваше да губи здравия си разум. Тръсна глава и огледа спалнята.

Портретът сигурно бе някъде тук. Усещаше го. Пристъпи тихо по тръстикова рогозка, като спираше след всяка стъпка. Опитваше се да не мисли за последствията, ако бъде разкрита. Докато приближаваше към огнището, потрепери от страх. Ала поради някаква причина бе убедена, че си струва да рискува и да изиграе ролята на призрак.

Когато стигна до камината, видя пълната табла с храна и стомахът ѝ болезнено се сви. Хвърли неспокоен поглед през рамо и замря неподвижно. Той не се помръдна.

Е, първо щеше да се погрижи за себе си, каза си тя и уви в ленената кърпа парче хляб и къс говеждо месо. От мириса на храната устата ѝ се напълни със слюнки, но тя успя да овладее желанието си веднага да засити глада си. Сега трябваше да свърши много по-важна работа. Дрехата на готвачката бе широка, с дълбоки джобове и Джоана пъхна в джобовете една празна чаша и вечерята, с която току-що се бе сдобила.

Сега ръцете ѝ бяха свободни и тя грабна портрета. Погледна предпазливо към леглото и бавно започна да отстъпва към вратата, но едва не се спъна в купчината мокри дрехи.

Опря портрета на крака си, наведе се и вдигна дрехите една по една. После ги простря да съхнат върху масата и креслото. *Странно — мрачно си помисли тя, — как за половин година живот без удобства и домашен уют, човек се научава да живее ден за ден. Освен това — каза си тя, като взе отново портрета и погледна към тайната врата в стената — на сутринта той със сигурност няма да бъде очарован от среднощното посещение на тайнствения призрак.* Наистина, тя му бе взела портрета и вечерята, но пък бе извършила и едно добро дело.

Джоана протегна ръка към тайната врата, но замръзна неподвижно, понеже тъмнокосият гигант се обърна по гръб. Оставаше ѝ само една крачка до тайния изход, но тя не смееше да помръдне. Мирисът на топлите влажни вълнени дрехи изпълни стаята и младата жена ужасено наблюдаваше как ръката на мъжа бавно се придвижи по завивките. От ритмичното повдигане и спускане на гърдите му Джоана разбра, че той още спи дълбоко, и тя се молеше червата ѝ да не изкуркат точно в този момент.

Ала преди да изчезне зад тайната врата, спящият мъж ритна неспокойно одеялото и сърцето ѝ за миг спря да бие.

Погледна към мъжа и лицето ѝ пламна. Рязко се обърна и се скри в прохода.

При сърдития рев на господаря на замъка, дървените пейки в голямата зала мигом се опразниха.

Тримата войни, застанали неподвижно върху издигната платформа, гледаха как Гавин Кар се втурва в голямата зала. Искрящите му от гняв черни очи се приковаха в тях.

— Страхливци — прошепна Питър, когато мъжете, които бяха седнали да закусят с тях, вкупом запристъпяха към вратата и се отдалечиха на безопасно разстояние от разярения им господар.

— Какво си направил сега, Питър? — тихо попита Едмънд и се намръщи към едрия мъж до себе си. — Кажи ни какво става, за да знам какво да му обяснявам.

— Нищо! — отвърна мъжът и умолително погледна към Едмънд и Андрю. — Не съм сторил нищо, което да го вбеси. Аз само...

— Значи вие тримата сте решили да се правите на глупаци! — изрева Гавин, грабна една от тежките дървени пейки, сякаш бе по-лека от перце и се запъти застрашително към слисаните мъже.

Стиснал пейката пред гърди, леърдът избута войните, наседали край отрупаната с храна маса със силата на побеснял бик. Храната и напитките се разлетяха във всички посоки, а тримата мъже се намериха на пода.

— Значи си мислите, че съм в настроение за шегички? — никой от тримата не смееше дори да диша, само се вираха ужасено в мъжа, надвесен над тях, притиснал гърдите им с тежката пейка. — Значи вие, негодници, си нямате друга работа, освен да се подигравате с мен!

— Да се подиграваме ли, милорд? — трепна Едмънд, когато той внезапно се извърна към него.

— Да, подигравате се! Но аз ще извия дебелите ви вратове, ей с тези две ръце, освен ако веднага не ми го върнете!

Тримата шотландци от низините с недоумение се вираха в лицето на своя господар, докато изпепеляващият поглед на Гавин се премести на следващия.

— Да ви го върнем ли, милорд? — накрая попита Питър.

— Значи си бил ти! — изкрещя леърдът и го сграбчи за гърлото. — Хитрец, и винаги готов за бели. Трябваше да се досетя. Предполагам, че вече ти е доскучало. Искаме да си доставим малко развлечение, нали? Ей, сега ще ти доставя такова развлечение, че дълго ще ме помниш! Ще те разкъсам на парчета и ще закова езика ти над портите на замъка.

Гавин се отдръпна от него и го стисна още по-силно за гърлото. Другите двама се изтърколиха настрани под пейката.

— Ще ви дам една последна възможност, крадливи псета! Къде, по дяволите, сте го скрили?

Андрю, който бе висок почти колкото Гавин, се опита да отскубне ръцете му от гърлото на Питър.

— Милорд — измърмори и се сви назад, когато господарят се извърна рязко към него и го изгледа свирепо.

— Струва ми се — продължи Андрю, — че никой от нас няма представа какво ви липсва.

Тримата мъже кимнаха едновременно.

— Нямаме представа, милорд — побърза да потвърди Питър. — Нищо лошо не съм извършил.

— Нищо лошо ли? — провлачено повтори Гавин и подозрително го изгледа.

— Е, на шега може и да съм казал... — лицето на Питър почервения. — Е, милорд, аз... може би снощи езикът ми да се е поразвързал... защото казах, че вие ще прекарате нощта в компанията на господарката Джоана...

— Само невинна шега за портрета. Заради повечкото бира — намеси се Едмънд. — И всички... искам да кажа никой не се засмя, милорд.

— Да, почти никой — потвърди Андрю с напълно сериозен вид. — Той не искаше да прояви неуважение към вас, милорд.

Гавин стисна Питър за брадичката.

— И сигурно бирата те е довела в спалнята ми?

Тримата отрицателно поклатиха глава.

— Не, милорд — избъбри Питър.

— Тогава бирата е откраднала портрета! — господарят изгледа свирепо недоумяващия мъж. — Не се опитвай да отричаш, Питър. Ти си бил и никой друг! А ти, Едмънд — продължи, изоставяйки едрия

войн и пристъпвайки към високия червенокос мъж. Едмънд се отдръпна назад, а Питър бързо се изправи на крака. — Дано вечерята ми да ти е приседнала на гърлото. Макар че като се замисля, сигурно си я дал на кучетата.

Тримата мъже запротестираха, ала Гавин само махна с ръка и се обърна към Андрю, който стоеше настрани и изглеждаше напълно слисан.

— И ти също, Андрю. Без съмнение си насърчил тези двамата да извършат това престъпление срещу мен!

— Не, милорд — възрази едрият мъж. — Аз...

— Дори не си могъл да измислиш някаква друга злобничка шега — прекъсна го той — и затова си прострял мокрите ми дрехи да съхнат пред огнището. Познавам те, Андрю. Така ли беше? Е, заради твоето престараване сега цялата спалня вони на стригани овце.

Докато Гавин възмутено си поемаше дъх, Едмънд побърза да се намеси:

— Милорд, готов съм да се закълна в гроба на майка си, че ние нямаме нищо общо...

— Не, нищичко, милорд — обади се и Питър. — Вярно е, че снощи прекалихме с бирата, но цялата нощ и тримата не сме мърдали отгук.

— Знаете, че спя много леко, милорд — добави Андрю. — Ако Питър бе замислил нещо лошо и се бе опитал да се измъкне от залата, аз щях да се събудя и да го сграбча за гърлото...

— О, значи според теб аз съм размирникът, така ли? — гневно се извърна Питър към Андрю.

— Да, ти си! — сопна му се той. — И много добре го знаеш.

Докато двамата мъже се караха, Гавин внезапно осъзна, че всички присъстващи в залата, в това число и икономът Алан, се бяха приближили и бяха образували кръг около тях.

Преди някой да се обади, един вик откъм вратата привлече вниманието им. Гавин пристъпи напред, когато един от младите коняри започна да си пробива път сред тълпата. Изплашеният младеж оглеждаше лицата на мъжете. Когато забеляза Гавин и Алан, той за миг се смути, защото не знаеше към кого да се обърне.

— Какво има, Дейвид? — пръв заговори Алан. — Изглеждаш сякаш си видял призрак.

— Върнал се е... точно там, където си беше преди! — в залата настъпи тишина. — От малък не вярвам в тях. Всички тези женски приказки за духове, никога не съм им вярвал — бавно поклати глава. — До днес. Гиб ми каза, че тенджерите и тиганите тракали през нощта, че изчезвали разни неща. Моли се закле, че е чула плач и хлипане зад стената!

— Достатъчно, момче. Подобни бръцолевения са само за глупаците и...

— Не, Алан — вдигна ръка Гавин и икономът замълча, сепнат от острия му тон. Господарят погледна към преbledнялото лице на конярчето и тонът му се смекчи: — Какво се е върнало, Дейвид?

— Ами... портретът, милорд — с треперещ глас отвърна младежът. — Портретът на лейди Джоана.

Гавин изгледа заплашително тримата мъже, застанали до него. Но никой от тях не изглеждаше толкова объркан, колкото младия коняр.

— Свалихме и останалата част от пода в кабинета, милорд — намеси се Алан. — Никой не може да влезе там.

Младият коняр отново заклати глава.

— Да, обаче беше страшно да видя портрета на стената — Дейвид изплашено се прекръсти. — Този, който го е върнал на мястото му, не е имал нужда от крака, милорд. Портретът е закачен толкова високо, че онзи сигурно е имал криле...

— Не е зле да отидем и да видим каква работа е свършил този дух, Дейвид — нареди Гавин и кимна на момчето да го заведе.

Останалите ги последваха.

Щом влязоха в стаята под кабинета, Дейвид посочи към портрета, който висеше точно над камината. Подът липсваше и на пръв поглед изглеждаше така, сякаш някой е прелетял до стената. Но имаше една тясна греда, едва забележима от долния етаж, по която се стигаше до тайната врата в ъгъла на кабинета. Едва ли бе по-широка от три пръста, помисли си Гавин и отхвърли тази възможност. Нямаше начин някой да се добере от тайния проход зад стената до камината. Младият леърд поклати глава.

— Закова ли тайната врата? — обърна се господарят на Айрънкрос към Алан.

— Да, милорд, така както ми заповядахте.

— Кой е спал тук тази нощ?

Трима от хората му потвърдиха, че са спали там.

— И нищо не сте видели?

— Нищо — отвърна единият, а останалите само поклатиха глави.

Е, значи никой не бе проникнал тук с помощта на стълба, реши Гавин и огледа замислено насъбралите се. Тези хора зависеха от него. Смутените им лица, тихото мърморене и явният страх, изписан по лицата им, го убеди, че никой не се е опитал да се шегува с него. Включително и тримата му войни.

— Е, момчета, щом най-лошото, което този призрак може да направи, е да откача и закача портрети по стените, значи е напълно безопасен и няма защо да се боим от него.

Думите му предизвикаха плахи усмивки и окуражителни кимвания.

— Като се има предвид колко работа трябва още да се свърши тук, този призрак би трябвало да е по-чевръст.

— Нищо чудно да се окаже благородник — промърмори Питър, но достатъчно високо, така че всички да го чуят.

Гавин се засмя и всички последваха примера му. Напрежението, което ги бе обзело, постепенно ги напусна. Тълпата се разпръсна и повечето се заеха с ежедневните си задължения.

— Донеси стълби и каквото още е нужно, за да се свали това проклето нещо.

— След като свалим картината, милорд, къде искате да я занесем? — попита Едмънд. — Да я опаковаме ли, за да е готова за изпращане?

Преди да отговори, Гавин се замисли за миг и впери поглед в усмихнатото лице на младото момиче. Най-справедливо би било, да върне портрета на собственика му. Но малката лудория от предишната нощ само бе усилила желанието му да задържи картината. Поне за известно време.

— Занесете я в спалнята ми — заповяда той и излезе в коридора. — Оставете я там, където беше.

— Искате ли да сложим стража пред картината, милорд? — извика след него Едмънд. — За да не бъде отново открадната?

— Защо? — попита Гавин и се извърна към тримата си приближени. — Сега вече знаем докъде може да се разходи този

портрет, така че няма за какво да се тревожа. Освен това, когато Андрю потегли към Елгин, няма да ви изпускам от поглед.

ГЛАВА 6

Наоколо нямаше жива душа. Гавин пришпори коня си към билото на скалистия, обрасъл с ниски храсти хълм. Мъглата се бе вдигнала преди няколко часа и само няколко бели облачета нарушаваха небесната синева. Но земята, която се бе ширнала пред погледа на новия господар, бе пуста подобно на безкрайното небе.

От дясната му страна се виждаше езерото, а зад боровете в далечината се извиваше Спей Ривър, която се вливаше в морето. А над реката, може би на ден-два път, се издигаше Бенмор Касъл, домът на клана Макферсън. Гавин се извърна и огледа земята, през която бе минал.

Над хълмовете се извисяваше Айрънкрос Касъл, груба постройка, гордо изправена над езерото. След възстановяването на южното крило щеше да се превърне в приличен замък. Разбира се, и след като се опровергаеше твърдението за тегнещото проклятие.

Младият господар извърна поглед на север. Високо в небето забеляза ястреб, който бавно се носеше над хълмовете. Докато го наблюдаваше, хищникът внезапно се спусна към земята и изчезна зад назъбеното било. На север се намираще имението на графа на Атол, най-близкия съсед на Гавин. Той се бе срещал с него няколко пъти. Графът бе роднина на краля... и бе доста странен човек.

Младият войн насочи вниманието си към манастира. Той бе разположен в малка долина, недалеч от езерото — така поне му бе казал Андрю.

В подножието на хълмовете, край малка горичка от високи дървета, Гавин зърна няколко колиби, скупчени една до друга. Обърна коня си надолу по склона, но остана разочарован, когато разбра, че жилищата са изоставени. Надяваше се да открие, поне една ферма по пътя към манастира, но всичко, което срещна по пътя си, бяха голите полета, сивите скали и мрачните води на езерото Лох Мъри.

Когато приближи до билото на следващия хълм, спря коня си. Манастирът беше построен в подножието на стръмния склон, близо до

широка река. Пред това, което някога е било предни порти, имаше тридесетина каменни къщи. От тази страна на потока се виждаше овощна градина, чиито дървета бяха засадени в спретнати редици, а в пасището кротко пасеше малко стадо. От другата страна на долината Гавин видя многобройно стадо от наскоро остригани овце. Той се изправи на седлото и огледа нивите, които се простираха от другата страна на потока. Видя мъже и жени, които се трудеха усърдно. Радостни викове привлякоха вниманието му и той извърна отново поглед към къщите. Усмихна се, когато забеляза една групичка малки и босоноги хлапета да тичат след едно куче. Алан бе споменал, че Джоана обичала манастира. Сега разбираше защо. За пръв път, откакто бе пристигнал, Гавин бе видял признаци на живот.

— Виждаш ли? Не всички са отишли на служба при граф Атол — рече на глас той и потупа жребеца. — Е, какво ще кажеш, дали да посетим тези селяни?

Докато яздеше покрай високите дървета, издигащи се по стръмния склон на хълма, Гавин се питаше какво бе привлякло тези хора към полуразрушения манастир. Земята тук не бе по-плодородна от тази покрай езерото. Необходимо беше по някакъв начин да ги накара да се върнат обратно. Сигурно щяха да го сторят с много по-голямо желание, ако се убедяха, че новият господар на Айрънкрос не е засегнат от проклятието, тегнещо над замъка.

Нямаше да ги насилва. В крайна сметка и тези земи бяха част от владенията му, така както и онези около замъка.

Когато излезе от горичката и пое към едно от горните пасища, младият мъж внезапно дръпна юздите на коня си.

Не видя нито мъжете, нито жените, нито децата. Полето, пасището и селото бяха пусти, а край лехите лежаха захвърлени инструменти. Той бавно подкара жребеца. Явно нещо бе подплашило хората. Когато приближи селото, видя в градината изоставени кошници със зеленчуци. Преди да потегли от Айрънкрос, Гавин бе привързал ножницата с меч на гърба си и сега се пресегна през рамо, за да извади оръжието си.

Тесният път, който водеше към руините на манастира, бе странно пуст и тих. Тишината внезапно бе нарушена от уплашения лай на едно куче, което се спусна към коня му от една от предните къщи. Децата, които само до преди малко толкова весело си бяха играли с него, се

бяха скрили. Без да спира, леърдът на замъка Айрънкрос отпъди псето, което подвигна опашка и се затътри обратно към къщата.

Вместо да спре и да потърси селяните, Гавин реши да се отправи към манастира. Независимо дали се бяха изпокрили в къщите си, или бяха побягнали в гората, той бе сигурен, че обитателите на селото го наблюдават. Усещаше присъствието им, както и страха им. Навярно те се криеха от него, а тревогата, която пристигането му бе причинило, сериозно го обезпокои. Опита се да си припомни всичко, което Андрю му бе казал за първото си посещение тук. *Колкото и да е странно, няма много селяни.* Очевидно, те са посрещнали хората му по същия начин, както и самия него — просто бяха изчезнали.

Зад някогашните порти на манастира се виждаха разрушените стени на църквата. Докато по-голямата част от камъните от стените на манастира са били използвани, за да се построят къщите в селото, то стените, ограждащи църквата, стърчаха високо над останалите руини. Сградата нямаше покрив и със сигурност не се използваше от десетилетия. От едната страна се виждаше кръг от груби каменни колиби и когато Гавин мина покрай първата, зърна възрастна жена.

Тя седеше на един камък и хвърляше клонки в огъня. Пламъците ближеха дъното на малка тенджерата. Гавин скочи от коня, завърза поводите за клоната на един нисък дъб и се приближи към нея. Старицата не вдигна глава, за да покаже, че го е забелязала.

— Добър ден — поздрави любезно той.

Най-сетне, без да спира работата си, възрастната жена вдигна глава и сивите ѝ очи бавно и внимателно огледаха лицето му. Гавин също я огледа. На главата си носеше бяло покривало, но единствено кръстът, висящ от кожената каишка на шията ѝ, издаваше призиванието ѝ. Погледът ѝ показваше, че не се страхува от него. Той се приближи до огъня и се наведе.

— Твоето лице е единственото приятно нещо, което виждам, откакто тази сутрин напуснах Айрънкрос.

Повдигането на тънките ѝ вежди и присвиването на очите ѝ го накараха да се поправи:

— Искам да кажа, че твоето лице е единственото, което срещам тази сутрин.

Тя сведе поглед и отново насочи цялото си внимание към това, което вреше в тенджерата.

— Ти ли си Майката? — направо попита младият мъж.

— Да — гласът ѝ бе силен и уверен.

— Аз съм Гавин Кар. Идвам от...

— Знам кой си, господарю — прекъсна го старицата и вдигна отново сивите си очи. Пронизващият ѝ поглед и нещо, стаено в дълбините му, загатваше, че тя знае много повече за него.

Той веднага разбра, че тази жена не си хаби приказките напразно. Освен това осъзна, че тя няма да позволи да бъде разпитвана. Имаше нещо различно у Майката и дълбоко в сърцето си, Гавин бе сигурен, че никак няма да е лесно да завоюва доверието ѝ. Истина бе, че искаше да я предразположи и да я спечели на своя страна. Тя бе първият жив човек, който бе срещнал извън стените на Айрънкрос, понеже именно тя бе религиозният водач на местните хора, за него бе много важно да спечели приятелството ѝ. От това, което бе научил от обитателите на замъка, бе разбрал, че само чрез Майката може да стигне до сърцата на местните хора.

Старицата продължаваше да бърка това, което вреше в тенджерата. Изведнъж в съзнанието му изплува образът на Джоана Макинес. Наистина бе много странно, че не можеше да се отърси от мислите за нея. Тази сутрин, преди да потегли от Айрънкрос Касъл, не бе устоял на желанието да се върне в стаята си и отново да погледне портрета ѝ. Той отново бе в спалнята му, след като Едмънд го бе свалил от стената над камината в кабинета.

Сега вече бе сигурен, че никой от хората му не бе взел картината. Беше убеден, че тримата му приближени войни по-скоро ще се забавляват с хвалбите си за своите безстрашни подвизи и многобройни завоевания, отколкото да крадат някакъв портрет от спалнята му. Но случилото се го озадачаваше и не му даваше мира. Беше много странно, че някой си бе направил труда да краде картината и да я оставя обратно на старото ѝ място. В това нямаше никакъв смисъл.

Гавин поклати глава и с мъка откъсна поглед от танцуващите пламъци на огъня.

— Тя щеше да дойде тук, точно както направи и ти.

Той рязко вдигна глава и впи поглед в проникателните сиви очи.

— Кой? — попита младият мъж.

Майката погледна в посоката, от която бе дошъл.

— Тя щеше да дойде при нас съвсем сама, яздейки през хълмовете. Щеше да слезе от кобилата си и да дойде право при огъня. Щеше да постои мълчаливо, точно така както ти направи преди малко.

Откъде можеше да знае всичко това? И как така заговори за Джоана тъкмо когато той си мислеше за нея? Доколкото Майката знаеше, той никога не се бе срещал с младата жена. Въпреки че сърцето му нашепваше обратното, той бе сигурен, че никога не я е виждал на живо. Втренчи поглед в старицата. Този, който можеше да чете хорските мисли, можеше да бъде силен приятел... или още по-силен враг.

— Душата ти е измъчена, господарю — добави старата жена. — Но нейната е много по-изтерзана от твоята.

Лицето на Гавин потъмня, а очите му се присвиха. Що се отнасяше до него, тя беше права — лицето му носеше отпечатъка на мрака, стаен в душата му. Но това, което бе казала за Джоана, го разтревожи. Портретът бе символ на младостта, щастието и надеждата.

— Ти беше ли нейна приятелка? — попита той. — Или съветничка?

— За нея аз бях Майката.

Думите бяха изречени уверено и от тях лъхаше сила, но Гавин не бе убеден.

— Слугите ми казаха, че тя е била щастлива — подчерта той. — И все пак...

— Тези, които я познаваха добре, са мъртви.

— И ти си последният останал жив човек, който може да ми разкаже нещо повече за нея?

— Не, не съм последният — загадъчно отвърна тя и поклати глава. — Но понякога тя бягаше от Айрънкрос и идваше да търси убежище тук. Да, много пъти сме стояли с часове, край този огън... пред манастира.

Погледът на Гавин проследи ръцете на старицата, които продължиха да разбъркват отварата.

— Каква бе причината за нейното нещастие?

Тя не отговори на въпроса и взе една дървена купа.

— Защо една млада жена ще бъде завладяна от тъга, толкова голяма колкото... — гласът му рязко секна.

— Толкова дълбока, колкото твоята? — довърши Майката. — Не, господарю. Въпросът е как е възможно един мъж в твоето положение да бъде изтерзан така, както бе тя!

Тя потопи дървената купа в тенджерата. Протегна ръце над огъня и му предложи димящия съд. Гавин го взе.

— Как? — войнът надникна дълбоко в очите ѝ и се изненада от собствената си откровеност, когато се чу да казва: — Мъка!

Тя взе дървената лъжица и отново започна да разбърква това, което вреше в тенджерата.

— Този, който крие болката и тъгата си — рече старата жена, — никога няма да намери лек за тях.

Той не отговори веднага.

— Аз не ги крия. Просто се чудя дали наистина има лек за тях.

— Ти не си го потърсил.

— Може би просто не съществува.

— А какво ще стане, ако ти кажа, че аз знам отговора?

Той смаяно се взираше в нея.

— Ще ми повярваш ли?

— Но това е глупаво!

— Ти не ми вярваш!

— Не съм дошъл тук, за да обсъждам своята печал и страдания — отговорът му прозвуча рязко, но съвсем неочаквано забеляза, че погледът на Майката омекна и се изпълни с разбиране.

— Научи се да плачеш, господарю, и отново ще можеш да се смееш.

Младият мъж я погледна. Изведнъж му хрумна мисълта, че тя говори така, сякаш го познава от години. И независимо от това, дали искаше да си го признае или не, той наистина криеше мъката и болката си под грубата и сурова външност на истински войн. Гавин се втренчи още по-изпитателно в лицето ѝ. От дете не бе плакал. Припомни си как някога се чудеше дали, ако веднъж започне, ще може да спре.

Сведе поглед към купата в ръцете си и мислите му се върнаха към Джоана Макинес и нейната болка.

— За кого е скърбяла тя? — дрезгаво попита той.

— Отговорите на твоите въпроси за Джоана Макинес, се крият в замъка.

Той поклати глава.

— Всички, който са я познавали отблизо и които могат да отговорят на въпросите ми за нея, са мъртви. Ти сама го каза.

Гавин видя как в погледа ѝ проблесна нещо, когато прикова очи в него. Изчака я да заговори, но тя не го направи. Усетил тежестта на купата в ръцете си, той я поднесе към устните си. Отварата бе топла, сгря го и му подеждва успокояващо.

Измина един миг в мълчание, докато Майката наблюдаваше лицето му. Гавин отвърна на погледа ѝ и допи съдържанието на купата.

— Не всички! — внезапно рече старицата. — Не всички са мъртви!

Младият мъж я гледаше втренчено и я изчакваше да продължи. Но, изглежда, тя бе приключила с разговора. Изправи се и вдигна торбата, която лежеше на земята. Гавин усети, че това е знак, че трябва да си върви, но още не му се искаше. Той също стана и тръгна с нея.

През следващите няколко часа леърдът на Айрънкрос придружава старицата, докато тя обикаляше из огрените от слънчевите лъчи хълмове. Нещо в начина, по който слънчевата светлина падаше върху реката, скалите и тревата, му напомни за дните, които бе прекарал като малко момче из хълмовете край манастира Джедбург на границата между Шотландия и Англия. Той не настоя тя да му каже нещо повече и изглежда присъствието му не ѝ бе неприятно. Помагаше ѝ, когато тя му позволеше — издърпваше неподатливите корени и носеше торбата ѝ. Но когато най-после стигнаха до билото на хълма, откъдето Гавин бе видял селяните да работят в полето, той се наведе и вдигна от земята една мотика.

— Те защо се крият от мен?

— Защото не ти вярват и се страхуват.

— Но защо?

Тя се извърна и го погледна в очите. Той усети как слънчевите лъчи стоплят гърба му. Ала тя нито веднъж не бе закрила очите си с ръка, за да се предпази от ярката слънчева светлина.

— Защо си толкова доверчив?

В тона ѝ усети остра нотка и младият мъж се намръщи, опитвайки се да разбере каква връзка има въпросът ѝ с явния страх, който бе накарал обитателите на селото да се изпокрият от него.

— Аз сам решавам на кого да се доверя — отвърна той.

— Ти прие отварата от ръцете ми и я изпи, без да задаваш въпроси.

— Никога не бих отхвърлил подобен жест на гостоприемство.

— Можех да те отрова.

— Да. Можеше, но аз ти се доверих.

— Но ти не ме познаваш.

— Въпреки това ти вярвам.

— Защо? — почти изсъска тя, а набръчканото ѝ лице изразяваше объркване.

— Защото не съм сторил нищо, което да предизвика омразата ти. Защото искам да се сприятелим. Ти не побягна и не се скри като останалите. Остана и се срещна с мен. От всичко, което си преживяла досега, навярно имаш основание да се страхуваш, че може да съм дошъл с лоши намерения. Но ти ми се довери, затова и аз ти отвърнах със същото.

— Това не бе доверие, милорд — рязко отвърна старицата. — Аз не се страхувам от никого. На моята възраст не се боя от смъртта.

— Нито пък аз! — студено заяви той.

Двамата се загледаха мълчаливо един в друг. Гавин пръв заговори:

— Аз дойдох тук, в планините, с мир. Сега съм новият ви господар и искам ти и селяните да ми вярвате.

— Те се страхуват от теб и те мразят.

Грубите думи му подействаха като шамар, ала той бързо се съвзе.

— Не съм направил нищо, с което да заслужи омразата им...

— Може би, господарю. Но другите преди теб са го сторили!

Гавин не каза нищо. Имаше толкова много, което искаше да узнае за тези хора, за Айрънкрос и за миналото. Когато отново заговори, думите му режеха като кинжал:

— Аз не мога да променя миналото. Отговарям само за настоящето. Мога да се опитам да направя бъдещето по-добро за хората, които живеят в тези земи.

— Ха! Ти си мислиш, че имаш власт над настоящето? Не можеш да ни накараш да ти се доверим. Не, господарю. Ти ще трябва да понесеш вината на предшествениците си. Вече е твърде късно да...

— Не, Майко — рязко я прекъсна той и хвана тънките ѝ костеливи пръсти. Знаеше колко лесно би могъл да ги пречупи и видя

по лицето ѝ, че и тя го знае. Но той само задържа ръката ѝ — нежно и почтително, — позволявайки на топлата му длан да прогони студенината от старите ѝ кости. — Не, Майко. Аз ще спечеля тяхното уважение и доверие. Ще спечеля и твоите.

— Да. За да можеш после да ни предадеш.

— Никога няма да предам доверието ви — изръмжа Гавин. — Заклевам се в това!

ГЛАВА 7

Слънцето се бе скрило зад високите стени на Айрънкрос Касъл, когато Гавин преваля последния хълм и навлезе в гората. А когато достигна до големите скални блокове, скупчени от едната страна на пътеката, вече се бе спуснал пълен мрак. Скалите изглеждаха почти бели на лунната светлина, а дърветата и храстите наоколо приличаха на армия от страшни чудовища.

Не възнамеряваше да се връща толкова късно. Но когато сутринта бе потеглил към манастира, изобщо не бе очаквал, че за един ден ще узнае толкова много.

Майката със сигурност бе много интересна жена. Притежаваше някакъв особен груб чар, който Гавин намираще доста привлекателен. Понякога, откровеният начин, по който говореше, причиняваше едновременно болка, но носеше и просветление. Но с напредването на следобед старницата започна да говори със загадки. Обаче той бе сигурен, че в думите ѝ се криеше ключът към разгадаването на проклятието, което всички вярваха, че тегне над Айрънкрос Касъл. След чутото през днешния ден, младият мъж бе сигурен, че по-голямата част от истината, която търсеше, се съдържа в легендите за манастира и предишните господари на Айрънкрос. Майката обаче не му каза каква точно е тя.

Ала въпреки упоритото ѝ мълчание по този въпрос, преди края на деня и преди да си тръгне, Гавин бе сигурен, че по някакъв начин бе предизвикал промяна в отношението на Майката към него. Макар да не се отнасяше благосклонно към предишните господари на Айрънкрос — и въпреки твърдението ѝ, че тя не му вярва — с напредването на деня тя бе станала много по-любезна. И преди денят да си отиде, той бе зърнал неколцина работници, завърнали се на полето.

Жребецът му рязко тръсна глава и го върна в настоящето. Гавин успокоително го потупа.

— Да, Парис. И аз вече виждам замъка. Вече сме си почти у дома, стари приятелю. Онези двама негодници, Едмънд и Питър, сигурно вече са изяли вечерята ми. Е, сигурен съм, че поне са оставили малко овес за теб...

Един скален къс, достатъчно голям, за да смачка главата на Гавин, го удари по рамото с такава сила, че той падна от коня и се стовари върху скалната стена покрай пътеката.

Младият мъж бързо скочи на крака, измъкна меча си и се огледа за нападателя. Изненаданият и подплашен кон бе изчезнал в тъмнината, но Гавин бе уверен, че не е избягал много далече. Нищо не нарушаваше тишината на нощта и нищо не се виждаше.

Сърцето му туптеше бясно в гърдите и той си припомни предупрежденията: *Проклятието! Нито един от господарите на Айрънкрос Касъл не е доживял до дълбока старост!* Шотландецът от низините разтърси глава, отвратен от себе си. Нямахше да позволи никакви суеверия да замъглят здравия му разум или да направляват действията му.

Предпазливо се придвижи по пътеката и коленичи до голямата скала. Със сигурност и сам мъж можеше да я повдигне. За двама щеше да е по-лесно и навярно нямаше да пропуснат целта си. Сам мъж или дори жена можеха да я претърколят от ръба. Гавин усети топлата кръв, която се стичаше по лицето му, там, където скалният къс го бе ударил, а рамото му пулсираше от тъпа болка.

Безшумно прибра меча и измъкна кинжала си. Стиснал оръжието в зъбите си, той бързо се придвижи до подножието на скалите и започна да се катери нагоре. Каменната планина се издигаше високо над дърветата и навярно имаше доста места, откъдето би могъл да се изтърколи.

Наоколо продължаваше да цари тишина, нарушавана единствено от нетърпеливото пръхтене и нервното потрепване на копитата на Парис малко по-надолу по пътеката. Гавин продължи да се катери внимателно, но не долови никакво движение. Въпреки че бе тъмно, нито една сянка не се раздвижи и той започна да се пита дали скалата не е паднала сама.

Стигна до един издаден ръб, спря и се огледа. Стените на Айрънкрос Касъл се издигаха високи и тъмни и докато се придвижваше внимателно по издатината, господарят му видя

светлината на факлите. Над него звездите приличаха на диаманти, обсипали черното кадифено небе. Нямаше смисъл да отива по-нагоре без факла.

Поклати глава, прибра кинжала си и заслиза надолу. Когато скочи на земята, подсвирна на Парис и огромното животно бавно се приближи. Гавин изръмжа от болка, метна се на коня и го пришпори към замъка.

— Да си вървим у дома, приятелю — заповяда той и добави, — ако в бъдеще се натъкнем на още някой призрак, можеш да бъдеш сигурен, че няма да го отмина с безразличие.

Джоана замръзна, щом чу скърцането на голямата дъбова врата.

Застанала в средата на подземната гробница, тя се огледа ужасено. Никога досега Майката и нейните последователи не бяха влизали в замъка през друга нощ, освен при пълнолуние. Поне тя не знаеше да се бе случвало. Защо бяха дошли тази нощ? Тъкмо когато Джоана бе решила най-послед да доведе до край своя план за справедливо отмъщение.

Звукът от рязкото изтропване на старинното резе я накара да се вцепени от страх. Трябваше незабавно да се скрие. Тихо притича през каменния под към сенчестите ниши покрай приличащата на олтар маса. Газената лампа върху масата гореше и потрепващият ѝ пламък заплашваше да я издаде.

В тунела отекнаха стъпки и тя побърза да се притаи в укритието си. Притисна се до стената и затаи дъх. Стъпките спряха пред входа на гробницата. Една от дебелиите колони скриваше вратата, но Джоана внезапно осъзна, че неканеният посетител е сам. Не се чуваха разговори, нито приглушено шепнене — това със сигурност не бе сбирка на тайнствения култ. Тя зачака, но не се чу никакъв звук. Който и да бе от другата страна, явно също изчакваше. Ако непознатият влезеше в гробницата и я претърсеше, със сигурност щеше да я открие. Джоана стисна дръжката на кинжала си.

Измина цяла вечност, преди стъпките да се отдалечат по коридора.

Младата жена изчака още малко, но непознатият не се върна и тя въздъхна с облекчение. Внезапно всичките ѝ сетива се сковаха от

зловещо предчувствие. Нещо не бе наред. Неочакваният посетител навярно бе някоя от жените на Майката, но тогава защо не бе влязла?

Мислите ѝ бясно препускаха, докато отново пристъпи в средата на гробницата. Кой друг би могъл да използва тази дъбова врата, за да влезе в замъка? Тези тунели никога не се използваха от слугите, нито от изгладнелите селяни, търсеци убежище. Откакто Джоана се криеше тук, единствените посетители бяха Майката и последователките ѝ.

Младата жена се огледа, за да се увери, че не е оставила никакви следи. После безшумно излезе от гробницата. Не бе довършила това, за което бе дошла, но до пълнолунието оставаха още две седмици. Все още имаше време, за да изпълни плана си за отмъщение.

Притаена в катраненочерния мрак на прохода, Джоана се послуша за някакъв шум, но не долови нищо. Тъмните недра на земята очакваха да я погълнат отново. От дясната ѝ страна бяха дългите и дълбоки пещери и проходи, минаващи дълбоко под Айрънкрос, а от лявата — дъбовата врата. Беше толкова близо. Сякаш я мамеше като факла в мрака.

Тя приближи към нея.

Знаеше, че големият железен ключ виси на дървен клин, забит в стената. Нерешително протегна ръка и докосна студения старинен метал. Взе го, плъзна го в ключалката ѝ го превъртя.

Пое дълбоко дъх, отвори вратата и се втренчи в тъмнината. Нямаше никого. Не се чуваше никакъв звук. Нямаше признак на живот. Тя пристъпи предпазливо в непрогледния мрак. По-нататък тунелът образуваше малка пещера, проходът се разшири и студеният нощен вятър разроши косите ѝ. Подобно на изгладнял скитник, който най-после е седнал до отрупаната с ястия маса, Джоана пое с пълни гърди свежия въздух.

Внезапно се озова извън пещерата, на върха на каменна скала. Над нея звездите проблясваха с меко сияние, което отдавна бе забравила. Възможността да диша свободно, да усеща как студеният вятър нежно гали лицето ѝ — всичко това бяха усещания, които смяташе, че никога повече няма да изпита. Подобно на затворник, хвърлен в дълбока тъмница, тя се бе погребала в подземията на този замък. Повече от шест месеца обитаваше мрачните лабиринти на Айрънкрос. Това бе гробница, от която нямаше бягство. Единствено смъртта ѝ можеше да сложи край на доброволния ѝ затвор.

Вдигна високо ръце, наслаждавайки се на мекия нощен въздух.

Разнесе се тихо изсвирване, последвано от конски тропот, които я изтръгнаха от унеса ѝ. Джоана се надвеси над ръба на скалата и се взря в тъмнината.

Това бе той. Новият господар.

Беше достатъчно близо, за да чуе как едрият мъж изръмжа от болка, докато се мятеше на жребеца си.

Докато той се отдалечаваше към замъка, Джоана погледна назад към тунела, после отново се надвеси над издатината и огледа пътеката в подножието на скалата. Очите ѝ отдавна бяха привикнали с мрака и тя бързо разбра какво се е случило. В средата на пътеката се виждаше едър, заоблен скален къс. Този, който бе минал покрай гробницата, бе изтърколил камъка.

Джоана се втренчи в посоката, в която бе изчезнал новият господар. Той още веднъж бе избягнал смъртта.

Но колко дълго щеше да оцелее, преследван от злото, вселило се в този замък? До следващото пълнолуние? Ако късметът не му изневери дотогава, тя може би ще успее да оправи нещата.

Затова отсега нататък ще трябва да го наблюдава и да го пази, доколкото това бе по силите ѝ, закле се Джоана. Длъжна бе да го стори.

ГЛАВА 8

Щом влезе в спалнята си, лицето на господаря на Айрънкрос бе мрачно, но когато миг по-късно излетя навън, вече бе изкривено от неистова ярост. Двамата войни го бяха последвали, но едва се бяха извърнали от вратата, когато Гавин отново се появи. Свирепото му изражение накара Едмънд и Питър да отскочат и безмълвно да го последват, когато той бързо се отправи към южното крило.

— Ние тук разговаряхме, милорд — изпухтя Питър, докато подтичваше след него. — Искам да кажа двамата с Едмънд. Смятаме, че никак не е благоразумно да пътувате из тези планини без придружител.

— Да. Ето например тази рана на главата ви — намеси се Едмънд. — Ако ви бяха повалили и бяхте останали да лежите в безсъзнание из тези хълмове...

— Не че жилавия ви труп ще бъде някакво угощение за зверовете, милорд, но... — Питър преглътна думите си при предупредителния поглед на господаря.

Докато двамата войни си разменяха самодоволни усмивки, Гавин взе една свещ от поставката на стената и ги поведе, докато най-послед достигнаха коридорите от външната страна на южната зала. Големи купчини с отломки бяха струпани във вътрешния двор, но още по-големи имаше в южното крило.

— Какво е това, по дяволите! — възкликна Питър, когато влязоха в стаята.

Гавин пристъпи в средата и погледна към портрета на Джоана, който висеше на стената в кабинета на горния стаж. Същите трима войни, които бяха спали тук и предишната нощ, подскочиха сепнати.

— Донеси го — остро заповяда господарят на Айрънкрос и кимна към Едмънд.

— Милорд, вие сам ме видяхте, че тази сутрин го останах в стаята ви. Кълна се в Христовата кръв, работниците останаха тук през целия ден... Тръгнаха си на смрачаване! Как е възможно...

— Свали го и го донеси в стаята ми — рязко го прекъсна Гавин и се обърна към двамата.

Питър отстъпи назад, докато широките му рамене не опряха до рамката на вратата.

— Кълна се в душата на майка ми, милорд! Никога не съм докосвал това... нещо! То е омагьосано! Няма друг начин! Кълна ви се, милорд, че след като заминахте, нито за миг не съм се отделял от Едмънд!

Със свъсени вежди и свити устни господарят на Айрънкрос тикна свещта в ръката му и изчезна в коридора.

Двамата мъже се спогледаха изумено, а после едновременно се извърнаха към портрета.

— Признавам, че първия път ми се стори доста забавно — тихо рече Питър.

— Да, на всички ни се стори така — отвърна Едмънд. — Но вече не. Видя ли погледа му?

— Да.

Войните се втренчиха в портрета.

— Нещастното копеле — обади се накрая Питър.

— Да — съгласи се другият. — Обаче не може да се отрече, че е умен.

— Господарят ще го хване.

— И тогава...

— Ще се моли да убият по-скоро — довърши Питър. — Нещастното копеле.

Точно от това се нуждаеше най-малко. Компания.

Съседът му, графът на Атол, щеше да пристигне на следващия ден.

Гавин разсеяно разтри рамото си, докато наблюдаваше как Маргарет, нямата сестра на иконома, налива и последното ведро топла вода в дървената вана. Той кимна в знак на благодарност към жената и преди да започне да се съблича, изчака, докато вратата на стаята се затвори.

Атол. Гавин за пръв път изпита пристъпи на съмнението, относно способността си да се справи с управлението на този замък в

планините на Шотландия. Да приеме в дома си човек като Атол, бе по-голямо от обичайните предизвикателства. И да приветства с добре дошъл някакъв си проклет планинец в своите владения! В кралския двор за никого не бе тайна, че с изключение на рода Макферсън, Гавин Кар презираше всички планинци.

Преди четиринадесет години, през онзи кървав ден във Флодън Фийлд, тъкмо заради тези предатели, крал Джейми^[1] бе изгубил живота си в сражение срещу англичаните. Разбира се, трябваше да признае, че не всички бяха виновни. Но твърде много шотландски леърди от планините отказаха да вземат участие в битката, точно когато армията се нуждаеше отчаяно от подкрепление. По този начин шансовете за победа на Шотландия бяха обречени и най-великият техен крал след Робърт Брус^[2] бе убит в разцвета на силите си.

Младият войн трепна леко, докато изхлузваше ризата през главата си. Рамото му се бе сковало от удара. Гавин го огледа. Сега нямаше време да мисли за старите рани от миналото. Здравият разум му нашепваше, че му предстои да свърши доста работа и не е нужно да добавя към грижите си и една вражда с най-близкия си съсед. Затова утре щеше да се въоръжи с търпение и с изискани маниери и щеше да приветства онова долно псе Атол и свитата му от надути палячовци. Със сигурност бе способен да прояви подобен такт.

Когато свали и последната си дреха, погледът му се спря върху портрета на Джоана Макинес. Отпусна се във ваната, ала внезапно стана, излезе от водата, прекоси стаята и се върна с меч си. Потопи се отново във ваната, остави меч до огромната вана и се отпусна във водата. Този път бе закачил картината над камината и сега се вираше в красивото лице. Нямаше да рискува отново да загуби портрета. Освен това беше много по-приятно да си мисли за прекрасната девойка, отколкото да се терзае за нежеланите гости.

Да си мечтае във ваната бе чудесно, но на другия ден го очакваше доста работа. Например трябваше да разпита свещеника за историята на манастира. Искаше да узнае повече за предишните господари на Айрънкрос и за връзките им графа на Атол.

Погледът му се задържа върху загадъчната усмивка на Джоана Макинес. Искаше да научи и нещо повече за тази млада жена... за страданията ѝ, за които бе загатнала Майката.

А междуременно щеше да залови хитрия негодник, който продължаваше да му краде портрета.

Наистина, у този мъж нямаше и капка благоприличие.

Мръщейки се срещу него, Джоана реши, че той вероятно би могъл да спи дори и върху остриета на кинжали. Тя стоеше неподвижно и го наблюдаваше унесено, докато той въздишаше и се въртеше неспокойно. Явно този огромен мъж не се чувстваше удобно — брадичката му бе клюмнала на гърдите, а мускулестите ръце се свиваха и отпускаха върху меча, сложен напречно на ваната. Младата жена се опита да не гледа коленете и краката, които се подаваха от водата и се съсредоточи върху лицето му. Мократа му коса бе пригладена назад, очите му бяха затворени и макар дълбока бръчка да прорязваше челото му, лицето му изглеждаше красиво.

Зърна няколко капки кръв от лявата страна на главата му. Запита се дали не се дължат на злополуката в гората.

Потисна желанието си да се приближи и да огледа отблизо раната. Реши, че навярно мъжът не изпитва болка.

Той отново се размърда. Раменете му трепнаха. Господ да ѝ прости, помисли си тя, може да ѝ стане навик да идва всяка нощ и да наблюдава съня му. Беше сигурна, че може да се измъкне незабелязано. Гигантът спеше като упоен.

Тази вечер, след като надникна в спалнята му, Джоана изчака малко в тунела, предполагайки, че мъжът най-после ще привърши с банята си и ще си легне. Когато той не го направи, тя си позволи да слезе в кухнята, за да потърси някаква храна. Когато се върна, той все още бе във ваната и дълбоко спеше.

Докато влизаше, тъканата рогозка изшумоля под краката ѝ, тайната вратичка проскърца, но за неин късмет шотландецът от низините продължи да спи спокойно във вече изстиналата вода. Така че тя все пак се осмели да надникне в спалнята.

Джоана остави внимателно картината на пода, без да изпуска мъжа от поглед и коленичи до ваната. Мускулестата му ръка висеше отпуснато и тя остави кинжала му върху тръстиквата рогозка — съвсем близо до пръстите му.

Той сигурно се мислеше за достатъчно умен, за да я надхитри. И почти го стори. Ако не беше достатъчно бърза, малко оставаше да попадне в капана му, понеже щом протегна ръка към портрета,

кинжалът, поставен с острието надолу, се насочи право към лицето ѝ. Този негодник бе подпрял оръжието върху горната рамка, така че, ако някой се опита да вземе картината, да се убоде на острието и да извика.

Беше истинско чудо, че успя да хване кинжала, без да изпусне картината. По ирония на съдбата, дългите ръкави на дрехата, с които прикриваше ужасните белези от изгарянията, я спасиха от ново нараняване, а също и да не бъде разкрита.

Джоана бързо се изправи, опитвайки се да не гледа към голото тяло на мъжа. Извърна се, усетила, че навярно е отишла твърде далеч. Тази игра да идва в спалнята му и да краде портрета може би ставаше прекалено рискована. Но трябваше да си признае, че има и още нещо. Това бе само едно извинение, за да дойде да го види. Да бъде близо до него. Сигурно полудяваше.

Запъти се към тайната врата в стената. Не биваше да си позволява да бъде привлечена от този мъж. Не можеше да го допусне. И със сигурност не можеше да си позволи да я хванат. Хвърли един последен поглед към него, наблюдавайки как широките му гърди спокойно се надигат и спускат. Внезапно я обхвана безпокойство.

Водата навярно вече бе студена като лед. Ами ако настине? Кой ще се грижи за него, ако се разболее и го хване треска? Тогава щеше да се превърне в много лесна мишена.

С тези мисли Джоана пристъпи обратно в тунела с портрета под мишница и внимателно затвори тайната врата. Когато побягна в тъмнината, гневните му проклетия предизвикаха доволна усмивка на устните ѝ.

Гавин Кар влезе в голямата зала и разговорите мигом стихнаха. Това не го изненада. Неколцина от войните, насядали край масите за сутрешната закуска, бързо се надигнаха, но после отново седнаха. Навярно мнозина от присъстващите го смятаха за луд и новият господар на Айрънкрос бе сигурен, че се боят да привлекат вниманието му върху себе си.

Той наистина бе предизвикал паника миналата нощ. Облечен единствено с надиплената вълнена пола, бе прекосил голямата зала, сетне бе излязъл навън и се бе запътил право към южното крило. Беше

сигурен, както и десетината мъже, които го следваха, че хитрият негодник отново го бе изиграл и бе задигнал картината. Гавин подпря стълбата, която носеше, изкачи се по нея и сам свали портрета. Без да каже нито дума на смаяните си придружители, той се върна в стаята си, стиснал картината под мишница.

На този разбойник наистина не му липсваше смелост, бе длъжен да признае Гавин. Беше достатъчно дързък, та да се осмели да открадне картината под носа му! Дори бе затръшнал проклетата тайна врата след себе си!

Против волята му този мерзавец започваше да му харесва!

Прекоси спалнята и се закле, че следващия път ще хване наглото копеле. Макар че сигурно бе изключително бързоног и чевръст, щом е успял да открадне картината, докато Гавин е спял. В крайна сметка, той винаги се бе ласкал с мисълта, че спи много леко.

Приближи се към масата, където Едмънд и Питър се бяха навели над закуската си. От самодоволните усмивки на лицата им бе ясно, че двамата негодници здравата се забавляват. А господарят на Айрънкрос много добре знаеше за чия сметка са толкова весели. Бавно се отпусна на пейката до тях.

Добре, щом е така, сега ще оправя тази работа — реши той.

— Е, момчета! — високо извика. — Прекрасна сутрин, доколкото разбирам по оживените ви лица.

— Да, милорд — отвърна Питър с пълна уста.

Един слуга побърза да постави пълна купа пред господаря си. Гавин я погледна и се намръщи при вида на гъстата каша, а после се извърна към чинията на Питър, в която имаше голямо парче сирене, студено овнешко и хляб. Независимо къде се намираха, този разбойник винаги се изхитряваше да се снабдява с по-добра храна от всички останали.

— Днес ни чака доста работа — заяви господарят и изгледа двамата мъже, — преди нашите съседи да пристигнат.

— Ние сме дали нареждания на стражата, която охранява крепостните стени и на тези, които пазят...

— Този замък е бил незащитен цели шест месеца. Ако Атол наистина е възнамерявал да... — Гавин поклати глава. — Не, вие двамата ще имате други задачи тази сутрин.

Те се наведоха напред в очакване.

— Питър, след като заситиш глада си, искам да отидеш и да намериш Моли, жената, която се грижи за къщата. Двамата можете да определите в кои стаи да настаните Атол и свитата му.

— Моли? Но, милорд — възрази Питър, — нали не искате наистина от мен да се мъкна след тази стара жена? Сигурно... искам да кажа тя със сигурност може и сама да се справи, нали? Освен това аз съм убеден, милорд, че Алан...

— Ще отидеш и ще ѝ помогнеш, Питър! — прекъсна го Гавин. — И това не е всичко, което трябва да свършиш през тази сутрин. След като приключиш с Моли, ще отидеш да намериш готвачката Гиби и ще останеш с нея през цялото време, докато приготвя храната за вечерята.

Питър го зяпаше втрещено.

— Но, милорд, казаха ми, че тя много мрази някой да ѝ виси на главата и да ѝ се бърка в кухнята. Тя вече удари такъв шамар на Ланк Доналд, че ушите му още пицят. Казвам ви, милорд, че тя е дявол в женски образ. По-скоро ще се изправя пред духа на Торквемада^[3], отколкото пред нея!

Гавин не обърна внимание на протестите му и продължи да рови в купата си.

— Само като гледам какво са поднесли тази сутрин на теб и на мен, съм убеден, че вече си намерил път към сърцето ѝ — той се протегна и взе парче хляб от чинията на Питър. — Просто продължавай да използваш чара си, Питър и аз не се съмнявам нито за миг, че ще бъдеш добре.

След тези думи Гавин се обърна към самодоволно хилещия се Едмънд.

— А ти, Едмънд...

Лицето на война мигом придоби сериозно изражение.

— Да, милорд.

— Ти ще намериш иконома и двамата ще изследвате тайните тунели под този замък. Ще започнете от спалнята ми. Виж дали ще можеш да откриеш проход към горните етажи на южното крило.

— Но, милорд, нали чух как Алън лично ви се закле, че той не може да се оправи сред лабиринта от тунели... Той твърдеше, че не са използвани от години.

— Е, той греши — Гавин отчупи от хляба и се загледа в кашата, залепнала за лъжицата му. При вида на тази гъста маса апетитът му се

изпари. Вдигна глава и видя, че двамата войни не отделят поглед от лицето му. Припомни си да не забрави да попита Питър, по какъв начин се снабдява с добра храна.

— Ами ако той не може да си спомни?

— Ако се наложи, ще го заставиш със сила — Гавин рязко бутна чинията си настрана. — Тъкмо затова те изпрацам с него. Вземи достатъчно газени лампи. Няма да се отделяш от него. Направи всичко, което е нужно, но открий проклетия проход между моята стая и южното крило. Искам по-късно да ми го покажеш.

Тонът, с който изрече нарежданията си, не оставяше място за спор. Господарят на Айрънкрос се изправи.

— Но, милорд, в случай на неприятност... — Питър се загледа към кухнята. — Искам да кажа, ако някой... ако положението се усложни...

— Къде ще можем да ви намерим, милорд? — намеси се Едмънд.

— В случай, че адът се сгромоляса над главите ни — довърши Питър.

— Ще бъда със свещеника.

Никога досега не й се бе случвало да се бори с подобна болест.

Джоана откряна съвсем леко капака на прозореца и надникна навън. Видя как леърдът крачеше напред-назад из двора.

Знаеше, че опасността да я разкрият, е голяма. Само един етаж под нея, поне десетина мъже работеха здраво в изгорялото крило. Но колкото и да бе странно, нищо нямаше значение пред горещото й желание отново да го зърне. Така че, тя безшумно се изкачи през тайните проходи до стаята в кулата, застана до прозореца на предишното си убежище и зачака.

Той бе невероятно силен и мъжествен. Докато го наблюдаваше как разговаря с неколцината мъже, които го приближиха, усети как сърцето й се сгрива. Застанал от едната страна на новия си господар, кучето Макс го гледаше с обожание и благоговение, чувства, които изпитваше и самата тя.

Младата жена потисна горчивия си смях, като си помисли колко унижена би се почувствала, ако той я открие застанала до прозореца да го гледа в захлас.

Гласовете на работниците я изтръгнаха от мислите й. Джоана с нежелание се отдръпна от прозореца и се запъти към тайната врата.

Наистина, това е някаква болест, смърти се тя. Ала в същото време, точно тази болест бе едно от малкото неща, които можеха да я накарат да се усмихне.

[1] Крал Джеймс IV (1473–1513). Крал на Шотландия от 1488 г., загинал в битката при Флодън Фийлд. — Б.пр. ↑

[2] Робърт I Брус (1274–1329). Крал на Шотландия от 1305 г. Подкрепил е Уилям Уолас в бунта му срещу англичаните и след екзекуцията на Уолас през 1305 г. се опълчва срещу Едуард I Английски и е коронясан в Скун през 1306 г. През 1314 г. побеждава Едуард II при Банокбърн. През 1328 г. с договора от Нортхемптън е призната независимостта на Шотландия, а Робърт за крал. — Б.пр. ↑

[3] Томазо де Торквемада (1420–1498). Испански доминикански монах, изповедник на кралица Изабела I. През 1483 г. заради нея той възстановява Инквизицията, и близо 2000 еретици са изгорени. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Силният вятър, който се изви накара дребничкия свещеник да изглежда още по-крехък и слаб на фона на природната стихия. Отец Уилям опря тоягата си в земята.

— Графът на Атол беше в Айрънкрос в нощта на пожара.

Гавин се втренчи изумено в него.

— И как така графът се е спасил от пламъците, а всички останали са загинали?

— Той не бе отседнал в южното крило. Преди пожара гостите обикновено биваха настанявани в Старата кула, дори и благородниците. Атол бе настанен в стаите, които сега заемате вие, милорд.

Гавин веднага си представи тайния проход, който свързваше спалнята му с южното крило. Когато погледна отново свещеника в очите, дребничкият мъж побърза да се извърне.

— Разкажи ми за нощта на пожара.

Отецът не отговори веднага, а обърна лицето си към вятъра.

— През онази нощ някакво зло тегнеше над замъка — изрече накрая той, вдигна ръка и посочи към езерото. — Луната бе кръгла, студена и много светла. Кучетата в замъка не спираха да вият, сякаш самият дявол се бе вселил в тях. А след това имаше... — мъжът замълча отново и погледна Гавин право в очите. — Става въпрос за господаря.

— И какво за него?

— През всичките тези години, през които познавах сър Джон Макинес, винаги съм го смятал за кротък човек. Той беше силен мъж, но не беше жесток и не обичаше насилието. Никога не е вдигнал ръка да удари някого в пристъп на гняв. Не съм го виждал да бие някого от слугите. Дори понякога се питах, милорд, дали изобщо е способен да се разгневи и да избухне — Отец Уилям поклати глава. — До онази нощ!

Гавин чакаше нетърпеливо свещеникът да продължи.

Някакво движение в прохода, който извеждаше към двора, привлече вниманието на Гавин. Маргарет, нямата прислужница, се втренчи за миг в тях, после се извърна и изчезна. Господарят се обърна отново към свещеника:

— Какво точно се случи през онази нощ?

Отец Уилям се откъсна от спомените и го погледна в лицето.

— Нека да отидем да седнем някъде на завет — рече той и го поведе към каменната пейка до скалата от другата страна на църквата.

Гавин отхвърли с махване на ръка предложението да седне, подпря крак на ниската стена и се загледа към езерото. Погледът му се зарея над хълмовете и малката долина в далечината, където се бе сгушил полуразрушеният манастир.

— Какво се случи през онази нощ? — повтори той, без да поглежда към отец Уилям.

— Беше ужасна нощ. Нощ, през която Господ бе отвърнал лицето си от нас — започна дребничкият мъж. — Когато избухна разправията между сър Джон и графа, въздухът бе наситен с някакво зло. Двамата се караха повече от два часа, започнаха още след вечерята и продължиха, без да спират. Размениха си много тежки и обидни думи. Ако не присъстваха и дамите, не се съмнявам, че през онази вечер в голямата зала щеше да се пролее кръв — свещеникът огледа двора. — Господарката Джоана взе разправията им присърце. Искам да кажа, че трябваше да седи на една маса с двама мъже, които се караха заради нея. Тя беше гордо момиче. Беше прекалено добра за подобно място. Макар че бе жена, знаеше, че струва много повече от някакво парче земя и не желаше да я превръщат в разменна монета. Всички ние, които седяхме на по-ниските маси, изпитвахме жал към нея — да седи там, с наведени очи и пламнали от срам страни...

Отец Уилям се наведе и откъсна една детелина.

Гавин го наблюдаваше как мачка нервно нежните листенца между пръстите си.

— И тогава, двамата мъже започнаха да си разменят още по-груби обиди. Сър Джон накрая загуби окончателно търпението си и войните в голямата зала започнаха да се прегрупираат около господарите си. Тези от нас, които останаха скупчени в ъглите, бяха сигурни, че ще се пролее кръв. Внезапно господарката Джоана се изправи и слезе от подиума. Двамата мъже спряха и я погледнаха.

Когато тя напусна голямата зала, стана тихо като в гробница. А след като дъщеря ѝ излезе — преди някой да успее да каже нещо — лейди Ан, съпругата на господаря, заговори и накрая успя да накара двамата мъже да се успокоят и да се оттеглят за сън.

Гавин нетърпеливо впи поглед в свещеника.

— Но ти не ми каза защо са се карали. Защо Атол се е разправял, заради дъщерята?

Свещеникът извади една броеница от колана си. Запрехвърля гладките дървени зърна между пръстите си и вдигна поглед към новия господар на Айрънкрос.

— Не знам как е покрай границата^[1] милорд, но тук, в планините земята, могъществото, силата и доброто име на клана са над всичко.

Гавин си припомни за враждата, която от векове тегнеше над земите на Фърнихърст, неговото имение, което се намираше далеч на юг.

— И по границата не е по-различно, но не в това е въпросът.

Свещеникът мрачно кимна.

— Повече от четири поколения графовете на Атол се опитват да разширят земите си на юг от Балвен Касъл. Струва ми се, че те винаги са искали Айрънкрос Касъл и Лох Мъри. Разправят, че в миналото няколко пъти са се опитвали да завземат Айрънкрос, но никога не са успявали. Тогава, когато са дали имението на Дънкан Макинес, битките за него са престанали.

— Значи Дънкан е първият от клана Макинес, който е бил господар на Айрънкрос?

— Да — отвърна свещеникът. — Било му е дадено по същия начин, както и на вас. Кралят му го е предоставил, когато и последният от вождовете на клана Мъри е умрял или се е преселил в други земи... от страх пред проклятието — Уилям се намръщи и погледна новия господар на Айрънкрос. — Разбирате ли, те всички са знаели за проклятието, но повечето не са му вярвали, докато не е станало твърде късно за тях.

Гавин бе сигурен, че думите на свещеника се отнасят и до него.

— Ти казваш, че след като Дънкан Макинес е поел управлението на имението, враждата със Стюартите от Атол е стихнала. От това, което знам за планинците, ми е трудно да повярвам, че те ще се откажат така лесно от нещо, което са искали толкова отдавна.

— Да, това, което казвате, е самата истина, милорд. Но разбирате ли, кланът Мъри от Айрънкрос и Стюартите от Атол са заклетии врагове още от древността. Дънкан Макинес е дошъл тук от Аргайл, така че не е имало как да продължат кръвната вражда. А и доколкото знам, още от самото начало Дънкан е дал да се разбере на графовете на Атол, че двете семейства може един ден да се обединят посредством брак между наследниците им — Отец Уилям поклати глава. — Но Дънкан имал само синове, така както и графовете Атол, така че нищо не можело да се направи. Докато...

— Джоана!

— Да — кимна мъжът. — Смятам, че точно това си е мислел графът.

— Но не и Джон Макинес — добави Гавин. Малко по-малко нещата започваха да се изясняват. — И Джоана е била сгодена за Джеймс Гордън вместо за Атол.

— Точно така! И тъкмо това бе причината за посещението на графа през онази нощ в Айрънкрос. Току-що бе научил новината за годежа.

— Предполагам, че изненадата не е била от приятните.

— Не, милорд — сериозно отвърна свещеникът. — Графът бил уверен, че след като тя... е наследница на имението, то по право му принадлежи.

— И така, бащата защитил избора на дъщеря си и двамата мъже са се скарали.

— Изборът на дъщеря си? — свещеникът твърдо поклати глава. — Поне доколкото аз знам, Джеймс Гордън не бе неин избор. Сър Джон лично уреди Джоана да се омъжи за него. Но понеже беше добра и покорна дъщеря, тя е искала да достави удоволствие на баща си. Освен това предполагам, че що се отнася за силата и богатството, Гордън не е бил по-лош избор от Атол, въпреки че не притежава графска титла. Но това не е всичко!

— И какво още има?

— Сър Джон искаше, тя да се махне от това място. Вярвам, че той бе единственият от господарите на Айрънкрос, който напълно вярваше в проклятието и се страхуваше от него. И то не толкова заради самия себе си, а заради дъщеря си и за нейните бъдещи деца. А Джеймс Гордън имаше роднини на север. Сър Джон знаеше, че той

няма да иска да се премести в Айрънкрос Касъл. Баща ѝ искаше лейди Джоана, да бъде колкото се може по-далеч от Балвен Касъл, от имението на граф Атол.

Гавин се обърна и погледна свещеника право в очите.

— И това е била причината за жестоката му разправия с Атол!

— Това е всичко, което знам. — Отец Уилям се изправи и пъхна броеницата в колана си. — Ако това е всичко, което искахте от мен...

Гавин кимна и остана да гледа как дребничкият мъж пресича двора на църквата. Когато излезе на открито, вятърът поде расото му и го уви около слабото му тяло.

Войнът също се изправи, прекоси гробището и се запъти към извития проход, който свързваше Старата кула с южното крило и разделяше малката църква от вътрешния двор на замъка. Алан и всички останали, с които бе разговарял, никога не бяха намеквали с нещо, че пожарът не е бил нещастен случай. Но, изглежда, злополуките в Айрънкрос Касъл не бяха рядкост. Може би някоя свещ е била прекалено близо до гоблен или пък въглен е паднал върху тръстиката на пода.

Ами ако истината бе съвсем друга?

Откъм двора се разнесоха викове и тропот на конски копита. Гавин погледна натам. Джон Стюарт, графът на Атол и господар на Балвен Касъл, бе пристигнал.

[1] Става дума за границата (The Border) между Англия и Южна Шотландия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Неестествена тишина, изпълнена с напрежение и враждебност, тегнеше над насъбралите се войни в голямата зала. Приглушените гласове подклаждаха тлеещата омраза. Въръжени ловци и умиращи животни гледаха от гоблените по стените заедно с препарираните глави на елен, лос и мечка.

Двамата господари, седнали начело на масата, изглежда не правеха особени усилия да разсеят мрачната атмосфера и напрежението.

Гавин Кар се бе втренчил замислено в кристалната чаша в ръката си. Виното, червено и силно, искреше на светлината на пламъците в голямото огнище. Трудно му бе да пренебрегне семената на съмнението, които свещеникът бе посял в душата му. Откакто бе приветствал с добре дошли граф Атол и свитата му, в държанието му имаше едва прикрита враждебност. Гавин знаеше, че не умее да крие чувствата си и бе сигурен, че високият и слаб планинец е отгатнал недоверието му. И сега, седнал край дългата маса до високомерния и мълчалив мъж, господарят на Айрънкрос се питаше дали Джон Стюарт наистина е отговорен за смъртта на толкова много хора, загинали при пожара през миналата есен. Атол е имал основание да иска отмъщение, както и възможност да го осъществи.

Шотландецът от низините огледа хората, насъбрали се в залата. Тази вечер, преди всички да седнат на масите, Гавин бе дръпнал икономата Алан настрани и отново го бе разпитал за онази ужасна нощ. Икономът му бе казал, че след като пожарът е стихнал и е станало ясно, че няма оцелели, графът на Атол и хората му незабавно са напуснали Айрънкрос Касъл. Алан бе добавил, че те дори не са проявили благоприличието да останат, за да погребат мъртвите. *Какво бе накарало този мъж да избяга от мястото на нещастieto, питаше се Гавин. Ако не е бил преследван от демоните на гузната си съвест, тогава... какво?*

Познаваше някои от хората на Атол. Сред тях имаше неколцина опитни, отлични бойци. Наистина, твърде много ръце лежаха върху дръжките на оръжията, проблясващи на светлината на факлите и огъня в огнището. Бойците от двете страни наблюдаваха внимателно вождовете си, следейки всеки техен жест и дума. Едмънд и хората му бяха седнали до вратата, водеща към вътрешния двор, а Питър бе заобиколен от хората си.

Гавин познаваше качествата на войните си и бе уверен, че биха спечелили евентуалната схватка с хората на Атол. Но това щеше да бъде кървава победа и за какво? Сега не бе нито времето, нито мястото, за да се уреждат престъпленията от миналото. Освен това, напомни си младият мъж, не разполагаше с никакви доказателства... поне засега. Не биваше напразно да обвинява госта си. В крайна сметка, във вените на граф Атол течеше кралска кръв. Джон Стюарт бе братовчед на Джеймс IV — краля, когото Гавин уважаваше най-много. За да пролее кръвта на Джон Стюарт, се нуждаеше от неопровержими доказателства.

Той се извърна към благородника, седнал от едната му страна. Косата на Атол бе украсена с тънки плитчици, които се смесваха с дългите, тъмночервени кичури, спускащи се по гърба му. Изглежда мъжът бе доста суетен, каза си Гавин, оглеждайки украсената със скъпоценни камъни катарамата, която придържаше на рамото му надипления вълнен плат в червено и зелено. Въпреки това, нямаше да допусне грешката да го подцени. Бе виждал как Атол си служи с меч по време на турнири и знаеше, че е изключително бърз и ловък боец.

Гавин се насили да поведе разговор.

— Започнахме да възстановяваме южното крило.

Атол вдигна чашата си с вино и я пресуши.

— Чувал съм, че вие, хората от границата, сте известни с храбростта си в битките — в очите му проблеснаха весели пламъчета.
— Не знаех обаче, че сте и такива добри строители.

— Моите момчета биха разрушили и построили отново и портите на ада, ако им заповядам — Гавин погледна застаналите си нащрек бойци, които не откъсваха погледи от тях. Извърна се отново към госта си и когато заговори, гласът му прозвуча доста по-меко: — Изпратих хора до Елгин, за да наемат необходимите дърводелци и зидари. Възнамерявам напълно да възстановя това крило.

— Губиш си времето.

— Доколкото разбрах, за господарите на това имение времето е било много ценно нещо.

— Времето е ценно за всички ни — многозначително отвърна Атол, преди да се извърне отново към домакина си. — Я ми кажи, Гавин Кар, вярваш ли в проклятието, което тегне над Айрънкрос Касъл?

Гавин напълни чашата на госта си, а след това и своята.

— Ти си живял тук през целия си живот. Кажи ми ти в какво вярваш?

Планинецът се замисли и поднесе чашата към устните си. Погледът му обходи голямата зала и отново се спря върху събеседника му.

— Няма значение в какво вярвам аз. Но, изглежда, че миналото напълно подкрепя това предание.

— В такъв случай, ти вярваш във всички тези проклетия, призраци и насилствената смърт на всички господари на този замък!

— Може би.

Гавин замълча, преди да продължи:

— Тогава защо си настоявал да бъдеш господар на Айрънкрос? Не цениш ли живота си?

Атол се намръщи.

— Това не е тайна — добави Гавин и даде знак на един слуга да донесе още вино. — Вие двамата със сър Джон не сте се опитали да скриете чувствата си в нощта, в която той е загинал. Доколкото разбрах, голямата зала е била пълна и е имало много свидетели — млъкна и напълни чашите с вино. — Но защо ще искаш нещо толкова силно, а после на следващата сутрин ще си заминеш и ще оставиш полуразрушения замък, когато си можел да го завладееш без никакво усилие?

— Думите ти са заплаха за едно... начинаещо приятелство.

— Нима?

— Да. Не е твоя работа какво е станало между господарите на Макинес и Стюардите от Атол, така че аз не ти дължа никакво обяснение за действията си. Но ще ти кажа едно нещо — претенциите ми бяха открити и справедливи.

Гавин срещна погледа му, без да трепне.

— Предполагам, че мога да приема откровението ти като знак за... приятелство.

Атол се поколеба и сетне протегна ръка към чашата си. Неколцина войни от свитата му се размърдаха неспокойно ма местата си — също както и хората на Гавин, — но никой не извади оръжието си.

Погледът на Атол говореше недвусмислено, че той много добре съзнава надвисналата опасност от стълкновение. След като отпи още една глътка от виното, графът заговори, опитвайки се гласът му да прозвучи спокойно:

— И доколко... си напреднал с възстановителните работи в това крило?

Гавин не каза нищо, после кимна в знак, че оценява усилията на Атол да предотврати евентуалната схватка между хората им.

— Сам можеш да видиш — рече той и стана от масата. — Ела, ще ти покажа.

От суматохата в кухнята тя разбра, че в замъка са пристигнали гости, и много добре знаеше кои са те. Но Джоана трябваше да продължи с ролята си на призрак.

Денят бе труден за нея и не можа изобщо да поспи. Проклинаше новия господар, който бе заповядал на един от хората си и Алан да изследват тунелите. След като се върна от стаята в кулата, тя продължи да ги наблюдава, следвайки ги из подземията, но на безопасно разстояние, за да не я разкрият. Странно, но, изглежда Алан не познаваше добре проходите и двамата със служителя на господаря на Айрънкрос не успяха да стигнат много навътре. Нито веднъж не се приближиха до южното крило. Но Джоана се чувстваше много уморена, макар че истинските духове, не би трябвало да се нуждаят от почивка.

Най-после работата бе свършена и тя се усмихна, като затвори тайната врата до камината в стаята, която някога бе кабинетът на баща ѝ. Вече не можеше да използва тунела, в който новият господар едва не я бе заловил — целият под бе махнат, а тайната вратичка здраво закована, — но на срещуположната страна на камината имаше друга

тайна врата, която бе достатъчно близо и й даваше възможност да продължи да досажда на настоящия владетел на замъка.

И така, след като всички слязоха в голямата зала за вечеря, тя се промъкна в спалнята му, взе портрета и отново го донесе в кабинета. Някога младата жена много се гордееше със силата и упоритостта си. Трябваше да признае, че като момиче много обичаше лудориите.

Беше добре отново да се почувства човешко същество.

Гавин се втренчи изумено в усмихващия се насреща му момински лик.

Едва се съдържа да не изругае при вида на портрета, висящ отново на проклетата стена. Той пое дълбоко дъх и изгледа сърдито Едмънд, застанал от дясната му страна със зинала от смайване уста.

Гавин с усилие откъсна поглед от картината и се опита да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Пристъпи напред и продължи с обясненията за поправките, които планираше да извърши.

— Както виждаш, ние все още сме в процес на събаряне на онези стени. Възнамерявам да възстановя всичко, опирайки се на това, което съм виждал по време на пътуванията си — поколеба се, забелязвайки, че гостът му не го бе последвал в стаята. Атол бе застанал на прага, без да откъсва поглед от портрета на Джоана. Когато шотландецът от низините погледна към лицето на графа, долови в изражението му нещо, което не бе очаквал да открие. То не излъчваше вина и в отговор Гавин здраво стисна зъби.

Имаше някакъв особен копнеж в погледа, с който граф Атол се взираше в картината.

Гавин побърза да се извърне, за да прикрие неволното собственическо чувство, което го бе обзело. Испита желание начаса да се отърве от нежелания си гост, да грабне стълбата, да се изкачи по нея, да вземе портрета и да го отнесе незабавно в спалнята си. Както го бе направил преди.

Атол пръв наруши неловкото мълчание и гласът му бе дрезгав, изпълнен с благоговение.

— Не знаех, че нещо е оцеляло от пожара.

— Тя е — рязко отвърна Гавин.

— Защо си я оставил тук?

— За да наблюдава работата!

Погледът на Атол се стрелна към Гавин. Очите му блеснаха развеселено.

— Виждам, че лудостта, която върлува из тези хълмове е засегнала и теб. Ще ти платя добра цена за тази картина, ако решиш да се разделиш с нея.

— Тя не се продава — студено отвърна Гавин, горящ от желание да изведе по-скоро госта си от стаята. Едмънд и неколцина от хората му стояха в коридора зад Атол.

Ала, изглежда, графът нямаше намерение да си тръгва. Устните му се извиха в някакво подобие на усмивка в отговор на думите на Гавин.

— Може би сега не е най-подходящото време да обсъждаме този въпрос.

— Никога няма да бъде подходящо, за да го обсъждаме.

Атол не изглеждаше убеден. Без да помръдва от мястото си, той продължаваше да се взира с копнеж в портрета на лейди Джоана.

— Познавах добре нейната баба. Тя беше много привързана към внучката си.

— Да. И какво от това?

— Питам се дали смяташ да изпълниш желанието ѝ?

— Какво знаеш ти за желанията на лейди Макинес?

— Знам, че тя иска портрета. Миналата зима след пожара ми писа по този повод. Искаше от мен да дойда тук и да разбера дали... дали портретът на Джоана е оцелял от пламъците.

— Но ти не си дошъл.

Атол впи поглед в него.

— Не. Не дойдох.

— Защо? — настоятелно попита Гавин. — Нима не си могъл да понесеш гледката на разрушенията? Казват, че е много трудно човек да се върне на място, където се чувства... — млъкна, преструвайки се, че се опитва да намери подходящите думи.

— Отново си пяхаш носа в моите работи!

Гавин махна с ръка към стаята зад него.

— Виждам какви са разрушенията в този замък, който сега ми принадлежи. Мое право е да знам истината.

— Истината, която ти търсиш, няма нищо общо с мен. Това, което се случи между мен и Джон Макинес през онази нощ, е същата разправия, която имахме от известно време. Но просто тогава беше пред много свидетели.

— И след онази нощ е последвало унищожението.

— Унищожението няма нищо общо с нашите разногласия.

— Има хора, които не са на същото мнение.

— Те всички могат да изгорят в ада! — избухна графът. — Ако се интересуваш от мнението ми, те са глутница страхливи псета! Ако се вгледаш по-добре... ще видиш, че всеки един от тях... е, че под повърхността се крият доста неща. И ще откриеш много повече основания за убийство, отколкото в разправията между мен и Макинес.

Гавин погледна зачервеното лице на Атол и разбра, че е по-добре да не обсъжда повече този въпрос, поне засега.

— Каквото и да се е случило, е много жалко за всички онези погубени хора, не е ли така?

Графът на Атол се втренчи продължително в домакина си.

— Да, Гавин Кар. Наистина е много жалко.

Джоана рязко се събуди.

Скрита в прохода под голямата зала, младата жена се послуша внимателно. Навярно бе задрямала, свита до стената, не бе сигурна какво я бе събудило.

Изправи се тихо. Докато се придвижваше предпазливо в тъмнината, се опитваше да прецени последната си дръзка постъпка. Знаеше, че те бяха върнали портрета в спалнята на господаря на Айрънкрос малко преди той да се оттегли. Достигна до горния етаж, изпълнена с вълнение. Да, помисли си тя, ще открадне отново проклетата картина и никой няма да я залови!

Но след като затвори тайната вратичка зад себе си, по гърба ѝ пробягнаха студени тръпки. Колко измамна можеше да бъде увереността! Някой бе минал през този тунел, и то съвсем скоро. Мирисът на газената лампа все още се усещаше в затвореното пространство.

Младата жена се притисна до каменната стена и застина неподвижно, обмисляйки следващата си стъпка. Господарят на

Айрънкрос явно бе вбесен от последната ѝ лудория. Без съмнение, именно заради това бе изпратил хората си да изследват тунелите по-рано през деня. Взря се напрегнато в заобикалящия я мрак. Намираще се само на няколко крачки от стаята на леърда. Дали не ѝ бе заложил никакъв капан? Може би я чакаше, за да я разкрие? За неин ужас, изпита вълнение и радостно предчувствие. Явно твърде дълго е била сама, каза си и прехапа устни.

Поклати глава, ядосана от собствената си глупост и от фантазиите си за красивия леърд. Наистина, този мъж изглеждаше обсебен от портрета ѝ. Но как ли щеше да реагира, ако я видеше от плът и кръв?

Може би щеше да е по-добре, ако се откаже от рискованата си лудория тази нощ и остави бедната душа да почива и мир. Не биваше да поема този глупав риск. С тази мисъл тя се извърна и се запъти надолу по стълбите.

Но преди да направи и една крачка, миризмата на смърт изпълни сетивата ѝ.

Хукна напред в мрака, следвайки мириса на дима.

Сърцето ѝ биеше лудо. От очите ѝ бликнаха сълзи. Ръцете ѝ трепереха.

Нима щеше да загуби и него?

ГЛАВА 11

Небето заплашваше да се стовари върху него, а сивата мъгла да го задуши в прегръдките си.

Нямаше значение дали бе ден или нощ, той знаеше къде се намира. Дъждът се лееше като из ведро, а тъмният покров, който го обгръщаше, бе гъст и черен от дима, изпускан от тежките оръдия на англичаните, с които обстрелваха редиците им, превръщайки ги в купчина кървящи тела и строшени кости.

В устата си усещаше вкуса на собствената си кръв и изгарящата топлина върху лицето си.

Гавин се опита да надигне глава от тинята. Димът от нестихващата канонада го обвиваше, заслепяваше, но той знаеше, че отново е край Флодън Фийлд, легнал в калта сред мъртвите и издъхващите. Реки от кръв течаха по склона на хълма, понесли душите на мъртвите към последния им пристан. Затвори очи и отпусна глава, очаквайки стихията да отнесе и него.

Неговото време бе дошло. Най-после краят го очакваше.

Малките ръце го разтърсиха за рамото, опитвайки се да го изтръгнат от съня му. Клепачите му се повдигнаха и Гавин се опита да се съсредоточи върху хаоса на битката. Ала всичко изчезна и той разпозна спалнята си. Обаче стената от пламъци, заобикаляща леглото му, не бе сън. Той веднага се разсъни.

Подобна на привидение фигура с всички сили се опитваше да издърпа горящите завивки от краката му. С невярващи очи Гавин видя, как тя отметна нетърпеливо буйната си златиста грива от настъпващите езици на пламъците, докато продължаваше да се бори с горящия плат. Без да се страхува, тя се протегна през пламъците и го удари силно по крака с малкия си юмрук, увит в някакви парцали.

— Събуди се! Стани, за Бога! — отчаяно шепнеше тя.

Гавин разтърси глава, за да проясни мислите си. Сякаш някаква ръка го стисна за гърдите и той се закашля, неспособен да си поеме

дъх. Димът бе тежък, а огнените пламъци достигнаха до брокатените завеси на леглото.

Щом го чу да кашля, жената рязко се обърна. Той видя с ужас как зловещите жълти езици обхващат полите ѝ. Скочи от леглото, сграбчи пелерината си я уви плътно около непознатата. Тя се възпротиви, отблъсна ръцете му и отново се опита да стигне до пламтящите завивки. Огромният войн не я пусна от прегръдките си, докато не се увери, че тя е в безопасност.

После рязко я отблъсна от себе си и пристъпи към горящото легло. Дръпна завесите и ги хвърли в камината. Смъкна чаршафите, постла ги върху пламналата тръстика на пода и започна да ги тъпче, за да потуши огъня.

От гъстия дим и неприятния мирис на изгорели дрехи бе почти невъзможно да се диша. Сега вече и двамата кашляха, а когато Гавин се огледа, видя, че тя се е извърнала и сваля пелерината, с която я бе увил. В полумрака на стаята златистата ѝ коса отразяваше пламъците от огъня в камината, но иначе не можеше да види почти нищо от нея. Той прекоси стаята и разтвори капациите, закриващи тесните прозорци. Много добре си спомняше, че ги бе отворил, преди да си легне. Нощният въздух нахлу в спалнята, а когато се извърна отново към жената, отвън се чува викове и тропане по вратата.

Вратата е залостена... той сигурно е заспал... разбиват я...

Гавин видя как спасителката му уплашено побягна към отворената тайна врата до леглото му. Той се спусна към нея и я сграбчи за ръката, преди тя да успее отново да изчезне. Жената се изви в ръцете му, опитвайки се да се освободи, но той не я пусна.

— Милорд! Гавин! — чу се гласът на Едмънд. — Казах да разбие вратата! Пожарът е...

— Пожарът е загасен! Идвам! — извика Гавин и дръпна непознатата грубо към вратата. Но когато се протегна, за да вдигне резето, тя отново се изви в ръцете му и погледите им се срещнаха.

Той се втренчи за миг в нея, неспособен да проговори.

— Джоана? — прошепна накрая, несъзнателно отпускаяки ръцете си.

Тя го погледна с теменуженосините си очи, толкова тъмни, колкото небето преди зазоряване. В този миг осъзна, че е свободна и отново се стрелна към тайната врата в стената.

Гавин се спусна след нея с бързината на светкавица. Сграбчи я за китката и я завъртя.

— Не толкова бързо, мой прекрасни призрако.

Вниманието му отново бе привлечено от бясното трополене по вратата. Тя заби крака в рогозката на пода, когато той отново се опита да я повлече през стаята.

— Идвам! — извика отново той. — Не е нужно да вдигате на крак целия замък!

— Моля те! — в гласа ѝ прозвуча отчаяние. — Не им позволявай да ме открият тук. В името на Бога, пусни ми да си вървя!

— Но ти си жива! — промълви той, взирайки се в бледото ѝ лице, разрошените буйни златисти коси, пълните устни. — По дяволите, как очакваш от мен да...

— Не бива да ме виждат — тя се задави от кашлица и се опита да издърпа ръката си. — Ти не си ме видял тук. Аз не съществувам!

— За глупак ли ме мислиш? Няма да ти позволя да си отидеш, не и докато не ми обясниш какво си правила през тези месеци.

— Аз... ще се върна! Обещавам, че ще се върна и ще ти разкажа всичко — закле се тя и погледна към зеещата тайна врата. — Просто все още не мога да им позволя да разберат, че съм жива.

— Кой? Кой не искаш да узнае, че си жива?

— Можете ли да стигнете до вратата, милорд? — разнесе се силен вик откъм коридора.

— Умолявам те, не им позволявай да ме открият! — тя поклати безпомощно глава.

Гавин огледа изпълнената с дим спалня. Вдигна треперещото ѝ тяло, отнесе я до вратата и я пусна безцеремонно на пода.

— Стой и не мърдай — заплашително изръмжа той, бързо вдигна резето и отвори широко вратата, така че смаяната млада жена остана напълно скрита зад нея.

Гавин пристъпи в коридора, посрещнат от слисаните лица на събралите се отвън пред вратата на спалнята му. Икономът Алан държеше факла.

— Е, какво има? — попита господарят на Айрънкрос.

— Ами... димът, милорд! — Едмънд обходи стаята с поглед. — Подушихме го, а и аз видях да излиза изпод вратата.

Гавин изгледа намръщено групата войни, струпани пред вратата. Димът, излизащ от спалнята му, се изви над главите им и се разсея.

— Всичко свърши, момчета. Всичко е наред. Сигурно съм съборил газената лампа. Пожарът е загасен. А сега си вървете. Всички.

Никой от тях не помръдна. Просто стояха и се взираха в него. Не искаха да се връщат в голямата зала, ако господарят им се нуждаеше от помощта им.

— Искате ли да се смени леглото, милорд? — попита икономът.

Гавин хвърли поглед през рамо към обгорялото легло, сетне отново се извърна към Алан.

— Не, ще оставим тази работа за утре. Няма нужда да будим сестра ти или някоя от другите прислужници по това време на нощта — замълча за миг. — Всъщност, няма да е зле да ми се донесе друга лампа.

Икономът кимна, подаде факлата на Едмънд и изчезна по коридора. Гавин отново огледа бойците си.

— Какво чакате още, момчета? Вървете да си почивате! Хайде, по-бързо!

След заповедта на господаря си, всички, освен Едмънд и Питър се запътиха неохотно по коридора.

— Сигурен ли сте, че вие сте причинили пожара, милорд?

— Е, не съм сигурен как е започнало проклетото нещо — отвърна леърда. — Но вече е много късно и нямам намерение да търся разни духове.

Питър го изгледа слисано.

— Сигурен ли сте, че сте добре, милорд? Искам да кажа, не ви е присъщо да сте толкова...

— Казах, че съм добре, нахални песоглавецо — сопна му се Гавин.

В този момент се появи Алан с газена лампа в ръка.

— А сега възнамерявам да се върна в леглото... и нямам нужда, някой от вас да ми подпъхва завивките или да ме държи за ръката, докато заспя. Хайде, измитайте се!

С тези думи той взе лампата от иконома и затръшна вратата пред сащисаните войни.

Джоана бе притиснала превързаните си ръце към стената и се опитваше да остане спокойна и да потисне тревогата, надигнала се в

гърдите ѝ.

Когато вратата се затвори, тя хвърли бегъл поглед към гиганта, който пускаше резето, после се извърна и впери поглед в изгорялата купчина чаршафи и завивки в камината.

Не искаше да се обръща и да го поглежда, но усещаше погледа му, прикован в нея, затова вдигна глава към собствения си портрет. Изпълненото с живот и сияещо от младост лице, което я гледаше от картината, бе като подигравка за жената в дрипите, облежната на стената. Сякаш бе изминала цяла вечност, откакто бе позирала за този портрет. Навярно беше впечатлен от портрета ѝ. Но как ли щеше да реагира този мъж сега, когато се изправеше пред уплашената и обезобразена жена, в каквата се бе превърнала?

Стрелна го с поглед. Пришълецът от низините се бе облежал на вратата. В ръцете му, газената лампа приличаше на малка детска играчка. Тъмните му очи я гледаха. Е, той заслужаваше някакво обяснение. Пък и не всеки ден човек се среща със смъртта.

— Не бях сигурен, че след като затворя вратата, отново ще те заваря тук.

— Смятал си, че съм призрак? Зъл дух? — гласът затрепери. — Някакъв демон, който ще се изпари в мига, който му обърнеш гръб?

— Боях се, че си само сън!

Нужна ѝ бе цялата воля, за да не се извърне към него.

— По-точно ужасен кошмар.

— Не, не е кошмар, а повтарящ се сън.

Джоана крадешком погледна лицето му. Той, изглежда се забавляваше с притеснението ѝ.

— И така милорд, нима толкова често сънуваш, че гориш и някакъв призрак те спасява?

Младият мъж поклати глава.

— Не, не че горя. А колкото да бъда спасяван от призраци... това вече е друго нещо. Кой мъж не би бил поласкан, ако бъде спасен от такъв хубав дух, какъвто стои сега пред мен?

Лицето на Джоана пламна.

— А, значи можеш да се изчервяваш — тихо рече той и кимна. — Предполагам, че призраците нямат кръв за това — устните му се извиха в лека усмивка. — Да ви се представя, аз съм Гавин Кар, госпожице.

— Новият господар. Знам.

— Но дали знаеш, че откакто станах господар на Айрънкрос Касъл, си мечтая за теб?

Как можеше да откъсне поглед от тези тъмни и дяволити очи? Погледът му се задържа върху устните ѝ. Младата жена преглътна и се запъна, търсейки подходящи думи.

— Трябва ли да ми говориш за...

— Какво, момичето ми? Да говоря за мечтите си?

— Не — тя поклати глава и сведе поглед към голите му гърди. — Трябва ли да говориш... ъъ... ами ти не си облечен. А това е малко... смуцаващо.

Гавин се отдръпна от вратата и се погледна.

— Така е.

Тя извърна очи.

Младият мъж духна лампата и я сложи в поставката до вратата.

— Но — продължи той — видът на моето тяло едва ли е някаква изненада, за теб, след като и без това използваш спалнята ми и се забавляваш с мен.

— Забавлявам ли се?

— Да, със среднощен лов! Дори се промъкваш и в кухнята ми. Ще го отречеш ли, мой бродещ призрако?

— Какво те кара да мислиш, че съм била аз? — тя го изгледа предизвикателно. В тъмнината се чувстваше малко по-удобно, но само докато той не пристъпи към нея.

— Не си ли била ти? — попита той и се взря в очите ѝ. Тя се опита отново да се извърне, ала той повдигна брадичката ѝ, така че погледите им отново се срещнаха. — Каж ми, не си ли тази, която от време на време краде собствения си портрет? — докосването му я опари по-силно от пламъците на огъня, с които се бе борила преди малко, докато го спасяваше. — Е? — попита отново той и нежно прокара пръст по страната ѝ.

В отговор, Джоана само сви рамене, твърде смутена от близостта и докосването му. Кожата му изглеждаше тъмnozлатиста на фона на пламъците в камината и младата жена едва успяваше да си поеме дъх.

Той отдръпна ръката си и отиде до леглото. От притеснение тя не можеше да мисли. Как бе възможно да изпита толкова силна болка, породена от разочарованието, което се заби подобно копие в сърцето ѝ,

когато той пусна ръката ѝ? Джоана се взираше в него, докато той се навеждаше, за да вдигне вълнената пола, паднала на пода до голямото легло.

Не можа да се сдържи да не погледне към широкия му гол гръб и стегнатите мускулести бедра. Стомахът ѝ се сви на топка. Той бе невероятно висок и силен мъж. По раменете и ръцете му се виждаха белезите от стари рани. Джоана забеляза и един ужасен дълъг белег от лявата страна много близо до сърцето. Но той бе най-съвършеният и замайващо красив мъж, който бе виждала в живота си или на картина. Погледът ѝ се плъзна по стройните му, дълги крака, докато той увиваше полата около кръста си.

— Все още не мога да разбера защо моята голота те притеснява — рече той, без да се обръща.

Тя подскочи сепнато, сякаш я бяха уловили на местопрестъплението. Докато го гледаше, без да може да проговори, той разкопча мечата си от широкия кожен колан и го захвърли на леглото, преди да се препаше.

Най-после Гавин се извърна и я погледна.

— Вече не помня колко пъти си влизала в тази спалня, но със сигурност си ме виждала не един път. Истина ли е?

Засрамена и ядосана на себе си заради глупавата си дързост, Джоана извърна лице, опитвайки се да се успокои.

— Един или два пъти — едва чуто прошепна.

— Включително и когато си се промъкнала тук и си откраднала портрета, докато съм спял във ваната. Тогава едва ли съм бил облечен.

— Хмм... Предполагам, че си бил облечен според ситуацията, милорд — младата жена се опита да прикрие усмивката си. — Не съм забелязала!

— И очакваш да ти повярвам? — Гавин скръсти ръце на гърдите си.

— Няма значение дали ще ми повярваш или не. Но що се отнася до картината, едва ли е кражба да вземеш нещо, което ти принадлежи.

— Ти смяташ, че този портрет е твой? — леърдът се усмихна, а в тъмните му очи блеснаха игриви пламъчета. — Нима забравихте, господарке Джоана, че вие сте мъртва почти от половин година?

— Може и да ти се струвам толкова грозна, че да ме оприличиш с труп, надигнал се от гроба, но те уверявам, че не съм мъртва.

— А пък аз те уверявам, че хиляда пъти бих предпочел да умра, ако знаех, че такова създание като теб, ще ми прави компания във вечността.

Джоана го изгледа изумено. Очите му излъчваха топлина. Навярно думите му бяха обикновено ласкателство, ала погледът му я объркваше и смуцаваше. Черните му очи я гледаха предизвикателно. Младата жена с усилие заговори:

— Както... както вече... те уверих, милорд, аз съм жива, от плът и кръв.

— Това и аз го виждам.

Искаше ѝ се той да престане да се взира в нея. Да не би да бе сляп? Тя със сигурност не приличаше на прекрасна богиня, слязла от небесата. Ала в същото време случилото се приличаше на хубав сън. Толкова много пъти бе копняла да бъде отново такава, каквато бе преди онази ужасна нощ.

— Защо ме гледаш по този начин? — Джоана най-сетне събра сили да попита.

— По този начин? — подсмихна се той. — Та аз едва започвам да задоволявам любопитството си и ще ми трябва още доста време, за да остана удовлетворен. Виждам, че това се отнася и за теб.

Джоана трепна и отклони поглед. Той имаше право. Прекалено дълго се бе взирала в него, дори го бе наблюдавала как се облича! Ала никога досега не бе изпитвала подобни чувства — сякаш разтопена лава течеше във вените ѝ. Застанала до камината и загледана в догарящия огън, Джоана осъзна колко отдавна се бе отказала от надеждата, че някога ще се чувства по този начин.

— Докъде бяхме стигнали, момичето ми?

Гласът му я откъсна от унеса ѝ и тя бе обзета от внезапна паника.

— По-добре да си вървя. Вече е късно. Твърде късно. Ти сигурно умираш за сън — тя го погледна, неспособна да откъсне очи от лицето му, докато приближаваше към нея. — Сигурно си много уморен. Няма да взимам повече картината...

Не можа да продължи. Думите замряха на устните ѝ, а дъхът ѝ секна, когато той се спря само на крачка от нея. Виждаше единствено широките му мускулести гърди, които правеха бягството ѝ невъзможно. Облегна глава на стената и впи поглед в черните му очи. Тялото ѝ потръпна, разтърсено сякаш от силна треска.

— Ти няма да си отидеш.

— Вече е късно и ти...

— Та ние още не сме започнали!

Този мъж бе опасен, тя го знаеше и би трябвало да бъде уплашена.

— Какво искаш да кажеш? Че още не сме...

Той не отвърна на въпроса ѝ. Не откъсваше очи от нея.

— Какво искаш? — дрезгаво промълви Джоана.

Той продължи да я гледа, без да проговори.

— Отговори.

— И това ли е всичко... — тя прехапа устни и лицето ѝ пламна от смущение.

Гавин се усмихна и погали лицето ѝ. Дланите му бяха упокояващо хладни върху кожата ѝ, а погледът ѝ се прикова в тъмните къдрави косъмчета на мускулестите му гърди. Измина един дълъг миг и тя се улови, че се пита какво би било да прокара пръсти през тези къдрави косми, да ги почувства до лицето си.

— Е, момичето ми, наистина имам много въпроси. Ала нито един от тях, не е толкова важен, че да разваля магията, която си ми направила.

— Аз съм призрак, а не вещица, милорд. Не съм те омагьосала — меко изрече тя, докато пръстите му се плъзнаха чувствено по лицето ѝ. Той я подлудяваше. Джоана го хвана за китката. — Въображението ти те е омагьосало. Просто портретът те е обсебил.

— Толкова си красива, Джоана Макинес — прошепна младият мъж. — Толкова мека, точно такава си те представях.

— Грешиш. Аз не съм тя, милорд. Красавицата, която сега те гледа от портрета, отдавна я няма. Аз нося белезите...

— Ш-ш-т — той сведе глава и леко целуна устните ѝ. Очите на Джоана се разшириха от изненада, а горещият му дъх опари лицето ѝ. Тъмните му загадъчни очи сякаш я изпиваха и милваха с безкрайна нежност. — Ти си толкова красива и... истинска... жива.

Тогава сякаш насън Джоана вдигна ръце и ги обвини около врата му. Страстта я заслепи и тя повдигна устните си към неговите.

ГЛАВА 12

Пламъците, които танцуваха в огнището, правеха сянката на графа да прилича на някакъв зъл дух, готов всеки миг да отнеме живота на младежа, застанал до стената.

— И ти си сигурен, че никой не те подозира? Дори и сега?

— Да, милорд — тихо отвърна Дейвид. — Никой не ме подозира в нищо. За всички, аз съм просто един от конярите. Това ни е в кръвта — да изглеждаме незабележими — и майка ми винаги е казвала...

Графът на Атол вдигна ръка, за да го накара да замълчи. Закрачи из стаята, спря пред огнището и замислено подръпна ухото си. Извърна се към доносника:

— Да се върнем към това, което ми каза преди малко. Ти си сигурен, че той е оцелял от пожара без никакви наранявания, така ли?

— Да — кимна Дейвид. — Когато всички мъже се събраха в коридора пред вратата на спалнята му, аз се промъкнах зад тях и видях как леърдът отвори вратата. Нямаше дори драскотина. Искам да кажа, че всички в замъка приказваха, че бил заспал като труп, но по някакъв начин успял да се събуди и да спаси кожата си.

Да спиш като труп, не означава, че си мъртъв — помисли си граф Атол и поклати глава. Изглежда, желанието на Гавин Кар да умре, не бе чак толкова силно, както го не накарал да повярва.

— Излиза, че у този мъж все още е останала волята да се бори и да оцелява! — прошепна той, извърна се и се втренчи в пламъците.

Начинът, по който Гавин откликна на дързостта ѝ, я зашемети.

Дъхът ѝ секна. Мислите ѝ препускаха объркано в главата ѝ. Тя потръпна в здравата му прегръдка, възбудена от трескавата горещина, която обзе тялото ѝ.

Нисък стон се изтръгна от гърлото на Гавин, когато задълбочи целувката си. Джоана бе завладяна от силен копнеж. Усещаше топлината му, която едновременно изгаряше и галеше кожата ѝ. После

езикът му се плъзна по устните ѝ и тя разбра, че той иска да ги разтвори за него. Неуверено го стори и Гавин нетърпеливо нахлу вътре.

Зашеметена от интимността на целувката, младата жена се разтрепери, а коленете ѝ се подкосиха. Целият свят край нея се завъртя в буйна вихрушка и тя се вкопчи в раменете на Гавин.

Ала той нямаше намерение да я пуска. Вместо това я притисна по-силно към гърдите си. През омаята на желанието, Джоана усети твърдата му мъжественост под вълнената пола. Каза си, че я грози опасност, но бързо забрави всякаква предпазливост.

Той се отдръпна, повдигна брадичката ѝ и прокара пръсти по нежния овал на лицето ѝ. Коляно му се притисна до вътрешната страна на бедрото ѝ. Младата жена усети натиска на стегнатия мускулест крак. Ръцете му галеха шията ѝ и гърдите ѝ. Джоана пое дълбоко дъх и се приготви да посрещне докосването му. Пръстите му се спуснаха по деколтето на дрехата ѝ, дръпнаха грубия плат надолу разкривайки гърдите ѝ.

Когато палецът му погали зърното ѝ, Джоана простена. Прониза я странно и непознато усещане.

Значи най-последно ще изпита истинската страст. Тя се развълнува. Значи беше жива — наистина бе жива — и ще ѝ бъде дадена възможност да откъсне този прекрасен плод, този дар на небесата...

Тялото ѝ се разтърси от невероятна наслада и тя обви по-силно ръцете си около врата му, притискайки пламналото си от желание тяло към неговото.

— Джоана — пресипнало изрече той, прекъсна целувката и плъзна устни към ухото ѝ. — Ти ме омагьоса — Ръцете му галеха и мачкаха твърдите ѝ заоблени гърди. Гавин простена задавено, а ръката му сграбчи стегнатите ѝ хълбоци.

Тя усети как той я повдига, за да може да почувства твърдата му мъжественост между бедрата си.

Младата жена се олюля, завладяна от изгарящо желание. Светът около нея се разми, стопявайки се с всеки удар на сърцето ѝ.

— Мисля, че дяволът е обсебил душата ми — задъхано прошепна той в ухото ѝ. Гавин я притисна към стената. Гласът му бе прегракнал от желание. — Кажи ми да спра, Джоана, преди да съм те отнесъл в леглото си — силните му ръце нежно обхванаха лицето ѝ,

той повдигна главата ѝ и впи поглед в очите ѝ. — Ти си жива, от плът и кръв. А аз толкова дълго те гледах, мечтаех за теб, сънувах, че те любя.

Младата жена се вгледа в изваяното му като от гранит лице, в черните изгарящи очи. Желанието ги изпълваше подобно на разтопена лава, ала тя усещаше огромното му усилие да се сдържа, въпреки че всеки миг чувствата им можеха да експлодират и да ги понесат във вихъра на споделената наслада.

— Тогава прави с мен каквото искаш — чу се да прошепва. Тялото ѝ изгаряше за докосването му. Имаше съвсем смътна представа какво да прави и какво да очаква, но знаеше, че ще умре, ако той не я отведе до края.

— Направи ме своя... сега... — промълви младата жена, извърна се и целуна топлата му длан. — Не ми остава много време. Изпълни единственото ми желание.

Само за миг думите ѝ проникнаха в съзнанието му и ръцете, които допреди малко я галеха нежно, сега се впиха грубо в раменете ѝ. Тя го изгледа смаяно. Очите му бяха студени и гневни.

— По дяволите, какво говориш? Какво искаш да кажеш с това, че не ти остава много време?

Магията бе развалена.

— Джоана — разтърси я силно Гавин, заставяйки я да отвори очи. — Обясни ми какво искаше да кажеш с тези думи!

Внезапното му избухване я остави безмълвна. Каквото и да я бе накарало да каже това, което бе изрекла, вече си бе отишло и Джоана бе сигурна, че няма да е разумно да му разкрие плана си. Тя дръпна нагоре широката дреха, за ма прикрие гърдите си, и се опита да събере мислите си.

Втренчи се в устните, които сега бяха сурово стиснати.

— За света аз съм мъртва от месеци. Сама в тези пещери, мислих много за смъртта. Мислено съм преживявала собствената си смърт безброй пъти. Не ме е страх от края. Всички ние ще умрем някой ден — кой по-рано, кой по-късно.

— Не ми говори със загадки — сърдито заповяда Гавин, без да я пуска. — Ние не говорим за човешката съдба, нито за ада или рая, които очакват всеки от нас, когато ни дойде времето и животът ни свърши. Сега говорим за нас двамата. Какво е това, което не ми казваш?

— Ти излишно правиш от това голям въпрос! Е, милорд, грешиш — опита се да се измъкне от ръцете му, но той не я пусна. — А сега ме пусни.

— Настоявам, Джоана Макинес! Ти си длъжна да ми кажеш...

— Не! — избухна тя и заудря с юмруци гърдите му. Със същия успех можеше да удря по каменните стени на Айрънкрос Касъл. — Нямах никакво право да искаш каквото и да било от мен!

— Сега аз съм господарят на тези земи.

— Вземи Айрънкрос и бъди проклет! Това няма значение за мен.

— Ще отговориш на всичките ми въпроси!

— Няма! — упорито отвърна тя и го изгледа не по-малко свирепо. — Не и докато не се успокоиш и не ми кажеш какво предизвика гнева ти.

Гавин се втренчи за миг в нея и само от погледа му Джоана се изпълни с увереност, че той я смята за глупачка.

— Е? — настоя тя.

— Ти започна всичко това. Ти искаш да останеш скрита от света. А после се опита да ме омагьосаш... беше толкова отзивчива в прегръдките ми.

Лицето ѝ пламна. Тя наистина сама се бе хвърлила в обятията му.

— Може би се смяташ за много умна — продължи младият мъж. — И може би наистина си, щом си оцеляла през всичките тези месеци. Но тази нощ всичко свърши. Аз те разкрих. Ти си жива и... е, този път ти ще излезеш от сенките и ще ми разкажеш какво те е накарало да извършиш подобна глупост...

— Глупост? — избухна Джоана. Той ѝ се подиграваше, отнасяше с нея сякаш бе пълна глупачка, която не може да разсъждава. — Какво знаеш ти за всичко това? Кълна се в Светата дева, че единствената глупост, която съм извършила през цялото това време, бе, че дойдох тук и се опитах да спася мизерния ти живот от онези пламъци.

— Може и ти да си причинила пожара.

Очите ѝ заискриха от гняв, сякаш я бе ударил.

— Да, ти доста често напоследък си влизала и излизала от тази стая. Сама ми каза, че си единствената жива душа, която живее в пещерите под този замък. Кой друг има достъп до...

— Много хора, освен мен, лековерни и груби човече! — рязко го прекъсна Джоана. — До тези проходи може да се стигне от повечето от

стаите в този замък.

— Но никой — дори икономът — изглежда, не подозира за съществуването им.

— Само тъпаците вярват на всичко, което им се казва — отново го блъсна в гърдите. — Пусни ме!

— Когато свърша с теб — безочливо заяви той. — Да не би да искаш да ми кажеш, че всички тези хора — тези слуги — познават добре тайните тунели, но не желаят да си го признаят?

— Казвам ти, че зад тези тунели има входи дори извън замъка... и че има много хора, които идват и си отиват, без ти да подозираш за това — замълча за миг. — И има някой, който желае смъртта ти.

— Искаш да кажеш и друг, освен теб?

— Друг, освен мен? Ти си неблагодарен негодник! — тя се изви в ръцете му. — Причиняваш ми болка!

Погледът на Гавин остана прикован в лицето ѝ, но той я пусна и попита:

— Кой? Или по-точно кои са тези хора, за които говориш?

— Същите, които миналата есен убиха родителите ми, заедно с невинните и нищо неподозиращи слуги.

Внезапното потреперване на гласа ѝ го накара да се вгледа още по-дълбоко в теменужените ѝ очи. Те изглеждаха почти черни в полумрака на стаята, ала в дълбините им бяха стаени и гняв, и болка.

— Ти знаеш кой е убил родителите ти? — попита накрая младият мъж.

— Да, знам.

— Тогава защо се криеш? Защо си чакала толкова дълго, за да му отмъстиш?

В очите ѝ проблесна съжаление, но тя побърза да го скрие. Ала не можа напълно да потисне чувствата си и в тях блеснаха сълзи. Гавин разбра, че се опитва да се пребори с мъката и болката. Бе достатъчно само да спомене за загубата ѝ и от разярена лъвица тя се превърна в беззащитно агънце.

— Защо не се появи по-рано, малката ми?

— Опитах, но не можах да превъзмогна себе си. — Джоана вдигна ръка към лицето си, за да изтрие сълзата, която се бе търкулнала и блестеше подобно на диамантена капка на бузата ѝ. И

тогава, преди тя да успее да я скрие отново, Гавин улови превързаната ѝ ръка.

Този път тя не се опита да се бори с него. Младият мъж се втрени с ужас в разхлабената превръзка. Ленените ивици не скриваха напълно зачервената и набръчкана кожа. Той нежно измъкна и другата ѝ ръка, скрита зад гърба ѝ, и внимателно я огледа. Въпреки, че раните бяха зараснали, той знаеше, че болката след пожара е била почти непоносима. Вдигна глава и видя, че Джоана е приковала поглед в портрета, висящ над камината.

— Сега вече знаеш. Аз не съм тя — прошепна момичето. — Джоана Макинес, която виждаш на този портрет, загина заедно с останалите в ужасния пожар.

Как можа да не помисли за болките и страданията, които беше преживяло това момиче, за да оцелее? Откакто я беше открил тази вечер, той нито веднъж не ѝ бе изказал съчувствието си, за загубата на родителите ѝ, нито пък я бе попитал дали самата тя не е била наранена. Погледна отново към пръстите ѝ, напрегнато свити в дланта му. Гавин повдигна ръката ѝ към устните си и нежно целуна зачервената кожа.

Тя побърза да отдръпне ръка.

— Не ме съжалявай, Гавин Кар.

— Това, което изпитвам, не е съжаление, малката ми.

— Тогава, защо направи това... — смути се, млъкна и се извърна настрана.

— Поради същата причина, заради която целувах устните ти, лицето ти. Поради същата причина, заради която бих те целувал цялата, ако ми позволиш — повдигна брадичката ѝ. С огромни усилия се сдържа да не се наведе и да не впие устни в нейните. Очите ѝ блестяха, кожата ѝ сияеше, а устните ѝ бяха подпухнали от целувките му. Но те бяха извити в лека усмивка. Тя бе разбрала какво искаше да ѝ каже.

— Като гледам превързаната ти ръка — нежно продължи той, — разбирам колко невнимателен съм бил.

Тя го погледна недоумяващо.

— Разкажи ми за живота си тук, Джоана. Как си успяла да оживееш след... след пожара?

— Едва ли ще мога да разкажа всичко за една нощ, милорд — уморено започна тя. — Особено пък тази нощ. Както сам виждаш, небето навън просветлява и скоро ще съмне. Трябва да ме пуснеш, защото аз... аз съм много уморена, както предполагам и ти.

Гавин се взря в очите ѝ. Не му се искаше да я пусне. Доверието помежду им приличаше на тънка нишка, която всеки миг можеше да се скъса.

— Нима очакваш от мен да ти позволя да изчезнеш просто така, подобно на нощно привидение?

Тя кимна.

— Страхувам се, че ако те пусна да си отидеш, ще се питам дали изобщо си съществувала, или си била само плод на моето въображение.

— Толкова ли е ужасно това, милорд?

— Да, малката ми.

Теменужените ѝ очи заискриха, когато Джоана впи поглед в лицето му. Накрая отново кимна.

— Давам ти думата си, че ще се върна. Ти трябва да се погрижиш и за госта си, но аз ти обещавам, че ще се върна при теб — Огледа се. — Може би тогава ще поговорим.

Беше глупаво да я пуска да си отиде и той го знаеше.

— Сега ти знаеш, че съм жива — думите ѝ прекъснаха мислите му. — И колкото големи и заплетени да изглеждат подземията и тунелите под замъка, аз съм сигурна, че ако не спазя обещанието си, ти рано или късно ще ме откриеш. Но аз държа на думата си.

Той продължи да се взира в нея. Тя би могла да съблазни дори и светец с този дрезгав, гърлен глас.

— А как мога да бъда сигурен, че ще си в безопасност?

Погледът ѝ издаваше нетърпение.

— Като се имат предвид всички злополуки, които се случиха, откакто си пристигнал тук, смятам, че в момента ти си застрашеният.

— Имала ли си достатъчно за ядене, докато си се криела? Някой помагал ли ти е? Носил ли ти е храна, дрехи?

— Ти май не ме чу — тихо рече тя. — Казвам ти, че твоят живот е в опасност!

— Да, чух те, момичето ми. Но ти трябва да отговориш на въпросите ми, ако искаш да те пусна да си идеш.

Тя замълча за миг.

— Откакто ти и хората ти пристигнаха в замъка, аз се храня много по-добре. И никой не знае, че съм оцеляла от пожара. Аз съм само още един призрак, който броди из коридорите и стаите на Айрънкрос Касъл. Така че, сам виждаш, извън стените на тази стая не ме заплашва никаква опасност.

Гласовете на слугите в коридора пред стаята привлякоха вниманието на Гавин и той погледна през отворения прозорец. Зазоряваше се.

— Ще се върна — отново прошепна младата жена. — Обещавам ти, ще го направя.

Гавин отново се вгледа в красивото ѝ лице. Не можеше да я държи тук. Знаеше, че Моли и другите прислужници трябва да почистят и да отстранят всички следи от пожара. Разбира се, можеше да я накара да се разкрие.

В този миг в съзнанието му изплува образът на Джон Стюарт, загледан с копнеж в портрета ѝ.

— Ти ще се върнеш утре вечер... искам да кажа довечера — изрече той с тон, който звучеше по-скоро като заплаха, отколкото като покана. — Ще се върнеш веднага след като всички се оттеглят.

Тя не отвърна нищо, не откъсваше поглед от очите му. После кимна, очевидно твърде уморена, за да спори.

— Както желаш.

— Да, това е желанието ми — промърмори младият мъж и отстъпи, за да я пусне да мине, но се спря.

— А какво ще стане, ако се наложи да те видя преди това?

— Но защо ще се налага?

— В случай... откъде да знам? Просто искам да ми кажеш!

Гавин все още не можеше да повярва, че тя е жива и стои пред него. Искаше само да я гледа и да се наслаждава на удоволствието да бъде с тази чаровница, която го караше да се чувства като безгрижно момче.

Но за съжаление тя твърде скоро отговори:

— Ако се наложи да се видиш с мен, иди при отец Уилям. Накарай го да те заведе в подземната гробница.

— Аз вече я видях.

— Така ли? — недоверчиво го изгледа тя.

— Да, той ме заведе в параклиса още когато пристигнах.

Лицето ѝ се проясни и тя поклати глава.

— Не. Има още една гробница, в която има гробове много по-стари от тези, които си видял. Тя е дълбоко под земята — много под стените на замъка. Свещеникът сигурно знае как да се влезе отвън. Накарай го да те заведе там — откъм коридора се чуха стъпки и Джоана погледна уплашено към вратата. Зашепна: — Когато отидеш там, отпрати свещеника и тогава аз ще дойда при теб.

— Но откъде ще знаеш, че съм там?

Тя го изгледа нетърпеливо.

— Аз много често ходя в онази стая. Повярвай ми. Ако се нуждаеш от мен, ще бъда там.

Макар че го искаше, Гавин не се опита да я спре, когато тя се запъти към тайната врата в стената.

— Само още едно нещо, преди да си отидеш — рече той и я накара да се обърне. — Кой е предизвикал пожара, в който са загинали родителите ти, Джоана? Ти ми каза, че знаеш кой е убиецът.

Очите ѝ го пронизаха като нажежени шишове, докато се взираше в него, застанала до отворената тайна вратичка.

— Майката — отвърна тя с пълна убеденост в гласа. — Майката ги уби.

ГЛАВА 13

В подножието на хълма, край гъстата гора, която заобикаляше тясната долчинка, Алан надзираваше разсичането на големия елен и двете кошути, които ловците бяха убили. Облегнат на ловното си копие и стиснал поводите на жребеца си, Гавин наблюдаваше с отсъстващ поглед, докато икономът хвърляше отпадъците от животните на кучетата.

Джоана Макинес сигурно бе полудяла. А и как да не изгуби разсъдъка си, питаше се той, припомняйки си срещата им и думите, които бе изрекла, преди да изчезна от спалнята му.

Беше напълно обяснимо, че младата жена е разстроена, обзета от вина заради трагедията, отнела живота на близките ѝ. Освен това трябваше да се добавят и трудностите, които беше преживяла през изминалите шест месеца! Смъртта на родителите, и то при такива ужасни обстоятелства, със сигурност би накарало всеки човек да изгуби здравия си разум. Навярно заради това, тя беше избрала отшелническият живот, отбягвайки хората и криейки се в мрачните подземия на Айрънкрос Касъл. И с помътнения си разум, бе достигнала до някаква налудничавата идея, че една стара и беззащитна жена е извършила толкова отвратително деяние.

Ала Джоана не прилича на луда, напомни си той.

Само ако имаше повече време, да я разпита по-подробно, тази сутрин, преди да изчезне в тъмнината на тунела...

Ако не беше този проклет негодник, неговия гостенин, той щеше да я последва. Наистина беше дяволски досадно да правиш компания на някого, който е толкова неприятен, изруга мислено Гавин и дръпна юздите, за да успокои коня си. Проклетият граф възнамеряваше да остане една седмица и новият господар на Айрънкрос не можеше да измисли нищо, за да съкрати престоя му, без да го обиди и да сложи началото на война между съседните графства. Преди да тръгнат на лов тази сутрин, Гавин успя да разпита свещеника за подземната гробница, за която Джоана му бе казала. С нищо не се издаде, когато отец Уилям

остана с отворена уста, смаян от факта, че новият леърд знае за това подземие.

Не му бе трудно да накара свещеника да му разкаже всичко каквото знае. Гробовете били много стари, каза отец Уилям, но не знаел кой е погребан в тях. Когато Гавин го попита, дали може да го заведе там, свещеникът неохотно бе кимнал, обяснявайки, че неговият предшественик му бе показал пътя. Поглеждайки към стената, от която се бе стоварил скалният къс, отец Уилям спомена на Гавин, че там има външен вход за гробницата, който лесно може да бъде намерен.

Това вероятно нямаше да доведе до нищо, мислеше си Гавин, наблюдавайки как кучето Макс, влачи голямо парче месо. Въпреки това, бе решен да потърси отговорите на въпросите, възникнали след появата на Джоана. Замисли се за предстоящото ѝ посещение същата нощ. Някой по-практичен човек не би повярвал, че тя ще дойде, уверен, че по-скоро би се възползвала от възможността да избяга. Ала не и Гавин.

Между тях имаше някаква неизречена клетва и младият мъж бе сигурен, че Джоана ще се върне. Затова искаше да узнае, колкото се може повече. Не вярваше, че Майката е убийца и трябваше на всяка цена да разбере какво е накарало Джоана да обвини старата жена. Но ако искаше да ѝ докаже, че греша за убиеца на родителите си, беше нужно да узнае много повече за този замък.

Гавин огледа тясната долчинка покрай дърветата, но не видя никаква следа от граф Атол. Графът и останалата част от ловната му дружинка бяха препуснали след няколко кошути, а това чудесно устройваше Гавин. Всеки път, когато тази сутрин погледът му попаднеше на Джон Стюарт, в гърдите му се надигаше гняв. И макар да не искаше да си признае, че тайно ревнува от граф Атол, мисълта, че графът е познавал Джоана, го караше да трепери от ярост.

Джоана не бе дете и той много добре го знаеше. Страстният ѝ отклик на целувките му, говореше за буйната ѝ чувствена натура, но в същото време, бе доказателство за известен опит в любовта. През цялата сутрин мислеше за предишния ѝ живот. И ако този проклет негодник граф Атол не бе гост на Айрънкрос Касъл и той не бе принуден да гледа постоянно дяволски хубавото му лице, може би тази мисъл нямаше да го измъчва толкова много.

Гавин заби копието си в меката земя, проклинайки чувствата си. Никога досега не се бе интересувал от миналото на една жена. Не държеше на девствеността. Мери Болейн беше една от най-прекрасните жени, които бе познавал, а тя е била любовница на краля и на кой знае още колко мъже. Устните му се свиха. Тогава защо сега ревнуваше Джоана Макинес?

Гавин се втренчи мрачно в едрите си, нашарени с белези ръце, които стискаха дръжката на копието. *По дяволите, човече* — каза си той, — *тя събужда желанията у теб, ала това навярно е само плътско привличане*. Никой не знаеше по-добре от Гавин Кар, колко малко обещава бъдещето. Това, което изпитваше, бе само похот, нищо друго. Всичко останало да върви по дяволите!

С усилие на волята прогони измъчващите го мисли и отново насочи вниманието си към Алан. Слезе от коня си и заслиза надолу по склона към възрастния мъж. Мислеше за подземната гробница и за това, колко малко му бе казал свещеникът.

Когато леърдът приближи малката групичка мъже, рунтавето куче Макс скочи радостно насреща му. Гавин забави крачка, а животното се хвърли към него, сложи голямата си лапа на гърдите му, проточи шия и облиза лицето на господаря си.

Гавин пусна юздите на коня, сграбчи Макс за шията и го почеса зад ушите. Извърна се и погледът му се срещна с този на иконома.

— Аз си мислех, че тези кучета са обучени да ловуват — рязко рече той, — а това тук е нежно като паленце.

— Повечето са много добре обучени. Но това е малко по-особено — поклати глава Алан към животното. — Струва ми се, че е трябвало да го бием повече.

— Няма значение, останалите се представиха много добре днес — икономът кимна, доволен от похвалата, а Гавин огледа купчините месо. — Без да броим улова на граф Атол и хората му, можем да кажем, че денят беше успешен.

— Да, милорд. Не можем да се оплачем.

Гавин се наведе, взе една пръчка и я хвърли надалеч. Когато Макс хукна след нея, той се извърна към иконома:

— Какво знаеш за гробницата, която се намира под Айрънкрос Касъл, Алан?

Алан смаяно го изглежда.

— Е? — настоя Гавин, за да не даде възможност на иконома да се съвземе.

— Откъде знаете за...

— Защо всички първо ми задават този въпрос? Толкова ли е странно, че знам за гробницата? Какво нередно има в това, да знам за нещо, което лежи под моя замък?

— Не, милорд — припряно поклати глава Алан. — Не исках да ви обидя. Просто... исках да кажа... милорд, че никой не е говорил, нито пък е ходил от години там... Изненадан съм, че сте чували за криптата, както понякога я наричаме. Малцина от обитателите на замъка знаят, че отдолу има гробница.

— Е, някои знаят. Дори предполагам, че си спомнят как се стига дотам — Гавин се намръщи. — Въпреки, че ми е доста чудно, защо, когато онзи ден попитах, кой е запознат с тайните проходи, никой не се обади. Дори и ти.

— Не е това, което си мислите, милорд — икономът отново поклати глава. — Ние всички сме готови да ви служим. Просто, онази гробница е толкова стара... е, никой от нас няма защо да ходи там.

Гласът на възрастния мъж заглъхна, а Гавин се намръщи. Може би очакваше твърде много, ако смяташе, че новите му служители ще му се доверят. Ако не искаше да се страхуват от него, първо трябваше да спечели доверието им, а след това да се надява, един ден да бъдат откровени с него. Обаче му се струваше, че пазеха твърде много тайни.

— Кой е погребан в онази гробница?

Икономът не отговори веднага, а хвърли нерешителен поглед към тясната долчинка на запад.

— Кой е погребан там, Алан?

— Различни хора — тихо отвърна възрастният мъж. — Има много гробове в гробницата, за която ме питате, милорд. Старите хора казват, че не само един призрак броди из Айрънкрос Касъл, а много.

Настъпи неловко мълчание и Гавин изведнъж забеляза, че се бе извил силен вятър, който подплаши кучетата и конете. Видя, че икономът изглежда някак си отнесен и далечен, сякаш се бе преселил в друг свят.

Леърдът на Айрънкрос се замисли отново за Джоана. Тя знаеше за гробницата. Без съмнение, вярата на тези хора в духове, бродещи из замъка ѝ бе помогнала да не я разкрият досега.

Но дали тя знаеше кои са погребани там? Извърна се към отнесеното лице на иконома и изпита нетърпение да узнае повече. Проклетия, духове, отдавна забравени гробници...

Колкото и странен отговор да му бе дала Джоана на въпроса кой е убиецът на родителите ѝ, тя бе уверена, че това е дело на човешки ръце, а не отмъщение на безплътни сенки.

— Алан — рязко рече Гавин, изтръгвайки иконома от мислите му, — тези хора, за които ти говориш — погребаните в онази гробница — кои са били те и откъде са дошли?

Икономът го погледна, но явно нямаше желание да отговори.

Ала Гавин нямаше намерение да се отказва.

— И колко време е изминало, откакто са погребани там?

Алан отново остана безмълвен и Гавин пристъпи към него, готов да избухне. Явно икономът най-сетне забеляза нетърпението на леърда си и заговори:

— Гробницата е много стара. Със сигурност е поне на три пъти повече години от моите. А колкото до това, кои са погребани там, знам само, че са били светци, милорд. От манастира.

— От манастира?

— Да, милорд. Това е всичко, което знам със сигурност. През годините, когато проклятието... когато нещастията са зачестили, отнемайки живота на все повече от господарите на Айрънкрос, селяните са започнали да си съчиняват истории за гробницата и за могъществото на онези, които са погребани там. Когато бях момче, си ги спомням как идваха.

— Кои са идвали?

— Селяните, милорд. Бедните и невежи селяни. Оставяха подаръци, за да се предпазят от дявола... и не само от злия дух на проклятието. Подобно на поклонници, те се стичаха от всички краища на планините — от клановете Макензи, Маклауд, Камбъл и Макинтайър. Тук бе заприличало на Йерусалим, дето се стичат поклонници от цял свят. Но през онези дни нямаше господар, който да живее в Айрънкрос, така че никой не спираше хората, които идваха и се тълпяха в подземната гробница.

Алан погледна към езерото, което от тази страна на долчинката приличаше на тясна сребриста лента.

— Продължавай — заповяда Гавин, изтръгвайки възрастния иконом от спомените му.

— Всичко това свършило, когато сър Дънкан Макинес станал господар на Айрънкрос Касъл. Той наредил селяните да стоят по-далеч от замъка и разпоредил наказания за всеки, който се осмели да проникне в тунелите — Алан сви широките си рамене и извърна поглед. — Никой повече не слязъл там. Тъкмо поради това, обитателите на замъка не се осмеляват да се приближат до тунелите. Никой не е бил там от много години. Ето защо и никой не си спомня.

— Алан, защо господарят на Айрънкрос ще погребее под замъка си хора от манастира? Защо не в двора на църквата? Светци или не, няма никакъв смисъл да бъдат погребвани в замъка!

— Аз... не знам, милорд.

Лицето на Гавин помръкна.

— Дали Майката знае историята на тези хора?

Алан се втренчи за миг в господаря си, сетне бавно поклати глава.

— Аз не вярвам...

— Не вярваш, че тя знае? — изръмжа Гавин. — Или не мислиш, че тя ще ми каже?

— Тя... със сигурност не би било много уместно...

— Уместно? Да разпитвам Майката? Защо, Алан?

Икономът се поколеба, после изведнъж лицето му се проясни, когато дочу тропота на копита. Гавин се извърна и видя, че Атол и хората му са излезли от гората и сега препускаха покрай дърветата. Видя няколко кошути, преметнати през седлата на неколцина от хората му. Отново се обърна към икономата си:

— Изглежда днес има по-голям улов, отколкото се нуждаем. Заеми се с убитите животни и кажи на хората, че на път към замъка ще спрем при манастира.

— Има ли някаква причина за това посещение, милорд? — нерешително попита Алан. — Нима възнамерявате да разпитвате Майката? Искам да кажа за гробницата!

— Да — кимна Гавин. — Изглежда няма да получа достатъчно сведения от собствените си служители, освен ако не ги накарам насила да проговорят. Смятам, че ще науча много повече, ако си поговоря с онази старица.

Икономът не отговори нищо, макар че лицето му изразяваше дълбока загриженост. Гавин се обърна и нетърпеливо се метна на коня си. Разбира се, никак не беше сигурно, дали Майката ще му каже това, което знае. Поклати глава и смуща коня си надолу по склона, където го очакваха Атол и хората му.

Откакто Джоана му бе заявила, че подозира Майката в убийството на родителите ѝ, той си търсеше извинение, за да посети старата жена, преди да се срещне с момичето. В цялата история имаше нещо много обезпокоително. По време на последното му посещение в манастира, Майката бе говорила за Джоана, като за постоянен свой гост. Дори нещо повече, бе говорила за младата жена като за приятел. Ала в същото време си припомни, колко загадъчно и уклончиво бе отговаряла Майката на всичките му въпроси, относно младата жена. Сега, след като знаеше, че Джоана е жива, войнът се питаше, дали и Майката не подозира това. Но как бе възможно? А което бе още по-важно, защо — освен ако не е видяла старицата да подпалва пожара със собствените си ръце — Джоана Макинес ще смята Майката за убийца?

— Значи успяхте да убиете още няколко кошути? — каза Гавин, щом приближи до съседа си.

— Да — кимна граф Атол, — можехме много лесно да убием още няколко. По тези земи отдавна никой не е ловувал, така че гората гъмжи от дивеч.

Гавин потупа Парис.

— Е, аз си помислих, че ще можем добре да използваме излишъка от месо. На връщане ще спрем в манастира. Можем да оставим част от дивеча, който убихме днес. А докато сме там, мога да използвам случая да поговоря насаме с Майката.

Мълчанието на Атол накара Гавин да го погледне. Лицето му бе потъмняло, а погледът му беше отправен към манастира.

— Ако не искаш да дойдеш с мен, можем да се срещнем в замъка. Икономът ми ще те придружи и ще се погрижи за удобствата ти — Гавин видя как лицето на госта му няколко пъти смени цветовете си.

— Да — рече накрая графът, — нямам никакво желание да се срещам с онази старица, нито пък да виждам купчината камъни, която представлява нейната обител. Ще се видим в Айрънкрос.

Докато Гавин се опита да прикрие задоволството си, острите и проницателни очи на граф Атол се приковаха в лицето на домакина му.

— Я ми кажи — с нехаен тон поде той, — посрещнаха ли те добре, когато за пръв път отиде в манастира?

— А ти откъде знаеш, че вече съм посещавал Светата обител?

Макар че планинецът не отклони погледа си, Гавин забеляза промяната в изражението на лицето му.

— Просто предположих, че си бил там — твърдо отговори графът. — Руините на манастира и околните земи са собственост на Айрънкрос от... един дявол знае откога. Реших, че сигурно ще пожелаеш да се срещнеш с нея.

— Както сам каза, аз наистина вече бях там — отвърна Гавин. — Тя е много интересна жена. Но за да отговоря на въпроса ти, тя и монахините не са много приятелски настроени, ако съм те разбрал правилно. Но какво те накара да ме попиташ?

Планинецът се наведе напред и потупа главата на коня си.

— Е, не знам какво си чул, но през годините много от селяните, обитаващи твоите земи, се преселиха в моите. Някои търсеха работа, а други закрилата на силен господар.

Свещеникът вече му го бе казал и затова Гавин кимна.

— Историите, които тези хора разправяха, ме накараха да повярвам, че има нещо много странно... може би опасно около този манастир — Атол впи поглед в домакина си. — И в онази стара жена.

— Какви истории?

— Истории за... — гостът махна с ръка в посока на долината. — За жени, които са живели по тези места... странни и жестоки жени. И други истории за мъже, които са били отвличани от земите около Айрънкрос и са били държани като роби в манастира. Невероятни истории за това, че тези мъже били използвани за разплод на жените. А след това са били удавяни във водите на езерото или... изгаряни!

— И ти вярваш на всички тези измислици? — удиви се Гавин.

— Разбира се, че не! — поклати глава Атол. — Реших, че тези хора ги използват като извинение, за да изоставят земите, които техните предци са обработвали от древни времена. Предполагам, че мъжете винаги се ядосват, когато разберат, че жените могат да оцеляват и без тях. Обаче мнението ми се промени, когато сам се сблъсках с тяхната враждебност.

Гавин го погледна с интерес.

— През онова първо лято, когато Джоана дойде в Айрънкрос Касъл, аз бях чест гост в замъка. Тя познаваше пла...

— Това е било миналото лято, предполагам — Гавин долови враждебността в гласа си и сведе глава, когато Атол го стрелна с поглед. Напук на здравия разум изпитваше желание да извие врата на този мъж.

— Не, по-миналото лято — отвърна графът. — Първото лято, когато Айрънкрос стана неин дом. Аз бях постоянен гост тук. Но през есента я изпратиха обратно при двора, а когато на следващата година се върна с новината... — той спря, а лицето му потъмня подобно на мрачен зимен ден по време на буря.

Джоана Макинес се бе завърнала в Айрънкрос Касъл като годеница на Джеймс Гордън. Как бе могъл да го забрави! И неговото лице потъмня от гняв. Тя беше жива и официално продължаваше да бъде сгодена за друг мъж. Враждебността между двамата мъже бе почти осезаема. Лицето на Атол се проясни и той продължи:

— Е, всичко това вече е приключило. Но през онова първо лято аз много скоро открих, че Джоана често посещава манастира. И всеки път, когато я питах за това място, тя говореше толкова въодушевено за хората там, за това, което правят, че човек би останал с впечатлението, че е открила някакво райско кътче, обитавано от благородни и светли същества.

— А възторгът ѝ от хората включваше ли и Майката?

— Да, най-вече нея — кимна планинецът. — Старицата била изворът на всичко добро в манастира. Джоана изпитваше към Майката благоговение. Възхищението ѝ към нея нямаше граници.

Гавин се почеса зад ухото и погледна към билото на хълма. Едва се сдържа да не зададе въпроса, който го измъчваше. *Какво се бе случило?* Трябваше да узнае!

— Както вече казах, откакто съм господар на Балвен Касъл, съм чувал много истории за манастира. Но след като започнах открито да ухажвам Джоана, реших, че съм длъжен да узная нещо повече за това място и обитателите му и за... Майката. И я придружих дотам.

— Това, което видя, потвърди ли думите ѝ за мястото и за Майката?

Сивите очи на Атол се втренчиха в лицето на Гавин.

— С изключение на Майката, не видях жива душа. Това беше много странно, тъй като бе по време на жътва, но реколтата си стоеше неприбрана на полето. Не се виждаше никой да обработва земята. Това бе най-необичайното нещо, което бях виждал. Когато си тръгнахме, аз попитах Джоана и тя ми отговори, че появата ми е изплашила селяните. Може би следващия път щели да ме приемат по-добре.

— И беше ли по-различно, когато отново се върна?

Атол се изсмя.

— Не, не беше по-различно. Обаче аз съм много упорит и реших, че ще успея да надвия ината на тези жени. За такива ги мислех тогава — за изплашени, безименни и невидими жени! В края на краищата, аз бях този, който се почувства неканен и излишен.

— А как се отнесе Майката към теб? — мрачно попита Гавин.

— Тя търпеше присъствието ми заради Джоана. Но никога не ме заговори, сякаш изобщо не ме забелязваше. Ходих там около десетина пъти, преди Джоана да ме помоли да престана. Беше ясно, че присъствието ми създаваше известно напрежение в общуването ѝ с онези жени. Така че, накрая тя избра тях пред мен.

Гавин се извърна от натъженото лице на планинеца. Замисли се над думите му. Бе очевидно — между Джоана и тези жени, включително и Майката, е съществувала много здрава връзка. И тя е била много по-силна от това, което младата жена бе изпитвала към граф Атол. Очевидно графът е ухажвал Джоана и беше поискал ръката ѝ. Ала Джоана го бе отхвърлила — първо, като го бе изключила от своя свят, а после, като се бе сгодила за друг.

Гавин отново погледна към манастира. Макар, че можеше да узнае много от Майката, младият мъж бе сигурен, че Джоана ще му каже неща, които са по-важни от тези, които би могъл да научи от Майката, Алан, Атол или когото и да било друг.

Изглежда, само Джоана притежаваше ключа към миналото.

ГЛАВА 14

Той не ѝ повярва.

Макар да бе забравила голяма част от нравите в двора, винаги щеше да помни, колко силно оръжие е насмешливият поглед. За Джоана беше напълно ясно, че Гавин Кар не ѝ повярва.

Сигурно бе полудяла, след като се бе влюбила в този мъж. Повече нямаше смисъл да го отрича, особено след това, което се случи миналата нощ. Не и след начина, по който я целуна и погали в спалнята си. Не и след това, което изпита в прегръдките му. Джоана знаеше, че сега е обсебена от Гавин Кар, така както той бе пленен от портрета ѝ. Освен това, трябваше да признае, че чувствата ѝ към него се бяха появили дълго преди да се запознаят. Да, в крайна сметка наистина бе луда. И поради същото твърдоглавие, което го караше отново и отново да връща портрета в спалнята си и Джоана не можеше да сдържи налудничавото си желание да не го гледа нощ след нощ. Колкото и да ѝ бе трудно да си го признае, вече знаеше истината за нощните си набези в спалнята му. При тези посещения я обземаше приятна възбуда. Но след срещата с него осъзнаваше, че вълнението и възбудата много лесно могат да се превърнат в навик, а това щеше да я погуби.

И все пак, кой бе той, че да я смята за луда? Можеше да си го представи съвсем ясно — изправен до вратата, сивият дим продължава да се стели около великолепно то му тяло. Джоана пое дълбоко дъх.

Е, да върви по дяволите, тръсна глава тя, опитвайки се да освободи мислите си от него.

Младата жена се наведе и се опита да се съсредоточи в работата си — да забива кинжала си в твърдата земя. От много дълго не бе имала нужда от ничия помощ, не и що се отнася до битка, която бе само нейна!

— По дяволите! — изруга тя, когато кинжалът се изплъзна от пръстите ѝ. Заслуша се за миг, сепната от собствения си глас.

Джоана премести примигващата газена лампа малко назад, протегна скованите си крайници и отново коленичи на пода на гробницата. Намести се по-удобно и започна с върха на кинжала да удължава канала, който дълбаеше вече от седмици. Трябваше да престане да мисли за Гавин. Да забрави целувките му, топлите му ръце, които я караха да се чувства като истинска жена. Трябваше да се съсредоточи само върху едно нещо — справедливото възмездие. Затова бе тук. Това бе причината да понесе тези самотни месеци, изпълнени с болка и мрак. Беше длъжна да продължи, да осъществи плана си.

След като месец след месец, бе наблюдавала как жените извършват сатанинския си ритуал, тя бе разбрала кога може да прониква в гробницата, без да се страхува, че ще я разкрият. И бе успяла. Бе открила малък канал в средата на подземието. Над канала те щяха да издигнат кладата от клони и тръстика. Около него при пълнолуние се събираха жените.

Отново заби кинжала в пода. Планът ѝ бе съвсем прост и лесен. Щеше да продължи канала. По него до вратата щеше да потече река от масло и щеше да прегради единствения изход за бягство. В полумрака на гробницата те едва ли щяха да разберат, че има нещо нередно. Не и докато огънят не обхванеше маслото.

Можеше да усети горещината на пламъците, обхванали тялото ѝ. Много пъти си бе представяла сцената. Всички онези жени, безпомощни и обезумели от страх. И тя, застанала до вратата и преграждаща пътя им. Снопове тръстика, които бе натрупала до вратата, щяха пламнат и единственият изход щеше да бъде димящият ад. А тя щеше да подклажда огъня и да ги наблюдава как пицят и издъхват. По същия начин, по който бяха умрели и родителите ѝ. Тя също щеше да срещне своя край в тази гробница. Ала такава бе съдбата ѝ.

Тя бе единствената истинска наследница на Айрънкрос и трябваше да насочи ръката на справедливото възмездие и да унищожи онзи дявол в женски образ.

Беше глупак да си въобразява, че този път ще го посрещнат по-различно от предишния. *Ала човек винаги се надява*, горчиво си помисли Гавин.

Остави неколцината мъже, които го придружаваха, край реката и подкара кобилата, натоварена с убития дивеч към разрушените порти на манастира. Отново бе посрещнат от тишина и пустота.

Гавин привърза коня си за един малък храст пред колибата, където бе срещнал Майката. Ала този път видя, само отдавна изгаснали въглени и изстинала пепел. Каменният блок зад пустото огнище бе празен. Той не се смути от явно враждебното посрещане и бързо разтовари нарязаното на парчета еленско месо. Разстла на земята кожата на едно от убитите животни и подреди късовете месо отгоре. Докато работеше, съвсем ясно усещаше невидимите очи, които го следяха зорко от околните колиби.

След като привърши, коленичи край огнището и се зае да разпали огъня. Лумнаха пламъци и въпреки, че денят бе топъл, младият мъж добави няколко едри цепеници, които весело запращяха. За невидимите наблюдатели той изглеждаше така, сякаш възнамеряваше да прекара целия ден край огъня. Това щеше да разтревожи обитателите на колибите, които набързо бяха изоставили работата си на полето. Знаеше, че от дълго време манастирът изхранва хората си, при това без никаква помощ от господарите на Айрънкрос. Освен това, подходящото времето за посев в планините е доста кратко и загубата на цял ден щеше да бъде висока цена, която трябваше да заплатят за страха си.

Измина известно време, преди Майката да се появи на прага на една от колибите. Неодобрителният ѝ поглед бе достатъчна награда за безгрижно излегналия се мъж край огъня. Гавин се усмихна и пъргаво се изправи. Тя го изгледа сърдито, а сетне хвърли презрителен поглед към късовете месо.

— Какво те води тук?

Той кимна, наведе се и сложи дърва в огъня — по същия начин, както бе направила тя при последната им среща.

— Имахме много успешен лов и аз дойдох, за да поделя с вас част от дивеча.

— Ние не се нуждаем от милостиня!

— Ако наистина е така, Майко, то ти си единственият религиозен водач в целия християнски свят, който смята така.

Старицата втренчи пронизващия си поглед в него и Гавин разбра, че с мъка съдържа острите думи.

— Всъщност това не е милостиня — продължи леърдът.

— Поне едно от тези животни е било убито във вашите земи. Съвсем честно е да поделя улова с хората ти.

Тя продължаваше да стои неподвижно, без да откъсва очи от лицето му.

— По-добре ти и хората ти да стоите настрани от манастира. С радост ще пожертваме всичките си права, за да не участваме в играта ти. Освен това няма да се докоснем до това месо.

— Това, разбира се, си е ваше право, но ще трябва да понесете зловонието, когато месото започне да се разлага.

— Заплахата ти не ни стряска! — сърдито измърмори старицата. — Обаче е грях да се пражосва толкова храна... Не, господарю, ще трябва да вземеш месото със себе си.

— Няма да го взема! — решително възрази младият мъж. — И ако ти продължаваш с тази глупост, ще наредя на хората си, всеки ден да ви карат продоволствия. Всъщност, мога дори да им заповядам да отидат в Айрънкрос и да донесат целия днешен улов.

Тя го изгледа така, сякаш бе някакъв отвратителен и безмилостен звяр. Гавин се изправи и мило ѝ се усмихна.

— Обаче съм длъжен да те предупредя, че хората ми имаха тежък ден. Ако дойдат тук, едва ли ще си тръгнат скоро. Страхувам се, че ще си имате малко по-шумна компания, с каквато едва ли сте свикнали. Но не бива да се тревожиш — те ще се задоволят да спят край огъня, който естествено ще трябва да гори през цялата нощ.

Сбръчканото ѝ лице се изчерви, а очите ѝ заприличаха на горящи въглени.

— Заплашваш ли ме? — с едва сдържана ярост запита тя.

— Не, само се опитвам да се сприятелим.

Гавин видя как думите му я сепнаха. Гневът отстъпи и лицето ѝ придоби смутено изражение.

— Не те разбирам, господарю — рече накрая Майката.

— Това е твоя грешка, не моя.

Тя отново се намръщи и се опита да го измери сърдито с поглед.

— Какво искаш от нас?

— Всеки път ли, когато се появя, ще ме питаш все едно и също?

— Ако има нещо, което ще те накара да спреш да ни преследваш, всеки ден ще се моля на ангелите да закрилят Айрънкрос Касъл!

— Е, може да направиш нещо по-полезно от молитвите, Майко. Просто приеми факта, че сега Айрънкрос има господар, който се интересува от хората си и иска да се грижи за тях. Ще трябва да свикнете да ме виждате наоколо. И колкото по-скоро стане това, толкова по-удобно ще се чувстват хората ти и няма да им се налага да прекъсват работата си — посочи Гавин към пустеещите полета. — Така животът ви ще стане по-лесен и много по-спокоен.

— И ти мислиш, че всичко е толкова просто?

— Ти го правиш прекалено сложно!

Майката издаде хриптящ звук, извърна се и бързо се запъти към портата.

— Почакай, Майко — извика Гавин, настигна я и сложи ръка върху крехкото ѝ рамо. Тя спря и го стрелна сърдито с поглед. — Можеш да кажеш на своята гвардия от ангели, че тази храна не бива да бъде повече излагана на слънчевите лъчи.

Старицата погледна към месото, после кимна едва забележимо към колибата, от която бе излязла преди малко. Без да каже нито дума повече и без да погледне господаря на Айрънкрос, тя продължи към портата, следвана от Гавин. Двамата минаха покрай разрушената стена и стигнаха до мястото, където долината се издигаше и прерастваше в полетата, ширнали се над селото.

Слънцето се скри, преди да се отдалечат на една стрела разстояние от манастира. Гавин погледна на запад и видя черните буреносни облаци, надвиснали над езерото в далечината. Извърна се към съсухрената стара жена:

— Колко пъти трябва да дойда тук, преди хората ти да започнат да свикват с присъствието ми?

— Колко са ударите на сърцето ти, които ти остават, милорд? — грубо запита тя. — Не можеш да ги накараш насила.

— Нямам намерение да ги насилвам — спокойно отвърна той. — Но те са и мои хора, Майко, и аз искам да разбереш, че не можеш да ме накараш просто да изчезна.

Тя му хвърли преценяващ поглед.

— Ако бях на твоє място, не бих била толкова уверена в себе си. Ти си само един смъртен — същество от плът и кръв.

— Мислиш ли, че само мъжете са смъртни?

Тя не му отговори.

— Какво имаш против нас, Майко — продължи Гавин след кратко мълчание. — Защо приемаш посещенията на жени, а презираш и отхвърляш всеки мъж, приближил до манастира?

Тя не отговори на въпроса му, но рязко спря. Гавин видя как погледът ѝ се плъзна над земята. Когато зърна някакви нежни бели цветя в подножието на голяма скала, тя се обърна и се запъти натам.

Младият мъж разбра, че отново го отпращат, но нямаше намерение да си тръгне. Тръгна след нея, без да я изпуска от очи.

— Майко, какво знаеш за гробницата и подземията на Айрънкрос?

Раменете ѝ се сковаха и това не убягна от вниманието на Гавин.

— Защо онези хора от манастира са били погребани под замъка, а не тук... където принадлежат?

Тя бавно спря.

— Защо ги смятат за светци?

Старицата извърна лице. Настъпи мъртвешка тишина.

— Има ли връзка между тези, които са погребани в гробницата и проклятието, тегнещо над Айрънкрос Касъл? — настоятелно продължи младият мъж. — Защо никой не желае да говори за тях? Каква е причината за подобна тайнственост, Майко?

Отмести се и застана пред нея. Тя бе принудена да вдигне глава и да срещне погледа му.

— Няма да се откажа, докато не отговориш поне на някои от въпросите ми — той се опита да смекчи тона си: — Кой е погребан там и защо?

Докато чакаше отговора ѝ, Гавин за пръв път усети острия вятър. Растенията извиваха стъбла под силния порив. Той отметна косата си, разпиляла се по лицето му.

— Разкажи ми, Майко. Разкажи ми за миналото.

— Жени! Тези, които са погребани там, са жени! — най-последно отвърна тя, а гласът ѝ се извиси над воя на вятъра. Те са наши предшественички, светици, наши сестри. А ти, господарю... ще бъде по-добре за теб, ако престанеш да задаваш глупавите си въпроси и оставиш душите им да почиват в мир. Най-доброто, което можеш да сториш, е да се завърнеш в низината и никога повече да не идваш тук.

— А ако не го направя? — предизвикателно попита той. — Дали тогава ще падна от коня си и ще си счупя врата подобно на Дънкан

Макинес? Или ще потъна в езерото като сина му Александър? Или просто ще бъда отровен като Томас? Но предполагам, че такава смърт е за предпочитане, пред това да бъдеш изгорен жив заедно с цялото си семейство и невинните слуги.

Видя как брадичката ѝ потрепери.

— Това ли е, Майко? Ако не се подчиня на желанието ти, ти ще заповядаш да ме убият? Ще призовеш ли силите на онези жени, за да ти помогнат да ме вкараш в гроба?

— Какво знаеш ти, за това да се подчиниш на нечие желание? Ти... и всички като теб... не знаят какво означава да се подчиняваш и да... страдаш!

В небето проблесна светкавица, последвана от силен тътен. Бурята всеки момент щеше да се разрази. Гавин не отместваше поглед от сивите ѝ очи.

— Ще направя всичко, което е нужно, за да защитя хората си — заплашително изрече старицата. — И ще използвам силата, с която мога да победя дявола във всеки мъж.

И като каза това, тя се обърна, бързо мина покрай него и заслиза по хълма към манастира. Бе изминала половината път до руините, когато Гавин се обърна, за да я погледне. Над нея небето бе придобило особен нюанс в сиво и зелено, пронизвано от светкавици, следвани от застрашителен грохот, сякаш заплашваше да се стовари над земята. Гавин я проследи с поглед, докато мина през портите и изчезна сред каменните колиби. Сега бе напълно сигурен, че обвинението, което Джоана изрече миналата нощ, не бе истина.

Думите на Майката, все още звучаха в съзнанието му и той се замисли над всичко, което тя бе казала. Да, Майката наистина защитаваше хората си с всички средства. Обаче Гавин бе убеден, че това не включваше убийството.

Не — помисли си младият мъж, докато вятърът бушуваше край него, — *Майката не е убийца.*

ГЛАВА 15

Гавин добави още една цепеница в огъня, изправи се и се загледа в танцуващите пламъци. По обратния път към замъка се бе опитал да си припомни всичко, което бе научил от лейди Макинес, преди да напусне кралския двор. Спомените на възрастната жена за миналото бяха единственото нещо, на което можеше да разчита.

Откакто бе пристъпил прага на Айрънкрос, се опитваше да узнае нещо за историята му. Затова бе разпитвал и Джоана. Но според него, тя бе твърде разстроена от преживяната трагедия, за да разсъждава разумно.

Ами Майката?

Облегнал ръка на извитата полица, Гавин си представи острия ѝ като кинжал поглед. Тя наистина бе забележителна жена, в това нямаше съмнение. Освен това бе умна, защото бе истинско изкуство да кажеш толкова малко и въпреки това думите ти да имат желаното въздействие. Да изплашиш противника си с някакви странни сили. Навярно това бе най-добрата ѝ защита.

Обаче покушенията върху живота му бяха съвсем реални. В спалнята все още се усещаше острата миризма на изгоряло. Миналата нощ някой беше проникнал в стаята му и бе подпалил леглото. Въпреки, че досега не беше имал време да мисли върху случилото се, Гавин бе сигурен, че не е било нещастен случай. Беше загасил лампата, преди да си легне, и в спалнята нямаше запалени свещи. Въглените и камината бяха твърде далеч от плетената тръстикова рогозка на пода, за да падне някой от тях върху нея и да я подпали. Не, не е било злополука.

И нападателят е бил човек, а не зъл демон, появил се от недрата на ада, както Майката бе искала да го накара да вярва. Войнът бе сигурен, че който и да е проникнал в спалнята му, живееше в замъка. Без съмнение, това бе някой, който е знаел, че Гавин ще спи дълбоко. Тъкмо заради това, предполагаемият убиец бе имал смелостта да

затвори капациите на прозореца, преди да подпали леглото, надявайки се, че жертвата му ще се задуши от дима.

Щом чу тихия звук на плъзгащо се резе и лекото проскърцване на тайната врата, Гавин бързо забрави неприятните си мисли. Изправи се пред огъня и погледна с надежда към вратичката в стената. Джоана пристъпи в стаята. Осветена от огъня в камината, фигурата ѝ очерта призрачна сянка на стената.

Тя бе дошла, точно както той се бе надявал.

Господи, Джоана бе толкова красива! Тази вечер не бе така замаян, както първия път, когато се срещнаха, и внимателно огледа лицето ѝ. Тя бе права, заявявайки, че вече не е жената от портрета. Лицето ѝ бе отслабнало и по-бледо, очите ѝ бяха по-големи, с някакъв трескав блясък, устните ѝ — още по-омайващи.

Тази вечер бе прибрала златистата си коса назад и погледът на Гавин се плъзна по дебелия плитка, която се спускаше до кръста ѝ. Все още бе облечена в широката извехтяла дреха, която носеше и предишната нощ. Роклята скриваше чувствените извивки на тялото ѝ, въпреки че стигаше до средата на прасците. Но докато гледаше гладката кожа с цвят на слонова кост, която широкото деколте разкриваше, Гавин си припомни как бе галил топлатата ѝ плът и кръвта нахлу в главата му. Младият мъж погледна с възхищение изваяните крака, но в този момент забеляза обгорения край на дрехата и се ужаси при мисълта колко близо е била самата тя до смъртта.

Докато Джоана придърпваше роклята, за да прикрие краката си, той видя превързаните ѝ ръце и това го изтръгна от унеса му. Щом вдигна развеселен поглед, бе възнаграден с прелестната гледка на пълните ѝ гърди.

Тъмните ѝ теменужени очи се стрелнаха към него, тя осъзна безполезността на действията си и скръсти ръце пред гърдите си.

— Значи се върна.

— Казах ти, че ще го направя.

Погледът му отново се плъзна с копнеж по тялото ѝ.

— Но не бих искала да си мислиш, че... — забързано започна тя. — Искам да кажа, че след като дойдох отново тази вечер...

Дори гласът ѝ притежаваше особеното дрезгаво звучене на същество от друг свят. Приличаше на прекрасен ангел, изпратен да

наблюдава нощните обитатели на този опасен и несигурен свят, помисли си Гавин, чакайки я да продължи.

Смутена, тя пое дълбоко дъх и пристъпи нерешително от крак на крак.

— Това, което се случи между нас миналата нощ. Не искам да си мислиш...

— Не искаш да си мисля, че ти дължа живота си!

Тя кимна, после поклати глава.

— Не, това не е всичко.

— И ти не искаш аз да очаквам ти да продължиш да се грижиш за мен — продължи вместо нея Гавин.

Тя отново поклати глава.

— Нямах предвид това, а...

— О, значи аз наистина ти дължа живота си, а ти ще продължаваш да ме следиш и да ме закриляш? — пошегува се той.

Джоана го погледна с присвити очи. Беше доста избухлива, припомни си Гавин, замислен за кратката им среща през миналата нощ. Това му харесваше.

— Не това исках да кажа.

— А какво?

Страните ѝ порозовяха.

— Аз... аз се опитвам да ти обясня, но ти ме прекъсваш.

Гавин пристъпи към нея.

— Обещавам, че повече няма да те прекъсвам. Моля те, продължавай — тя го наблюдаваше подозрително, докато приближи покрай затворената тайна врата и мина толкова близо, че ръката му докосна леко рамото ѝ.

Гавин провери дали тайната врата е затворена, сетне се извърна и я погледна. В този миг, повече от всичко на света, искаше да се протегне, да я привлече в обятията си и да вкуси от сладостта на устните ѝ. Сякаш прочела мислите му, тя хвърли бърз поглед през рамо и леко се намръщи. Той се усмихна и се отдалечи от тайната врата.

— И така, какво казваше? — попита младият мъж и се запъти към малката масичка, върху която бе оставен поднос, с храна. Бе използвал преживяното изпитание през предишната нощ като извинение да се оттегли по-рано в спалнята си. Гостът му, граф Атол, изглежда, не се обиди от решението на домакина си. Гавин заповяда на

Питър да отиде в кухнята и да каже на готвачката да изпрати поднос с храна в стаята му.

Готвачката бе изпълнила съвестно заповедта му и върху подноса бяха подредени блюда от месо, риба, хляб, сладкиши и бутилка вино.

Гавин се извърна към Джоана и видя, че вниманието ѝ е насочено към масата, отрупана с храна. Той повдигна капациите на съдовете и стаята се изпълни с приятния аромат на храна.

— След като, изглежда, не си спомняш какво те е обезпокоило преди малко, ще ми направиш ли честта да споделиш вечерята с мен?

Джоана бавно вдигна поглед от храната и се втренчи в лицето му.

— Не е било нужно да си създаваш всички тези главоболия само за да ме разпиташ. Аз дойдох тук по свое собствено желание и възнамерявам да ти кажа това, което искаш да узнаеш — младата жена се поколеба. — Въпреки, че съм сигурна, че това, което ще ти кажа, няма да ти хареса, а може и да не ми повярваш.

Гавин не бе готов да се впуска с нея в спор за Майката, затова застана зад стола, гледайки я очаквателно.

— Но аз вече съм си създал тези главоболия и вечерята ни чака. Така че, защо не се присъединиш към мен?

— Ами въпросите ти? — прехапа устни Джоана.

— Повярвай ми, няма да ги забравя.

— А... — тя вирна гордо брадичка. — Има ли още нещо?

Той я изгледа невинно.

— Имаш предвид какво ще поискам в замяна на тази храна?

Джоана кимна, а устните му се извиха в лека усмивка.

— Наистина ли ме мислиш за такъв дивак, Джоана? — погледът му се плъзна преценяващо по тялото ѝ, отбелязвайки, как тя се напряга под критичния му взор. Гавин решително поклати глава. — Никога! Ако това бе храна приготвена от готвачката ми във Фърнихърст Касъл... или блюда, поднесени в дома на Амброуз и Елизабет Макферсън...

Както се бе надявал, Джоана се оживи при споменаването на последните две имена:

— Познаваш ли ги?

Тя се усмихваше за пръв път, откакто я бе срещнал и усмивката озари лицето ѝ.

— Те са мои близки приятели — рече накрая Гавин. — Всъщност би било по-точно да кажа, че те са единствените ми приятели.

— В такъв случай, значи е много трудно човек да се разбере с теб — намръщи се тя. — Така ли е?

— Като се има предвид, че се познаваме отскоро, от моя страна би било доста глупаво, ако отговоря на този въпрос, нали? — Гавин издърпа стола, поклони се и я покани да седне. — Защо да не вечеряме заедно сега, а след това сама да решиш дали съм... подходящ за компания.

Тя продължи да се взира нерешително в него, сетне кимна и пристъпи към масата.

Той не осъзна, че е сдържал дъха си, докато тя седне. Наблюдавайки меката златиста плитка и кадифената ѝ кожа, младият мъж си призна, че животът ѝ през изминалите шест месеца не бе единственото, което го вълнуваше.

— Надявам се, че не възнамеряваш да стоиш прав зад гърба ми, докато се храня!

— Аз... ами, разбира се — отвърна колкото можеше по-нехайно той, преди да се настани до нея.

Коленете му докоснаха полите ѝ. От вниманието му не убягна как тя побърза да се намести на стола си, отдръпвайки се на известно разстояние от него. После извърна теменужените си очи към лицето му. Той внезапно се изчерви, чувствайки се отново като някогашното момче, посещавало училището на манастира. Помисли си, че всеки мъж би бил щастлив да се потопи в тъмните дълбини на тези красиви очи.

— Значи ти познаваш семейство Макферсън? — въпросът беше придружен с шумно изкуркване на червата ѝ.

Страните ѝ пламнаха и му напомниха за дивите цветя в полето.

— Да, познавам ги от много години — Гавин се зае да сервира от храната. — Амброуз ме представи на семейството си.

Той постави пълната чиния пред нея, протегна се за каната и напълни чашите с вино. После разчупи погачата и ѝ подаде едно парче. Джоана се отпусна и го поднесе към устните си.

— А ти? — попита Гавин.

— Аз имам удоволствието да познавам само Елизабет и Амброуз — тя млъкна и затвори очи, докато преглъщаше първата хапка. Изражението на пълно блаженство, изписано върху лицето ѝ, накара Гавин да изпита завист към храната. Не можеше да откъсне изпълнения си с копнеж поглед от пълните ѝ, чувствени устни.

Господи, ако не каже нещо и не се отвлече от тези мисли, ще скочи и ще я грабне в обятията си.

— Ти... — запъна се младият мъж, опитвайки се да измисли какво да каже. — Никога ли не си срещала при двора Алек Макферсън и съпругата му Фиона?

Тя отвори очи и смутено го погледна.

— Съжалявам, но какво ме попита?

— Аз казах... питах се дали не си била една от многото жени, които прекарват времето си, въздишайки по Джон Макферсън.

Възмущението ѝ едва не го накара да се засмее.

— Не каза това. Ти спомена нещо за по-големия брат на Амброуз и съпругата му!

— Значи си ме чула! А се преструваше, че си се замислила.

— Аз само изпитвах твоята честност — сви рамене Джоана. — И доколко умееш да се владееш.

Гавин се облегна назад. В очите му блеснаха развеселени пламъчета, докато я гледаше как се храни.

— Значи се провалих?

— Да, напълно — отвърна тя и преглътна. — Но този път ще ти простя и ще ти дам още една възможност.

Той леко наклони глава.

— Ще се възползвам с най-голямо удоволствие!

Джоана го награди с лека усмивка и отпи от чашата.

Младият мъж усети как гладът се надигна в него, той обаче не можеше да бъде заситен с храна. Очите му спряха върху шията ѝ. Виждаше туптенето на пулса под нежната кожа. Стисна зъби, облегна се отново назад и продължи да я наблюдава как се храни.

— Да се върнем към моя въпрос — поде той и вдигна чашата си с вино. — Относно Макферсън.

— Да, срещала съм Фиона и Алек, но само веднъж в студиото на Елизабет. И не, никога не съм въздишала по Джон Макферсън. Аз не съм го срещала, обаче познавам мнозина, които имат много високо

мнение за него — Джоана повдигна вежди и го погледна сериозно. — Сега, след като го спомена, трябва да кажа, че Амброуз пропусна да ме представи на по-малкия си брат, когато имаше така възможност. Но ако го беше направил... и ако той наистина толкова хубав, колкото братята си... — тя го гледаше съвсем невинно. — Кой знае, може би и аз щях да се присъединя към легиона от въздишащи жени.

Гавин сърдито я погледна.

— Ти криеш нещо дяволско у себе си, Джоана.

— А ти, изглежда умееш да го изваждаш на повърхността.

— Зададох ти съвсем обикновен въпрос.

— Да, но с подигравателен тон. Заслужаваш даже нещо още по-лошо, отколкото получи.

— Хмм — изсумтя младият мъж. — Да кажеш, че един шотландец от планините, особено ако е грозен колкото Джон Макферсън — не че не изпитвам голяма привързаност към цялото му семейство — е, да кажеш, че този дебелак е красив! — той я изгледа изумено. — Ако се опитваш да намекнеш, че той е по-добър...

— Ще трябва да се научиш да приемаш недостатъците си — тя го потупа нежно по ръката. — Но след като си човек от низините, и то край границата, би трябвало отдавна да си свикнал с подобни сравнения.

Гавин я изгледа сърдито и Джоана бързо отдръпна ръката си.

— Е, може би не биваше да бъда толкова груба. В бъдеще ще се опитам да бъда по-внимателна.

Тя прикри самодоволната си усмивка и отново насочи вниманието си към вечерята.

Джоана притежаваше чувство за хумор и обаяние. Освен това бе красива. *В името на Христовите рани* — помисли си Гавин — *какво е правила тази жена, затворена в подземията на замъка повече от шест месеца? А като се прибави и голямата ѝ зестра, тя е много желана съпруга, за която мъжете ще бъдат готови да се бият до смърт. Мъже, притежаващи сила и богатство — мъже като Атол и Гордън. Може би и мъже като самия мен* — неохотно си призна Гавин. Ала никога досега той не бе изпитвал желание да преследва отчаяно, която и да било жена.

Поне не и с цел брак, иронично си каза той, докато продължаваше да изпива с поглед свършеното ѝ лице и зашеметяваше

женствената ѝ фигура. Ала, въпреки че Джоана събуждаше най-дълбоките му плътски желания, той усещаше, че в това почти неземно създание, чийто портрет го бе пленил толкова неустойимо, има нещо друго, нещо много по-силно и завладяващо. Той я бе целунал само веднъж, но един вътрешен глас му нашепваше, че тя трябва да бъде негова. Че наистина ще бъде.

Джоана вдигна глава и той отново почувства как потъва в теменужените ѝ очи. Може би за пръв път в живота му, щастието му се бе усмихнало, довеждайки Джоана при него. Още от мига, в който бе зърнал портрета ѝ, знаеше, че е бил доведен тук, в планините, с някаква цел. Сега повече отвсякога, Гавин разбираше, че двамата с Джоана са били събрани заедно в името на много по-голяма цел, отколкото да накажат убийците на родителите ѝ.

Младият мъж пое дълбоко дъх, питайки се дали може да се надява на подобна благословия.

— Това е доста необичайно — тихо рече Джоана, вдигна глава и срещна отново погледа му. — Искам да кажа, такъв като теб от низините да се сприятели с някой клан от планините!

— Е, моите предшественици имат малко планинска кръв по майчина линия и затова проявявам подобна слабост — този път тя го изгледа ядосано — реакция, която му достави удоволствие. — Но това, което казваш, е истина — продължи той и се извърна. — Знам, че не е обичайно за един шотландец от низините да се довери на дивите и крадливи негодници, които се скитат из тези хълмове. Обаче, винаги има и изключения.

Гавин взе каната и напълни чашата си. В този миг забеляза, че тя бе изяла почти всичко, което ѝ бе поднесъл. Сигурно от няколко дни нищо не бе хапвала.

— Знаеш ли, понякога се случва да срещнеш някой достатъчно изискан планинец, от чиято компания да не се срамуваш — отпи от виното и я погледна. — Дали споменах обаче, че това е доста рядко?

— Да, спомена го — Джоана невъзмутимо се пресегна през масата, взе чинията му и изсипа съдържанието ѝ в своята. — Разбирам, че няма защо да се преструвам на изтънчена, след като вече ме смяташ за груба варварка!

— Ти ми взе вечерята — с престорено недоволство изрече Гавин. — Нима не знаеш, че ние от низините не обичаме да споделяме това,

което е наше?

Младата жена сви рамене, протегна ръка и грабна парчето погача.

— Затова пък ние планинците знаем как да крадем!

Той избухна в смях и хвана тънката ѝ китка. Двамата наведоха очи към парчето погача, което тя стискаше, а после погледите им отново се срещнаха.

— А ние от низините сме известни с това, че си взимаме обратно това, което са ни отнели — Гавин бавно поднесе превързаните ѝ пръсти, стиснати в юмрук към устните си. Тя се опита да му се противопостави, ала силата ѝ не бе по-голяма от тази на крехко агне, опълчило се срещу свиреп вълк. Ръката ѝ се приближаваше все по-близо към устните му. Изведнъж Джоана се изправи от стола, наведе се бързо и стисна парчето хляб между зъбите си.

— А — промърмори тя с пълна уста, — обаче ние планинците сме толкова бързи, че никой не може да ни хване!

Гавин прикри усмивката си, докато тя дъвчеше предизвикателно насреща му.

— Върни ми го! — шеговито изръмжа той, пусна ръката ѝ и грубо сграбчи края на плитката ѝ.

Джоана разтърси глава.

— Бързи сме, особено когато се сравняваме с вас, мързеливците от границата!

— Ти ме наричаш мързеливец?

— Няма да е много умно от моя страна да си го призная, нали, милорд? — гласът ѝ внезапно стана коприненомек, а очите ѝ, които срещнаха неговите, приличаха на тлеещи въглени.

Гавин не можеше да чака нито миг повече, за да вкуси устните ѝ. Взе лицето ѝ в шепи и докосна пълните ѝ устни.

— Мога да усетя вкуса на вечерята си — шеговито прошепна той.

Тя му се усмихна.

— Едва ли. Но може би готвачката ще се смиле над теб и ще ти изпрати нещо от кухнята.

— Мисли каквото си искаш — отвърна той, докосна леко устните ѝ със своите, — но това, което имам предвид за вечеря, е далеч по-вкусно от всичко, което нашата Гибби може да приготви.

ГЛАВА 16

Той тласна бързо и силно, когато бедрата ѝ се стегнаха около него.

— Айрис! — извика и изля семето си в жената.

След миг ръцете на Маргарет се плъзнаха по мършавото му тяло, докато той лежеше изтощен върху нея. А когато малко по-късно сълзите на мъжа намокриха долната риза на нямата жена, тя прокара пръсти по гърба му. Хлипанията му постепенно престанаха, мъжът вдигна глава и се взря в тъжното лице на болезнено слабата и крехка жена.

— Защо го правиш, Маргарет? Защо ми позволяваш да върша подобни неща с теб?

Тя продължи да гали нежно лицето му.

— Знам, че е ужасно един мъж да използва някоя жена по този начин. Похотта е убийствено нещо, можеш да бъдеш сигурна — отмести се от нея. Гласът му приличаше на приглушеното стържене на остър нож върху камък: — А което е още по-лошо... докато лежа с теб, виждам само лицето на Айрис. Мисля си само за нашето дете в утробата ѝ, докато...

Маргарет седна и придърпа ризата си върху голите си бедра. Протегна се за одеялото, захвърлено до сламеника, и нежно зави голия мъж.

— Винаги се суетиш около мен — грубо промърмори той. — Винаги си толкова мила и готова да ми дадеш всичко.

Пръстите ѝ се плъзнаха по дланта му.

— А аз не те заслужавам, Маргарет! — каза той и се вгледа в тъмните ѝ очи. — Освен това никога не си чула и разбрала нито една дума, която съм ти казал. Никога няма да разкриеш ужасните тайни, които...

Тя го наблюдаваше мълчаливо и той се извърна.

— Моята Айрис ме предаде, Маргарет. Нищо не можеше да направи против собствената си природа. Навярно е от циганската ѝ

кръв — една сълза се търкулна по страната му. Нямата жена се пресегна и я докосна с палец.

— Казах ѝ да не отива при господаря — прегракнало продължи мъжът, но в тона му прозвучаха гневни нотки. — Обещах ѝ, че ще измисля начин, че ще се погрижа за нея и детето. Но тя бе нетърпелива, такава си беше моята Айрис. Накрая се обърна против мен.

Надигна се рязко и протегна ръка към каната с бира, оставена на земята. Отпи и погледна с отвращение към пръстите на Маргарет, които го галеха. Рязко отмести ръката ѝ и сви колене до гърдите си. Дълго време остана така мълчалив, докато жената се вираше настойчиво в лицето му.

Когато заговори отново, гласът му бе пропит с болка:

— Тя заслужаваше да умре през онази нощ — отново се отпусна върху сламеника и закри очите си ръце. — Нямахме бъдеще за нас, жено. Сега ми е ясно като бял ден и разбирам всичко. Тя отиде при господаря, тази безчестна и подла сладка уличница. След това нещата не можеха да се поправят — отчаяно се вгледа в Маргарет. — Тя си заслужаваше да умре, казвам ти го! — извика. — И той също! Той щеше да ми отнеме всичко! Всичко! Той също заслужаваше да умре!

Свещеникът откъсна поглед от лицето на нямата жена и се втренчи в тавана.

След малко Маргарет кимна леко, целуна го по рамото и положи глава на сламеника до него.

Джоана разтвори устни. От гърлото ѝ се изтръгна тихо стенание, когато езикът му завладя устата ѝ. Обви ръце около врата му и се сгуши в скута му, където той я бе привлякъл преди миг. Нищо нямаше значение в този миг. Никой друг не съществуваше.

Толкова отчаяно жадуваше да го почувства, да го докосне, да вкуси от страстта. Но нямаше да направи същата грешка, която бе сторила преди. Знаеше, че краят ѝ е близо, ала това не бе нещо, което Гавин Кар можеше да приеме спокойно.

Наклони глава и му позволи да задълбочи целувката си. Мислено се закле, че този път няма да му позволи да спре.

Сякаш прочел мислите ѝ, той се отдръпна и Джоана се укори, задето бе изкушила съдбата. Пръстите ѝ се впиха в раменете му, сетне се плъзнаха нагоре и се заровиха в гъстата и мека черна коса. Горещият му дъх погали ухото ѝ, когато той простена:

— Джоана, огънят те доведе при мен. От онази нощ изгарям от копнеж да те докосна, да те любя... да те притежавам — притисна я още по-силно. — Никак не ми е присъщо, да не мога да контролирам желанията си. Да се чувствам толкова... обладан и преследван от една жена!

Тя вдигна глава и докосна леко устните му, за да го накара да замълчи.

— Сигурен ли си, че желаеш именно мен, а не онази Джоана Макинес от портрета, който толкова упорито настояваше да притежаваш?

— Сигурен съм! — разпалено отвърна той. — Искам теб! Прекрасният и страшен призрак, който е обсебил душата ми.

В очите му видя изгарящата страст, която прогони и последното ѝ колебание. *Да върви по дяволите благоприличието!* Беше дошло времето да се покори на този пламък, който щеше да отведе и двамата към лудостта на страстта.

— Аз не съм призрак, Гавин Кар — Джоана се плъзна от скута му и се потърка без свян между краката му. Изумена от собствената си дързост, тя развърза широкия колан на кръста си. — Дойде време да ме видиш цялата.

Очите му сякаш щяха да прогорят нейните и тя видя, как той стисна зъби, когато започна да смъква роклята си.

— Джоана, тази... тази страст... ти трябва да знаеш, че ще те имам, ще те задържа завинаги.

— Така да бъде — прошепна младата жена и смъкна дрехата до кръста си. — Докато сме живи.

С едно последно движение роклята се свлече в краката ѝ и тя остана пред пламналия му поглед само по тънката долна риза.

Джоана потръпна от възмущение, когато Гавин леко погали гърдите ѝ. После той плъзна длани по раменете ѝ, бавно смъквайки долната риза. Помисли си, че ще умре от очакването. Ала в този миг ръцете му се протегнаха към нейните. Джоана отгатна намерението му и мигом се скова.

— Недей — опита се да издърпа белязаните си от пожара ръце, но той ги стисна силно и ги притисна до гърдите си.

— Ще те имам цялата, Джоана — дрезгаво промълви той, наведе се и започна да целува върховете на пръстите ѝ. — Такава каквато си — втренчи се в превързаната ѝ ръка. — Ще те притежавам цялата, малката ми.

Джоана извърна лице, за да не види отвращението му от обезобразената ѝ плът. Ала той се изправи, притисна освободените ѝ от превръзките ръце към гърдите си и впи устни в нейните.

Те бяха настойчиви, търсеци и взимащи, караха я да се разтапя. После той се отдръпна, вдигна дланите ѝ и нежно ги целуна, обърна ги и продължи да милва с устни вече заздравялата плът.

Джоана не можа да сдържи сълзите си. Сърцето ѝ разтвори заключените си с железни резета двери с горчиво-сладката радост на отдаването, а той безшумно се промъкна през тях. Искаше ѝ се връзката им да се основава единствено на желанието и безумната страст. Ала докосването на устните му я накара отново да мисли и да чувства. Осъзна, че той не иска само тялото ѝ, а и душата ѝ.

Гавин хвана дебелията ѝ плитка. Решително стиснал устни, разпусна златистите къдрици, разреса ги с пръсти и те заблестяха като злато върху твърдите ѝ гърди.

После той каза:

— Джоана, трябва да поговорим за брака ни. Аз не мога да те направя своя, без да помисля за бъдещето.

Нищо. Младата жена не отговори, плъзна ризата си надолу и тя се свлече на пода. Сега вече нищо не скриваше тялото ѝ от жаркия му поглед.

— Ти си толкова красива — той пое шумно дъх, за да сдържи напирещото желание. — Но аз трябва да се оправя с твоя годеж.

Джоана се усмихна и прокара пръст по пълните му устни.

— Никакъв годеж няма да има — отвърна тя с едва доловима усмивка.

— Знам, че ще има.

— След теб, за мен няма да има друг мъж. Защото аз съм само твоя. Моля те, Гавин! — пристъпи към него. — Искам те сега. Моля те, нека не говорим за бъдещето. Не и сега.

Погали лицето му, а той сложи ръце върху нейните и ги притисна. Джоана усещаше силата, с която стискаше пръстите ѝ.

— Господ да ми е на помощ, Джоана — задавено изрече той, — всичко, което знам, е, че те желая... сега! Но ти трябва да ми помогнеш да помислим за...

— Искам да ме вземеш сега.

Той я притисна още по-силно в обятията си, а устните му отново завладяха нейните.

Гореща вълна се надигна в нея, изпълвайки я с див копнеж. Джоана обви ръце около врата му и почувства как неговите се спуснаха по гърба ѝ, обхванаха хълбоците ѝ и я повдигнаха нагоре. Тя простена, когато твърдата му мъжественост се притисна към нея през мекия вълнен плат на надиплената му карирана пола.

Той се откъсна от нея, а Джоана отвори уста, за да протестира, но докосването на устните му до ухото ѝ я накара да забрави за недоволството си.

— Джоана — промърмори той, — мой прекрасни призрако. — Обсипа с леки целувки шията ѝ и притисна устни към мястото, където забързано туптеше пулсът ѝ.

Джоана внезапно бе обзета от желанието да докосне кожата му и пъкна ръце под ризата му.

Той я повдигна от пода и тя инстинктивно обви бедра около кръста му. Гавин изохка и откъсна устни от нейните.

— Джоана, сигурно ще умра, ако не те направя своя още сега!

— Тогава ме вземи, Гавин — прошепна младата жена. — Направи ме своя.

Притисна устни към рамото му. Езикът ѝ се плъзна надолу, откри зърното на гърдата му и жадно го засмука. И последните му задръжки отпаднаха, той бързо я отнесе до леглото и я положи върху него.

Изрита нетърпеливо ботушите си, смъкна шотландската си пола и коленичи пред нея. Тя затаи дъх при вида на огромната му мъжественост.

Гавин се отпусна до нея и засмука зърното на гърдата ѝ. От устните ѝ се изтръгна стенание, когато започна леко да я хапе. Джоана застина за миг, напрегната от нарастващата възбуда.

Тъй като повече не можеше да издържи, тя го бутна назад и започна да смъква ризата му.

— Исках да направя това още от мига, в който влязох в стаята — промълви тя, взирайки се в пламналото му от страст лице.

Той зарови ръка в косата ѝ и я дръпна назад, разкривайки изящната извивка на шията ѝ. Плъзна устни и език надолу по гърлото ѝ, другата му ръка бе обхванала гърдата ѝ, а палецът му разтриваше зърното.

— А пък аз исках да те отнеса в леглото и да проникна дълбоко в теб още от мига, в който пристъпи през тайната врата.

— Какви греховни помисли...

Тя изпъшка, когато ръката му погали плоския ѝ корем, после се спусна между бедрата ѝ към нежното хълмче, което криеше нейната женственост. Тялото ѝ се разтърси и бедрата притиснаха ръката му.

Кръвта шумеше в ушите ѝ, а в главата ѝ сякаш избухваха светкавици. Тялото ѝ бе обзето от огън и тя се задъха, докато пръстите му продължаваха сладкото си мъчение между краката ѝ. Джоана отметна глава и простена, докато пръстът му се плъзна навътре в кадифената ѝ мекота, а устните му засмукаха зърното ѝ.

Усещането я замая. Това бе, като да се носиш върху някой облак или да тичаш в съня си по някой безкраен хълм, копнеейки това никога да не свършва. Ала Джоана знаеше, че не може да трае вечно. Независимо колко прекрасен бе вихреният полет на страстта, тя не искаше да го изживее сама.

Ръката ѝ се плъзна надолу и пръстите ѝ напипаха дългия и твърд член. Той запулсира от докосването ѝ. Прокара длан по цялата му дължина и нежно разтри кадифеномеката му главичка.

— Не, Джоана — простена той. — Още не.

Младият мъж едва се сдържа, когато тя притисна върха на члена му към влажните листенца на тръпнещата си женственост.

— Сега, Гавин — прошепна тя, докато се взираше в очите му. — Моля те, вземи ме сега!

Подтиквана от нуждата да го почувства вътре в себе си, тя се надигна, за да го посрещне, когато той се настани между бедрата ѝ и здраво обхвана тръпнещите ѝ хълбоци.

— Ще бъдеш ли моя, Джоана? Ще ми принадлежиш ли завинаги?

Тя кимна безмълвно, привлече главата му и страстно го зацелува.

Когато Гавин най-после проникна в нея, тя застина за миг, изненадана от разкъсващата болка. Стисна очи и прехапа устни, за да не изкрещи. За миг, който му се стори цяла вечност, той остана неподвижен. После тя усети как пулсиращият му член започна да се движи, отначало бавно, след това по-бързо и по-бързо, докато прогони спомена за болката. Пред очите ѝ избухнаха ослепителни светлини, а райските порти сякаш се разтвориха и я погълнаха.

Мъжът отстъпи крачка назад от тъмните води на подземното езеро, вдигна факлата и се втренчи в заобикалящия го мрак на пещерата под Айрънкрос Касъл. Нещо до стената привлече острия му поглед. Графът на Атол наведе глава и мина под надвисналата скала. Коленичи до грубото легло от слама и зърна дрехата, която се подаваше отдолу. Избута сламата и откри оскъдните вещи на някого, който се криеше тук. Взе дрехите и ги огледа внимателно. Остави факлата на земята, разгледа парцалите и откри, че някога са представлявали долна женска риза.

Захвърли парцалите и се извърна към малката купчина сухи клони. Сложи ръка върху все още топлата пепел: разбра, че човекът съвсем доскоро е бил тук.

Графът вдигна факлата и се огледа за други следи, после отново насочи вниманието си към сламата. Набута отново дрехите отдолу, но напипа празна дървена чаша и дървена купа, в която имаше сух хляб.

Атол се изправи, отметна дългата си червена коса и още веднъж огледа внимателно пещерата: опитваше се да научи още нещо за тази нещастна и уплашена душа, за последния *призрак* на Айрънкрос.

Още от дете знаеше тайния път към тези пещери. Много често се бе крил в тях заедно с Джон Макинес и конярите. По онова време единствените призраци, които бродеха из замъка, бяха той и приятелите му. Спомените извикаха усмивка на устните му, но много скоро лицето му отново стана сериозно. Неговият човек Дейвид му бе казал за някакъв призрак, който бродел из замъка, но Атол не му бе повярвал. И сега, докато гледаше мизерните вещи, той бе сигурен, че тук се крие някой скитник. Нито един призрак не се нуждаеше от топлината на огъня или от храна. Ала това, което го удивляваше, бе поведението на „духа“, който, изглежда, държеше на всяка цена да

върне портрета на Джоана на мястото му — над камината в кабинета на баща ѝ.

Ранното оттегляне на новия господар на Айрънкрос бе добре дошло за него. Бе решил да открие истината за този *призрак*, понеже не можеше да се осланя само на слуховете.

Атол побутна с крак парцаливата наметка. Нямаше да позволи на някакъв си скитник да провали плановете му. Не и сега, когато бе толкова близо до успеха.

Облегнат на смачканите възглавници, Гавин пое дълбоко дъх и се заслуша в плющенето на дъжда, запращан от вятъра към стените на замъка. Откъм езерото от време на време се чуваше тътенът на гръмотевиците.

Имаше нещо прекрасно в това да лежи в огромното легло до Джоана, която се бе сгушила до него. След като страстта им утихна, той я премести по средата на леглото и внимателно я зави с мекото вълнено одеяло. Тогава видя доказателството за нейната невинност. Докато се любеха, разбра, че е първият ѝ мъж. И макар, че никога не бе държал на девствеността, фактът, че тя бе непорочна, го трогна. Обърна се и нежно отмести златистия кичур, паднал върху влажното ѝ чело.

— Била си девствена — рече той.

Тя избягна погледа му.

— Да, бях.

Гавин хвана брадичката ѝ и я застави да го погледне.

— Но защо не ми каза?

Джоана внимателно отмести ръката му.

— Ти пак щеше да си мислиш каквото си искаш, независимо от това, което щях да ти кажа.

— Не, Джоана, не е така — той я обърна към себе си. Тя отпусна глава върху рамото му, а Гавин зарови пръсти в косата ѝ. — Случилото се не говори много добре за мен, нали? Сигурно съм много по-поқварен, отколкото си мислех.

Тя поклати глава.

— Ти заговори за моята девственост. Но какво значение има тя сега? Стореното — сторено. Защо се сърдиш, че ти се отдадох?

— Не става дума за това, което ти си направила — отвърна Гавин и нежно плъзна пръсти по лицето ѝ. — Безпокои ме начинът, по който аз се държах. Трябваше да бъда по... по-нежен. Трябваше да те направя своя бавно, по-внимателно и предпазливо, а вместо това аз те обладах, сякаш си жена, свикнала да се люби...

Тя притисна пръст към устните му.

— Наслаждава ли се на нашето любене?

Той я изгледа втренчено за миг, после избухна в смях, поднесе ръката ѝ към устните си и нежно целуна дланта ѝ.

— Да, Джоана, безкрайно.

— И аз не те ли разочаровах? Искам да кажа... тялото ми? Не съм ли твърде слаба или твърде пълна? Дали съм...

— Ти си точно такава, за каквато съм си мечтал — наведе се над нея и леко докосна устните ѝ със своите. — Ти си просто съвършена.

Тя се отдръпна.

— Тогава сигурно съм се държала много непохватно!

Той поклати глава.

— Не, Джоана. Ти бе невероятна любовница.

Тя замълча за миг, сетне се усмихна:

— В такъв случай значи съм успяла да те съблазня.

Настъпи тишина. Гавин се взираше в сияещите ѝ очи.

— Да, ти успя да ме съблазниш.

— И ти ме мислиш за развратна?

— Не... е, може би малко, но според мен това е чудесно.

— Нима не си потресен?

— От какво? — повдигна развеселено вежди младият мъж. — Че ти ме съблазни, преди аз да успея да съблазня теб? — плъзна ръка по шията ѝ, после по нежната извивка на рамото ѝ, докато стигна до заоблената ѝ гръд. — Знаеш ли, аз си имах собствени планове — Гавин прокара палец по розовото зърно. То мигом се втвърди. Джоана затвори очи и пое дълбоко дъх. — Но сега, като се вземе предвид, колко далеч сме стигнали — и то много по-бързо, отколкото някога съм се осмелявал да се надявам — трябва с удоволствие да призная, че твоят метод е много по-добър.

— В такъв случай свършихме ли с въпросите?

Той я изгледа замислено. В очите ѝ проблеснаха игриви пламъчета, подканващи и изкушаващи. Устните ѝ се извиха в дяволита

усмивка. Погали гърдите му и спусна ръка към корема му.

— Само ако този път ми позволиш аз да те съблазня — изръмжа той.

Тя отдръпна ръка и я обви около кръста му. Притисна се към него, а твърдият му член се нагласи между бедрата ѝ.

— Можеш да опиташ — предизвикателно прошепна тя, — но те предупреждавам, че и аз имам планове.

ГЛАВА 17

Ръцете на Маргарет трепереха, докато се опитваше да повдигне резето на вратата. Напрегнато наблюдаваше брат си, който крачеше из стаята. Той се спря, щом я видя.

— Значи най-после си решила да се върнеш при нас.

Тя притисна гръб към вратата и сведе поглед.

— Къде беше, Маргарет?

Жената избърса длани в полите си, ала не вдигна глава.

— По дяволите, къде беше, Маргарет?

Яростта в гласа на брат ѝ я накара да се свие.

— Оу... цъ...

— Не, Моли беше там, но каза, че не те е видяла.

Жената поклати глава и се опита да повтори несвързаните думи.

— Оу... цъ...

— Ти никога няма да ме излъжеш, нали, сестро?

Енергичното разтърсване на главата бе последвано от сълзи.

— Един от конярите каза, че те е видял в параклиса.

Маргарет се прекръсти.

— С... с...

— Защо почервения? Защо, Маргарет? — Алан стисна ръцете си в юмруци. — Да не си била с тази дребна свиня, свещеника?

Тя поклати глава и отново сведе поглед.

— Нн... ннее...

Алан разтвори голямата си длан и я постави върху рамото на сестра си.

— Той е по-лош и от дявола, сестро. Разбираш ли?

Маргарет сложи ръка върху неговата.

— Не искам да се приближаваш до него. Разбра ли?

Жената кимна.

— Ние не можем да позволим на никого да причинява повече болка. На никого, Маргарет, на никого!

Трепереща, тя отново кимна.

Новият господар на Айрънкрос хвърли още една цепеница в огъня, изправи се, извърна се и погледна разтревоженото лице на Джоана. Тя седеше в горния край на леглото, притиснала колене към гърдите си. Гавин забеляза, че се е втренчила в тъмния ъгъл на стаята.

Само преди миг, тя бе напълно щастлива в прегръдките му. Докато се любеха и разговаряха за всичко, освен за миналото, тя бе забавна и очарователна.

Но щом той започна да задава въпроси, които и двамата знаеха, че е длъжен да зададе, тя се затвори в себе си.

Преди да пристъпи към леглото, Гавин взе каната с вино и двете пълни чаши. Тя се обърна към него и погледите им се срещнаха.

— Все още има толкова много неща, които трябва да узная — тихо рече младият мъж.

— Откъде искаш да започна? Да ти разкажа ли всички ужасни подробности от пожара? Искаш ли да чуеш как избягах от смъртта, а моето семейство изгоря в пламъците?

Той остави виното и чашите на масичката до леглото и се пъкна под одеялото. Когато я прегърна, усети, че Джоана трепери. Гавин се облегна на таблата и я придърпа по-близо до себе си. Тя веднага отпусна глава на гърдите му. Това бе съвсем спонтанен жест на доверие, който сгръ сърцето му.

— Защо не започнеш от началото? — Гавин я целуна по косите. — Искам да знам всичко.

— Имаш предвид онова първо лято, когато дойдох в Айрънкрос Касъл?

— Не — поклати глава той. — Защо не започнем от още по-отдавна? Разкажи ми за детството си.

Тя извърна лице към него.

— Задаваш ми този въпрос, за да ме накараш да се отпусна ли?

Гавин се наведе и я целуна. Устните ѝ бяха меки и отзивчиви. Младият мъж въздъхна и се отдръпна.

— Джоана, има толкова много неща за теб, които искам да науча. Все пак, ти си единствената жена в живота ми, която съм молил да стане моя съпруга.

— Твоя съпруга! Искаш да кажеш, че все още...

Смръщените ѝ вежди и тревогата в очите ѝ бяха явно доказателство за това, че тя все още не е свикнала с предложението му за женитба. Ала за това щяха да говорят друг път.

— Кажи ми — подтикна я той — дали като малко момиче си била толкова тиха и стеснителна като сега?

Тя изсумтя подигравателно.

— Тиха и стеснителна? Не съм чувала нито една от тези две думи от майка си и баща си, когато обрисоваха характера ми.

— Разбира се, че не си! Как можах да забравя? Ти си била единствено дете, нали?

— Да. И не само това, но и последната издънка на рода Макинес.

— Сигурно си била истинска палавница — ухили се той. — Представям си те съвсем ясно — твърдоглава и своенравна. Такава ли беше?

Джоана кимна.

— Моят дядо Дънкан е умрял, преди да се родя, а двамата ми чичовци Александър и Томас никога не са проявили интерес към брака. Така че, аз бях глезеното дете в семейството.

— Значи са те глезили.

— Дори по-лошо — призна си тя. — Родителите ми почти не знаеха какво правя. Може би, бяха твърде погълнати един от друг, но не виждаха нищо лошо в това, да задоволяват прищевките ми. Освен това, двамата ми чичовци ме глезеха много. Само баба ми се отнасяше по-строго към мен.

— Тя наистина излъчва властност.

— Нима я познаваш? — смаяно попита младата жена.

— Да, тя е невероятна жена. Запознах се с нея, преди да потегля за планините и да вляза във владение на Айрънкрос Касъл — Гавин погали рамото ѝ. — Тя първа те представи пред мен, моя малка чаровнице, макар и само с великолепни описания.

— Тя добре ли е? — тихо попита Джоана. — Сигурно вестта за смъртта на баща ми и на цялото ни семейство я е съсипала.

— Когато се разделих с нея, тя изглеждаше много крехка на външен вид, въпреки че духът ѝ е все още много силен — Гавин се заслуша за миг в дъжда. — Това, което ми каза по време на срещата ни, ме накара да мисля, че тя все още се надява.

— Да се надява? — озадачено го погледна Джоана. — Мислиш ли, че тя подозира, че някой е оцелял?

Гавин се намръщи.

— Не съм сигурен, дали тя се осмелява да си мечтае за подобно чудо. Но начинът, по който говореше, думите, с които ме убеди да дойда тук, в планините, ме накара да повярвам, че тя все още се надява виновниците за ужасната трагедия да бъдат наказани.

Гавин забеляза как изражението на любимата му се промени. Тя извърна поглед. Нещо, което току-що бе изрекъл, бе засегнало болезнена струна.

— Отговаря ли моето описание на лейди Макинес на това, което си спомняш за нея? — попита той.

Джоана го погледна и му кимна с лека усмивка.

— Щом иска нещо, тя винаги го постига. Както вече казах, благодарение на нейното влияние и постоянни напътствия, аз не се превърнах в разглезено момиче. Тя каза ли ти нещо, когато сте се срещнали последния път... искам да кажа за мен? Или за този замък?

— Мислех, че аз ще задавам въпросите!

— Така е — меко рече тя и изглади бръчката на челото му с нежното си докосване. — Но след всичко, което научих през тези месеци... аз постоянно си припомнях неща, за които тя ми бе споменавала. Като се оглеждам назад, всичко ми изглежда някак си свързано.

— Тя ме помоли да потърся портрета ти. Надявала се е, че е оцелял след пожара.

Джоана седна в леглото и се обърна към него:

— Тя говори ли за нещо друго? Разказа ли ти за нещастията, които преследват семейство ни?

Гавин видя как пръстите ѝ нервно потръпнаха.

— Баба ти ми разказа как са умрели синовете ѝ и добави, че проклятието, което тегне над Айрънкрос Касъл, съвсем не е от царството на духовете и призраците. Говори ми за дявола, обладал това място, но каза, че злото извира от човешко сърце.

— И те убеди да откриеш истината.

— Да — кимна той. — Аз имам земи и хора край границата. Никога не съм възнамерявал Айрънкрос Касъл да се превърне в мой дом. Графът на Ангъс ми даде тези земи — сега разбирам, че хората

тук имат нужда от справедлив господар, който да се грижи за тях, — но никога нямаше да дойда тук, в планините, ако не беше молбата на баба ти.

— И сега съжаляваш ли, че си дошъл? — тихо попита младата жена.

Той се вгледа в тъмосините ѝ очи.

— Завинаги ще съм задължен на баба ти — искрено заяви. — Благодарение на нея се запознах с теб.

Джоана бързо извърна лице, но той видя сълзите ѝ. Гърлото му бе пресъхнало и гърдите му се свиха от напирещите чувства. Отчаяно копнееше отново да я привлече в прегръдките си и да я притисне до сърцето си.

С усилие откъсна поглед от нея и се втренчи в огъня в камината. Не можеше да си позволи да се чувства по този начин. През целия си живот бе виждал как смъртта му отнема един по един всички, които бе обичал, и се бе закълел никога повече да не допуска същата грешка. Той бе войн и господар, носеше отговорност за много хора и не се нуждаеше от близък човек. Гавин се бе простил с надеждата някога да обича или отново да бъде обичан.

Ала, ето че тази жена бе всяла смут в душата му.

Да, той ѝ бе предложил брак. Но това предложение се основаваше на почтеността. Разбира се, досега никога не бе изпитвал подобно физическо привличане към някоя жена. Бракът бе най-подходящото разрешение за тях. Тя не биваше да продължава да живее като отшелник в подземията на неговия замък — бракът им щеше да ѝ позволи да заеме полагащото ѝ се място. В крайна сметка, Айрънкрос Касъл щеше да бъде неин, независимо че сега бе владение на Гавин.

Извърна се към Джоана и избърса сълзата, която блестеше върху кадифената ѝ кожа.

Всичко бе истина, помисли си той. И лъжа.

— Аз все още си спомням — наруши мълчанието Джоана — как след първото лято, което прекарах тук, се завърнах в кралския двор, а после при баба си. Тогава бях изпълнена с любов към тези планини... — Избърса друга сълза с опакото на дланта си. — Ала реакцията ѝ не бе такава, каквато очаквах. Останах смаяна от нейната ярост — замисли се за миг. — Тя се нахвърли върху мен и аз разбрах, че това е свързано с чувствата ми към това място, но нямах представа защо.

Любовта ми към Айрънкрос и тази страна, не бе нещо ново, тя самата бе прекарала няколко години тук. Никога дотогава не бях я виждала толкова разярена.

— И дълго ли продължи гневът ѝ? Тя обясни ли ти причината за поведението си?

Джоана замислено сви вежди.

— Не веднага, но постепенно утихна, когато се отдръпнах от нея, защитавайки и себе си, и това място. Тогава, съвсем неочаквано, баба ми се изплаши. Никога дотогава не я бях виждала в подобно състояние. Тя ме умоляваше, а накрая ми довери и това, което е казала и на теб. За смъртта на моя дядо и чичовците ми. За това, че всичко изглеждало като низ от фатални злополуки, но тя бе сигурна, че са убити.

— Лейди Макинес не ми го заяви направо, но бе съвсем ясно какво си мисли. А посочила ли ти е някакво доказателство? Обвинила ли е конкретно някого? Баба ти ли обвини Майката?

Джоана не отговори веднага.

— Джоана, кога за пръв път се усъмни в Майката?

Тя го изгледа остро.

— Говори с мен, Джоана. Това засяга и двама ни.

— Това е моя битка, а не твоя.

— Не — поклати глава младият мъж. — Може би е било така, преди да дойда тук. Но поне що се отнася до външния свят, сега аз съм господар на Айрънкрос Касъл. А сега, особено след тази нощ, всичко, което се отнася до теб, вече е и моя грижа.

Очите ѝ гневно блеснаха.

— Ти нямаш никакви задължения след тази нощ, но... — вдигна ръка, за да го накара да замълчи. — Би трябвало да се интересуваш от миналото заради пожара в тази стая. Знаеш много добре, че не бе злополука. Някой е бил тук. И те се опитаха да те убият! — сведе поглед към белязаните си от огъня ръце. — Ти си прав. Животът ти е в опасност и имаш право да знаеш.

— Страхът от смъртта няма нищо общо с желанието ми да узная истината. Да те имам тук, до себе си, открито, да бъдеш жива и в безопасност — ето това е, което има значение за мен.

Джоана се извърна към него. Това, което прочете в погледа ѝ, накара дъхът му да секне. Спомни си онези, които отдавна бяха

мъртви, но които някога го бяха обичали така всеотдайно...

— Кога за пръв път заподозря Майката? — настоя той. — От всичко, което чух от останалите, двете с нея сте били много близки приятелки преди пожара.

— Да, бяхме много привързани една към друга. Някога аз бях достатъчно глупава, за да ѝ се възхищавам. Винаги съм я защитавала.

— От кого си я защитавала?

— От баба ми.

— Лейди Макинес не я ли харесваше? Тя добре ли познаваше Майката?

Джоана поклати глава.

— През всичките години, когато мъжете от рода Макинес са били господари на това място, баба ми е живяла много малко тук. Едва ли е имала достатъчно време често да посещава манастира и да се среща с Майката. Но както вече ти казах, след онова първо лято — когато се върнах от планините — именно моите възторжени хвалебствия за Майката разстроиха баба ми.

— Тогава ли си я защитавала?

— Да — кимна Джоана. — Сега вече знам колко съм сгрешила.

— Но баба ти обясни ли ти защо изпитва подобни чувства?

— Да, баба ми мрази Майката, понеже тя е виновна за смъртта на мъжете на Айрънкрос Касъл. Това не е ли достатъчна причина?

— Да — отвърна Гавин. — Достатъчна причина е, ако е истина. Но посочи ли ти някакво доказателство?

Джоана отново поклати глава.

— Тя не пожела да ми каже нищо конкретно. Именно затова и аз толкова усърдно защитавах Майката. Обаче съм била много наивна — горчиво додаде.

— Джоана, разкажи ми какво се случи. Помогни ми да разбера какво си почувствала, какво си видяла...

— През онази есен, когато се върнах в Стърлинг, бях изпълнена с мечти. През лятото имах възможност да се запозная и да работя с Майката и с жените от манастира. За мен те бяха най-невероятните хора, които бях срещала. Те бяха толкова всеотдайни, толкова добри. Спомням си колко ме впечатли волята им, изумителната връзка, която съществуваше помежду им, усилията им да си помагат и да се защитават. Представи си смайването ми, когато се върнах в двора и чух

баба ми да нарича Майката „дъщеря на Сатаната“ — Джоана объркано поклати глава. — Но колкото и да ѝ се молих да ми обясни защо и да ми каже нещо повече, тя упорито отказваше да го стори — стисна едната си ръка в юмрук и я притисна в другата си длан. — Бях възпитана да не вярвам на дворцовите клюки. Не обичах да си губя времето в безполезни разговори. И изведнъж, същата тази жена, която ме бе възпитала така, очакваше да приема думите ѝ, без да ѝ задавам никакви въпроси. Искаше да стоя по-далеч от Майката и жените край нея.

Гавин постави ръка върху нейната и тя извърна поглед към него.

— Но когато на следващата есен се завърна отново в планините — въпреки онова, което ти е казала баба ти — ти си продължила да посещаваш манастира?

— Да — прошепна тя. — Сега ме боли, че се опълчих срещу нея и не повярвах на думите ѝ.

— И тогава нещо се е случило.

— Да, нещо се случи — отвърна Джоана. — По време на последното си посещение в манастира аз случайно дочух един разговор за предстоящата сбирка на жените. Нещо като особен ритуал. Любопитството ми бе събудено и въпреки, че не бях поканена, реших да узная в какво се състои този ритуал.

Гавин забеляза как пръстите ѝ се вкопчиха в одеялото. Протегна се и ги стисна с топлата си длан. Тя сепнато го изгледа.

— Къде е била тази сбирка, Джоана?

— В подземие то под замъка — дрезгаво прошепна тя. — Там, където се намира гробницата.

Младата жена потръпна. Гавин почувства как някакъв хлад появя в стаята.

— И ти отиде там?

— Много исках. Разбираш ли, те щяха да се съберат през онази нощ. Беше пълнолуние. Обаче нямаше да бъде толкова лесно. През деня се бе получило съобщение, че граф Атол иска да разговаря с баща ми относно годеща ми. Така че бях длъжна да присъствам на вечерята.

— И това бе нощта на пожара.

— Да, същата ужасна нощ — кимна Джоана и отново потръпна. — Останах в голямата зала толкова дълго, колкото можах. И както подозирах, баща ми и граф Атол се скараха. Никога дотогава не ги бях

виждала толкова ядосани. Накрая като използвах нежеланието им да се разберат като разумни хора, аз се извиних, изтичах в стаята си и се промъкнах в тайния тунел. Исках да стигна до подземията преди луната да изгрее.

— Но кой ти показва пътя дотам? — полюбопитства Гавин.

— Атол — прошепна тя. — Предишното лято бях успяла да го накарам да ми покаже подземията и пещерите под замъка. Той дори ме отведе до Дяволската порта.

— Струва ми се доста странно, че един съседен леърд ще знае тайните на този замък!

— Не е чак толкова странно. Подземията не са тайна за никого. От това, което самият той ми каза, разбрах, че баща ми сам му е показал тайните проходи още когато са били деца. По-късно, когато баща ми пораснал, Атол продължил да прекарва доста време, бродейки из тези тунели, след като дядо ми умрял, а никой от чичовците ми не желал да заеме подобаващото му се място като господар на този замък. Атол ми каза, че именно през онези години той и приятелите му проучили най-подробно подземията и тайните тунели. От време на време и баща ми се завръщал в планините. Доколкото знам, двамата с Атол са били доста близки.

Джоана усуква един кичур около ръката си.

— Атол ми довери, че всички смятат Айрънкрос за обладан от духове. Изпитвали са зрелостта на младежите, като ги карали да преминат по тесния мост близо до Дяволската порта.

Гавин искаше да узнае повече за Атол и за Дяволската порта, ала това можеше да почака. Сега трябваше да разбере повече за онази ужасна нощ.

— Каж ми какво се случи, след като през онази нощ си слязла в тунелите.

— Не беше трудно да намеря подземията, но мястото бе тихо като гроб — Джоана рязко подскочи, когато от силния вятър дървените капаци на прозорците се удариха в каменната стена. Придърпа одеялото на раменете си. — Така че реших да се скрия и да чакам.

— Те дойдоха ли? — попита Гавин.

Дървените капаци отново се блъснаха в стената и младата жена погледна раздражено към прозорците. Гавин отметна завивките и отиде да затвори капациите. Бушуваше буря. С известно усилие, затвори

капаците и ги залости. Когато се извърна към Джоана, остана удивен колко крехка и уплашена изглеждаше. Замисли се за всички трудности, които е преживяла през изминалите месеци, за силата, която ѝ е била нужна, за да оцелее и да запази разсъдъка си. Но в този миг изглеждаше толкова беззащитна и уязвима.

Върна се до леглото, а тя разтвори ръце, за да го прегърне. Гавин я притисна силно към гърдите си. Тя наистина бе магьосница, успяла да разруши всички прегради, които бе издигнал през годините. Нежната ѝ длан погали гърдите му там, където туптеше сърцето му, около което смяташе, че е изградил най-дебелата стена. Сега осъзнаваше колко е бъркал.

— Те дойдоха — тихо отвърна Джоана. — Но това не бяха жените, които познавах. Те повтаряха едно и също заклинание. Бяха изпаднали в някакъв зловец транс.

— Видяха ли те?

Тя поклати глава.

— Не. Аз бях толкова стресната от появата им в онази гробница, от разговорите им, от дяволските им молитви, че загубих дар слово и останах като закована на мястото си.

Джоана отново потръпна.

— Какво се случи след това, Джоана?

— Това беше някакъв ритуал. Не знам дали бе християнски, езически или дяволски. Но от това, което последва, ще сънувам кошмари, докато съм жива!

Гавин рязко извърна глава, когато пламъците внезапно изскочиха от камината. Помисли си, че е чудно как замъкът не е изгорял досега от това проклето течение от комина.

— Това бе най-ужасяващата част от ритуала им, поне така си помислих тогава — продължи Джоана. — Докато ги наблюдавах, една от жените изрече с писклив глас някакви зловещи заклинания, коленичи до кладата, която бяха издигнали в средата на гробницата и запали съчките. Още чувам пращането на тръстиката и сухите клони. Тогава жените, подобно на зли духове, се впуснаха в някакъв варварски танц, въртяха се, стенеха и виеха като побъркани. Точно в онзи миг престанаха да бъдат човешки същества! А Майката ги наблюдаваше.

Въпреки че никога не бе присъствал на подобни ритуали, Гавин бе чувал за тях. Бяха доста разпространени из планините и западните земи край границата. Някои твърдяха, че това било част от древна религия. Но повечето от местните жители изобщо не смееха да говорят за тези ритуали.

Това обаче все още не бе достатъчно основание да се обвини Майката в убийство.

— Ала това не бе всичко — поде отново младата жена. — Докато онези жени продължаваха с лудешкия си танц и заклинания, Майката започна да ги окуражава, като говореше какви дяволски изчадия са всички господари на Айрънкрос и за проклятието, тегнещо над тези земи. От своето място, скрита зад каменен ковчег, разбрах, че говори за баща ми. Призоваваше справедливото наказание. Майката призоваваше някаква *Сила* да донесе смърт на него и на тези, които ще заемат мястото му.

Джоана се пресегна, сграбчи ръката на Гавин и силно я стисна.

— Колкото и да бях потресена от видяното до този момент, нищо не можеше да се сравни с онези думи. Искам да кажа, че тя говореше за моя баща, Джон Макинес! Един кротък човек, който никога не бе наранил или причинил зло на живо същество. Защо точно него?

— Какво се случи след това, Джоана?

— Накрая те излязоха от гробницата с разширени очи, обзети от зловещо безумие. Не можех да повярвам. Не знам колко дълго съм седяла свита в онзи тъмен ъгъл. Предполагам, че не съм била на себе си от сцената, на която бях станала свидетел — гласът ѝ секна и тя се замисли. — Не знам какво ме е накарало да се раздвижа — страхът или предателството, — но след известно време излязох от укритието си и намерих у себе си достатъчно сили, за да се запътя към стаята си. Сега вече знам, че е минало доста време.

Джоана не само потръпваше, а цялата се тресеше в прегръдките му. Гавин здраво я обгърна с ръце. Отвън продължаваше да се чува далечният тътен, идващ откъм езерото.

— Беше твърде късно — задавено продължи младата жена. — Когато стигнах до проходите в южното крило, димът бе много гъст, а горещината непоносима. Задушавих се, но продължих да се изкачвам към кулата. Всичко беше в пламъци. Носеха се смразяващи душата

писъци и стенания. Аз ги бях убила! Бях останала прекалено дълго в гробницата! Аз... — гласът ѝ пресекна.

Гавин я притисна още по-силно до гърдите си. Сълзите се стичаха по страните ѝ и падаха върху гърдите му. Гърлото му се бе стегнато от мъка. Колко добре познаваше чувството на вина и безкрайна мъка, които тя изпитваше. Колко добре познаваше болката от загубата на обичните същества! Вината, която изпитваше оцелелият.

Дълго останаха така. Накрая тя събра сили, за да продължи:

— Едва успях да стигна до горните етажи. Мислех, че ще припадна, толкова бе горещо. Димът ме задушаваше. Бутнах тайната врата към стаята си, но не успях да я отворя. Пламъците вече лижеха ръцете ми. Те горяха, подушвах мириса на собствената си изгоряла плът. Но аз... бях залостена в този тунел, докато майка ми и баща ми бяха вътре. Отдръпнах се и се запрепъвах в тъмнината като в ужасен кошмар. Открих друга тайна врата, но тя бе заключена. Всички, които опитах да отворя, бяха залостени. Не можех да мина през тях. Припомних си тайния проход, за който бях сигурна, че водеше към спалнята на родителите ми. Хвърлих се върху тайната врата, умолявайки да ме пуснат вътре. Но... но тогава навярно всички са били вече мъртви. Те бяха загинали, а аз бях осъдена да остана жива...

Гавин хвана треперещите ѝ пръсти и ги притисна към сърцето си.

— Как си могла да понесеш пламъците?

— Пламъците не бяха нищо в сравнение с мъката, че бях принудена да живея.

Гавин отново си припомни калните полета на Флодън. Той също бе принуден да стане свидетел на смъртта на близките си — беше твърде далеч, за да помогне на по-големите си братя в битката. Той също бе принуден да преживее ужаса на оцелелия, останал да лежи безпомощен край умиращите и мъртвите.

Той също се бе надявал да умре. Но един планинец го бе спасил. Въпреки че сам бе ранен, Амброуз Макферсън го бе пренесъл обратно в Шотландия. Гавин погледна към прозорците. Бурята продължаваше да вилнее навън.

Припомни си колко много бе измъчвал Амброуз през онези два кошмарни дни! Отначало със заплахи за физическа разправа, сетне с

жестоки обиди се бе опитал да попречи на планинеца да продължи. Също като Джоана и той бе осъден да остане жив...

Но Амброуз не отстъпваше. Говореше му само за надеждата. За това как Шотландия ще се нуждае от него и занапред. Амброуз Макферсън бе показал сила и смелост, които идваха със състраданието. А по-късно му бе доказал, че съществува истинско приятелство. Сега Джоана имаше нужда от тази вяра. Сега бе негов ред да ѝ предаде урока, на който някога приятелят му го бе научил.

— Струва ми се, че накрая съм припаднала — гласът ѝ го върна в настоящето. — Сигурно съм била напълно обърквана, когато за пръв път дойдох в съзнание, защото не си спомнях нищо. Първите ми ясни спомени са как коленича до подземното езеро, с ръце потопени в студената вода, а болката се разлива по цялото ми тяло.

— Върна ли се в южното крило?

— Опитах се, но имах треска, а изгарящата болка в ръцете ми едва не ме накара да полудея. Сигурно съм останала в мрака на онова подземие с часове или дни... времето бе престанало да съществува. Но тогава, един Бог знае след колко време, аз осъзнах, че съм се надигнала. Не знам какво ме е удържало права. Приличах на някаква кукла, придържана от невидими конци. Не помня как, но успях да стигна до изгорялото крило. Ала всичко бе свършило. Наоколо имаше само развалини и пепел.

Изведнъж Джоана се скова в прегръдките му, а Гавин нежно я погали по гърба. Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Постепенно раменете ѝ се отпуснаха и дишането ѝ се нормализира.

— Мислиш, че това е било на следващия ден?

Тя сви рамене.

— Не знам. Спомням си, че бе тъмно и наоколо нямаше жива душа — извърна се настрани и пое дълбоко дъх.

— А какво е станало с останалите обитатели на замъка, Джоана? Тези, които не са били в онова крило. Сигурно си можела да потърсиш помощ от някой от тях?

Младата жена поклати глава.

— Никога нямаше да отида при тях. И как бих могла? Те също бяха съучастници в убийството, така както и Майката!

Гавин се протегна и повдигна брадичката ѝ, докато погледите им се срещнаха. Когато надникна в очите ѝ, една светкавица изведнъж

освети спалнята.

— Какво искаш да кажеш? — последвалата гръмотевица го накара да млъкне за миг. — Какво искаш да кажеш с това, че са били част от случилото се?

— Те всички бяха там — отвърна Джоана с някакъв див блясък в погледа. — Всички жени от къщата бяха част от сатанинските последователи на Майката. Видях ги в гробницата. Да не би да си мислиш, че не съм ги познала? Всички бяха там. Гиби, готвачката, Моли и прислужниците, дори нямата Маргарет. Всички са част от злодейството. Всички те... причиниха смъртта!

— Но ти всъщност не си ги видяла да подпалват южното крило, нали?

— И не е нужно — сърдито отвърна тя. — Не смяташ ли, че това, което видях, е напълно достатъчно?

— Не, не мисля, че е достатъчно — възрази той. — Ала това не означава, че ние няма да продължим да търсим доказателства за вината им.

— Но те са виновни!

— Ти така казваш — възрази Гавин. — Но не можеш да бъдеш сигурна, така както и баба ти не може да е сигурна във вината на Майката. Освен това, не можеш да сториш нищо, за да раздадеш правосъдие над тези жени.

— Може би това е твоето виждане за истината — тя го погледна твърдо в очите. — Но не и моето!

ГЛАВА 18

Още с влизането си в голямата зала, Гавин се спря на прага, за да огледа хората, скупчени около дългите маси. Повечето от тях бяха пристигнали заедно с него в Айрънкрос Касъл, но имаше и десетина мъже от свитата на Джон Стюарт, граф Атол. Те вече се бяха смесили с подчинените му войните. Неколцина от бойците довършваха закуската, но повечето чакаха заповедите на господарите си и играеха на зарове.

Гавин потърси с поглед Алан. Икономът седеше навъсен между Едмънд и Питър. Явно беше засегнат от шеговитите подмятания на двамата младежи. Миналата нощ, когато бурята беше стихнала, Гавин бе попитал Джоана какво мисли за иконома. Не можеше да си обясни защо е предпочела да се скрие в подземията, вместо да потърси помощта на иконома. Нали Алан бе служил предано на баща ѝ, толкова много години?

Но Джоана не се терзаше от подобни съмнения. Нямата Маргарет бе сестра на Алан и той би повярвал на нея, отколкото на обезумялата от скръб дъщеря на господаря му.

Гавин не можеше да я упреква за недоверието ѝ към хората. След всичко, което бе преживяла, младата жена имаше пълното право да подозира всеки от обитателите на замъка, дори и мъжете от съседните имения. Това го подсети, че тази сутрин му предстои среща с граф Атол.

Призори, въпреки настойчивите му молби, Джоана отново се бе скрила в мрачните подземия под старата кула на замъка. Младият леърд упорито я убеждаваше да остане в спалнята му и да залости вратата, както и да престане да се крие от обитателите на имението.

Гавин подозираше, че граф Атол е свързан със случилото се в Айрънкрос Касъл. Отново го обзе безпокойство. Не биваше да ѝ позволява да се връща в скривалището. Нали самата тя го бе предупредила, че Атол знае за тайния проход. Какво ще се случи, ако се натъкне на онзи подъл престъпник?

Обезпокоеният леърд рязко се обърна, готов да се върне веднага в стаята си, да отвори тайната врата — да се спусне в подземието и да намери убежището на Джоана. Тя трябваше да го изслуша и да се върне в спалнята му, където щеше да бъде в безопасност...

— Изглежда не съм единственият, който се е успал тази сутрин...

Гавин се спря и се отдръпна, за да не се сблъска със снажния граф. Изгледа го хладно и подозрително. Едва успя да прикрие облекчението си, че поне днес граф Атол няма да проникне в подземието, защото до края на деня няма да може да се изплъзне от погледа му.

— Но като се вгледах по-внимателно в лицето ти — добави иронично Атол, — си зададох още един въпрос. Какво става с теб, съседе? От известно време насам изглеждаш много объркан. Какво толкова се е случило, та господарят на Айрънкрос Касъл е тъй мрачен въпреки чудесната утрин? Да не би някое призрачно създание отново да е задигнало портрета на Джоана от Южната зала?

— Престани с тези шеги! — ядосано промърмори Гавин. — Струва ми се, че си запознат със събитията в Айрънкрос Касъл много повече, отколкото се полага на някой гостите, пристигнали тук едва завчера.

Граф Атол сви рамене, усмихна се кисело и махна с ръка, посочвайки към пейките около дългите маси в голямата зала, изпълнени с войни от двете съседни графства.

— Не се случва много често човек да чуе толкова забавна история... като тази, за която ми разказаха в твоя замък. Не мислиш ли, че благородник с твоята репутация може да стане за смях, ако губи самообладание всеки път, когато някой от прислужниците му премести портрета на лейди Джоана? За тази твоя налудничава мания говорят не само конярите, но дори и миячките в кухните. Макар, че според мен през цялото време се чудят дали да се смеят, или да се озъртат, за да не си навлекат гнева на господаря на замъка.

— Това само доказва, че не са изгубили здравия си разум — неохотно промърмори Гавин и продължи да се вглежда в лицето на своя съсед. — Знаеш ли, Атол, за малко да повярвам, че си научил всичките тези слухове от някой от миячките в кухнята или от момчетата в конюшната. Но като имам предвид, че през последните два дни твоето отвратително настроение отблъскваше всички

обитатели на замъка, не вярвам да са те приели радушно в кухнята или в конюшната на моя замък.

Джон Стюарт погледна към широката врата на голямата зала, преди да се обърне към Гавин Кар:

— Ако не греша, милорд, все още не сте се добрали до виновника за мистериозните истории с портрета на лейди Джоана, нали?

Гавин млъкна и се замисли какво да му отговори. Точно сега пред него стоеше човекът, който, макар и да изглеждаше весел и добронамерен, би могъл да се окаже виновникът за мистериозните събития в Айрънкрос Касъл, включително и за смъртта на родителите на Джоана. Въпреки нейните твърдения, Гавин не вярваше, че граф Атол трябва да бъде изключен от заподозрените. Същото се отнасяше и до жените от манастира. Освен това, дори и да бе невинен, Джон Стюарт — груб и недодялан като почти всички жители на северношотландските планини — дразнеше леърд Кар.

Гавин се обърна и изгледа изпитателно едрия граф, без да откъсва поглед от насмешливите му светлосиви очи.

— Много ме безпокои мисълта, че тайнственият крадец може би знае не един, а няколко скрити входа, откъдето може да проникне в подземията под Старата кула — младият леърд недоволно смръщи вежди. — Винаги когато се опитвам да намеря опитен водач, който да ме преведе през тайните входове и коридори, срещам само сведени погледи и стиснати устни. Човек може да си помисли, че новите ми васали до един са жалки и страхливи псета.

— Защо говориш така? Сигурен съм, че всеки от по-старите прислужници в Айрънкрос Касъл ще те разведе до най-страшните кътчета на подземията — граф Атол на свой ред смръщи вежди. — Например Алан живее тук още от дете. Нищо чудно каменните стени в подземията да са били зидани от неговите прадеди. Да, няма съмнение, че трудно може да се намери по-опитен водач от иконома Алан, за да се обикалят подземията на замъка.

— Но той ми заяви, че никога не е слизал долу! Или поне не го е вършил през последните десетина години. Научих също, че и ти си скитал доста из околността и я познаваш като петте пръста на ръката си. Казаха ми още, че като дете често си оставал по цели седмици в замъка.

— Кой ти го съобщи? Ако не вярваш на думата на един шотландски благородник, на един чистокръвен и почтен северняк, значи по нищо не се различаваш от онези глупаци, които мият чиниите в кухнята!

— А ти пък, можеш да си вярваш, в каквото си искаш! — сърдито изръмжа Гавин. — Но аз не съм толкова глупав, че да не се интересувам що за хора са новите ми съседи.

Атол за миг го изгледа втренчено, след което добави замислено:

— Аха, сега разбирам... Явно ти не си от хората, които ще пропуснат дори и най-незначителната възможност да поставят съседите си на мястото им.

Кар енергично кимна, за да не остане никакво съмнение в Атол, че този път е улучил верния отговор.

— Хм, може пък наистина да си откровен и честен човек — замислено промълви графът. — Само че тези добродетели не са много разпространени сред нехранимайковците от низините! — вниманието му внезапно бе привлечено от подноса, отрупан с блюда, който един от прислужниците носеше към подиума в дъното на голямата зала. — Не зная дали вече си сдъвкал дневната си дажба от телесата на новите си съседи, но аз съм много гладен и предпочитам да седна до масата, вместо да си губя времето в празни спорове.

— Но първо ми кажи познаваш ли добре проходите в подземие то под замъка?

И този път нито един мускул не трепна на лицето на граф Атол, но Гавин, който не откъсваше поглед от събеседника си, вече беше напълно убеден, че има нещо подозрително в поведението на графа. С всяка изминала минута у младия леърд се затвърдяваше мнението, че Атол се опитва да прикрие нещо.

— Да, ти явно няма да се откажеш от този досаден разпит. Всъщност, ако толкова държиш да бъда напълно откровен с теб, малко хора познават подземие то по-добре от мен!

От напрегнатия поглед на Гавин не убягна лекото потрепване на веждите на графа, преди той да се обърне и да тръгне към дъното на залата. Някакво предчувствие прободеше сърцето му, затова побърза да го настигне. Двамата мъже едновременно стигнаха до подиума.

Щом се настаниха на отредените за тях столове около масата върху подиума, Гавин махна с ръка на графа да доближи стола си до

неговия, след което веднага заговори нетърпеливо:

— Искам да ти направя едно предложение. Един вид размяна. Няма да те питам как си научил всички така наречени „тайни“ проходи, изходи и отклонения в подземните коридори, но в замяна ти ще ме научиш как да се оправям в този подземен лабиринт.

Атол откъсна кълката на печената патица, ухапа я и млясна апетитно, преди да отговори:

— Няма за какво толкова да се пазарим. Ще се радвам да ти услужа и ще ти покажа всички коридори, проходи и скривалища в подземиеото. Щом като си толкова любопитен, мога дори да ти разкажа как навремето успях да науча да се ориентирам в онази мрачна дупка.

Гавин го изгледа:

— Наистина ли?

— Винаги ли си толкова недоверчив, или само когато сядаш на масата с някой от новите си съседни?

Младият леърд се намръщи и стисна чашата си.

— Мисля, че съм подхождал с доверие и добронамереност към хората. Но откакто пристигнах в тези диви планини в Северна Шотландия, вече не съм сигурен, че винаги трябва да се отнасям с добро към хората около мен.

Атол изръмжа нещо и отново се залови с печената патица. Явно се интересуваше повече от нея, отколкото от загадките на Айрънкрос Касъл.

— Ти не се ли досещаш защо може да съм толкова мрачен и подозрителен?

— Мога само да предполагам, че искаш да опознаеш по-добре новото си имение — промърмори Атол между две хапки. — Кой знае какво си си наумил? Може дори да повикаш свещеника, за да прогони демоните от подземиеото!

— Хм, това не ми бе хрумвало... — лека усмивка се плъзна по устните на Гавин, преди да отпие от чашата си и да набучи парче сирене.

— Май наистина ще се наложи да помолиш местния свещеник да се заеме със злите духове и с призраците в подземиеото — иронично добави Атол и се пресегна към чашата си. — Но ако непременно държиш да те разведа под стария замък и най-вече под централната кула, тогава...

— Ще го направиш ли заради мен?

— Сериозно ли говориш?

— А защо да не съм сериозен? — младият леърд отново впери напрегнат поглед в лицето на събеседника си, докато Джон Стюарт обмисляше отговора си.

— Да, разбирам. Мисля, че нямаш причини да се шегуваш... — той на един дъх пресуши чашата си. — Е, щом си толкова нетърпелив, кога ще пожелаеш да се заемем с тази подземна разходка?

— Още днес! — решително заяви Гавин. — По-скоро още сега, след като се справиш с тази печена патица.

Само един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере, че някой отново е тършувал сред оскъдните ѝ вещи. Сърцето ѝ заби ускорено. Джоана се озърна тревожно, но както можеше да се очаква, не видя никого. Приклезна, сви се на кълбо, напрегна слух и отново се огледа. Отдавна се бе научила да вижда дори в непрогледния мрак на подземието. Да, нямаше съмнение, че някой е бил тук преди нея — признаците за нечие неканено присъствие бяха очевидни. Тя винаги оставяше наметалото си и ризата си в нишата под големия камък, грижливо сгънати и скрити под постелята от сухо сено. Някой беше разровил сеното. От това разкритие кръвта ѝ застина.

Но пещерата бе все така тиха и пуста. Тя се опря на лакти и колене, след което, без да забравя да вземе кандилото си, предпазливо започна да лази към изхода. Тогава откри следите. Ясно очертани в праха следи от мъжки ботуши.

Изплашената жена припряно се загърна в наметалото си и нервно стегна възела на шията си. Нищо не можеше да предприеме, преди да открие кой е бил този неканен посетител. Но още отсега знаеше, че който и да е бил той, непременно ще се върне тук, в нейната светая светих, където, както се бе надявала доскоро, никой и никога нямаше да ѝ досажда.

Грабна кремъка, после бързо събра вещите си, натъпка ги в дълбоките джобове на наметалото и за последен път огледа скромното си убежище. После още веднъж се озърна. Едва се съдържа да не се разплаче. Съвсем доскоро, това убежище ѝ се струваше толкова

сигурно, безопасно, неизвестно за всички останали обитатели на замъка. А сега дори и то й бе отнето...

Време беше, унило си каза тя, да отиде в недостъпните дълбини на подземните проходи, водещи към най-мрачните пещери под централната кула на Айрънкрос Касъл. Но първо беше длъжна да посети гробницата. До пълнолунието оставаха само няколко денонощия, а я чакаше още много работа.

Джоана веднага се отправи към подземното езеро, но в бързината не забеляза сянката, притаена към стената, която мълчаливо я последва на безопасно разстояние.

ГЛАВА 19

Гавин много добре знаеше, че не е разумно да отива в подземието на замъка, без да е предупредил Джоана. Но в същото време не му се искаше да изпусне удобната възможност да огледа тайните проходи и загадъчните пещери, като се възползва от неочаквано щедрия жест на граф Атол да се нагърби с ролята на водач. Така можеше да постигне едновременно две цели — да опознае тези потайни кътчета под замъка и да се увери за сетен път, дали няма нещо подозрително в поведението на Атол. А за Гавин в момента това бе по-важно от всичко останало.

Разбира се, отлично съзнаваше, че е длъжен през цялото време да бъде нащрек и да се постараете да вдигне колкото е възможно повече шум, за да предупреди Джоана за нахлуването в нейното тайно убежище. Тази сутрин, преди тя да напусне спалнята му, бе принуден едва ли не насила да изтръгне от нея признанието, че вече се е подсигурила с второ скривалище недалече от подземното езеро. За да ѝ позволи да си тръгне, младата жена сподели с Гавин колко е просторно това ново убежище. Едва тогава младият господар на Айрънкрос започна да осъзнава, че под неговия замък наистина има невероятно дълга и сложна плетеница от тунели, проходи и подземни пещери. За да разсее опасенията му, Джоана му се закле, че в новото си убежище наистина ще бъде в пълна безопасност — никой няма да успее да се приближи към пещерата до езерото, без тя да чуе стъпките му.

Повдигна факлата над главата си и ускори крачките си, за да не изостане от граф Атол. Надяваше се, поне този път Джоана да е била докрай откровена с него и сега да не я дебне нова опасност.

Преди половин час, след като двамата благородници предупредиха хората си, че им предстои важна мисия, Гавин Кар и граф Атол прекосиха кухнята, без да обръщат внимание на озадачените погледи на готвачите и миячите. Сетне се спуснаха по каменните стъпала зад голямото огнище — очевидно това бе единственият достъп

до подземния лабиринт, известен на графа. А може би Джон Стюарт се стремеше да създаде такова впечатление у домакина си?

Тунелите се оказаха точно такива, каквито му ги бяха описали икономът и Джоана — тъмни, мухлясали, влажни и опасни. Нямаше никаква ясна последователност, сякаш са били строени от някой налудничав човек — след дълги проходи, толкова ниски, че се налагаше да се движат едва-едва с наведени глави — внезапно се откриваха просторни пещери, чиито тавани бяха тъй високи, че светлината на факлата не можеше да достигне до тях. Чуваше се само зловещото припляскване на крилете на десетки подплашени прилепи, невидими в полумрака. Насред коридорите най-неочаквано се появяваха буйни поточета, плискащи се неуморимо в плесенясалите стени, за да изчезнат също така внезапно нейде още по-надълбоко. След резките завои и бездънните проходи, след безчет стъпала надолу, после нагоре, след поне десетината случаи да се озоват в задънени тунели, двамата мъже, мълчаливи и запъхтени, започнаха да губят търпение, защото все още нямаше следа от търсените от тях залостени врати.

Отначало Гавин се опитваше да запомни маршрута, но скоро се отказа — никой не можеше да запамети тези безконечни завои. Всичко се сливаше пред уморения му поглед — мокри стени, схлупени тавани, изпокъртени стъпала и само тук-там някоя мухлясала ниша. Граф Атол отначало се стараше да обяснява на спътника си как да разпознава различните скали и каменни образувания, ала скоро и той се предаде. Гавин веднага заподозря, че водачът му е объркал пътя. Освен ако не му готвеше някакъв капан. Веднага го попита кога ще стигнат под основите на опожареното южно крило, защото изгаряше от нетърпение да разбере откъде се минава към южната зала. Нали някъде оттам се промъкваше Джоана, за да задигне портрета от спалнята му? Вместо това двамата отново се озоваха пред тесен ръб, под който се очертаваше доста широка дупка. Младият леърд се опря на мократа стена и вдигна факлата. Едва сега съзря смътните очертания на подземно езеро. Нима се намираха вече под южното крило?

Озърна се и бавно се приближи към стръмния скалист склон. След това се обърна към графа и се сепна от втрещения поглед на Джон Стюарт.

— Откакто си пристигнал в Айрънкрос Касъл — започна Атол, без да откъсва очи от лицето му, — не ти ли се струва, че някой крои планове как да се отърве от теб? Искам да кажа, не се ли е опитвал някой да посегне на живота ти?

— Какво те кара да мислиш така?

Атол се намръщи.

— Да, разбирам, че е крайно време да си поговорим напълно откровено, като истински мъже. Някак си не ми приличаш на женствените благородници от южношотландските низини. Всички тези самохвалковци са много бърбиви, а на теб човек не може една дума да ти измъкне от устата...

При този неочакван комплимент Гавин само кимна сухо:

— Може би само създавам такова впечатление. Какво те кара обаче да си мислиш, че трябва да се страхувам от убийци, при това, зад стените на моя замък?

— Забрави ли за пожара в твоята спалня? — веднага отвърна графът. — Нима си оцелял след битката при Флодън Фийлд, след толкова много сражения в чужбина, където си воювал под знамето на нашия крал, само за да намериш смъртта си в собствената си спалня? И то защо? Заради небрежността на някой малоумен слуга? — той изгледа Гавин право в очите. — Знам, че си силен и смел рицар, но ме ми се вярва да си чак толкова глупав и лекомислен...

— Не, никога не съм бил лекомислен — решително изрече новият владетел на замъка.

— Тогава тук има някаква загадка. След злополуката миналата есен вече никой не може да ме разубеди, че не тегне някакво зловецко проклятие на владетелите на Айрънкрос Касъл...

— Значи си убеден, че пожарът, който само за няколко часа е опустошил южното крило на замъка, не е бил случаен?

— Да. Точно от това се опасявам. А ти не се ли съмняваш в разказите на слугите?

Гавин се намръщи, понеже точно в този момент най-малко се нуждаеше от някого, който да умее да чете мислите му. Ами ако именно графът на Атол се окажеше главният виновник за онези трагични събития?

— Продължавай — тихо изрече Гавин и изгледа подканващо спътника си. — Защо мислиш, че пожарът е бил умишлен? Още тогава

ли ти хрумна това ужасно подозрение, или си стигнал до този извод чак сега?

— Можеш да си мислиш каквото си искаш, но аз повече не мога да мълча.

— Тогава какво чакаш? Говори — подкани го Гавин.

— Никога няма да забравя онази ужасна сутрин, когато оглеждах изгорялото южно крило. Като че ли бях попаднал в деветия кръг на Ада... Още тогава се усъмних, че пожарът е бил предизвикан умишлено, за да погълне в пламъците си семейството на сър Джон Макинес.

Гавин замислено потърка с ръка брадичката си и се облегна на влажната стена на пещерата.

— Но какво ти дава основание да го твърдиш с такава непоколебимост?

Джон Стюарт също се приближи към стената.

— Докато обикалях из опожарените стаи, нещо ми подсказа, че огънят не е пламнал от едно място. Нямах дъска или талпа по таваните над коридорите, която да не беше почерняла като казаните в Ада. А в същото време някой от ъглите на стаите бяха по-слабо засегнати от стихията — Граф Атол отново се смръщи и втрещено се загледа в тънещата в мрак дупка. — Джон Макинес знаеше как да се оправя в тези подземни лабиринти. Нали именно той ми ги показва, преди толкова много години... Защо не е измъкнал семейството си през тайния подземен изход? Има само едно що-годе разумно обяснение — защото вратата към подземие то под Старата кула е била яко залостена отвън!

— По дяволите, Стюарт! За какво намекваш? Какво според теб означава това *залостена*?

— Говоря за вратата, която води към коридора под онази каменна арка — обясни му граф Атол, видимо изненадан от острата реакция на Гавин. — И защо сега тази врата е откована?

Новият господар на Айрънкрос Касъл се спря и впери изумен поглед в лицето на графа.

А той само кимна, окуражен от смайването на домакина си:

— Всъщност през онази нощ именно аз наредих да разковат дъските, с които беше преградена тази проклета врата, но щом моите хора изпълниха заповедта ми, нахлу толкова гореща струя, че просто

не бе възможно да продължим по-нататък. Въздухът едва не ни отнесе, а на всичкото отгоре коридорът се изпълни с гъст дим. Не се виждаше на повече от метър. Цялото южно крило на замъка гореше като насмолена факла! Сетне се срутиха гредите, крепящи покрива... Зейнаха огромни дупки, през които се показва навъсеното небе. Но, слава Богу, започна да вали и угаси пожара. Ако не беше намесата на небесата, ние бяхме напълно безпомощни... Валя неспирно чак до сутринта. Останаха само черни греди, димящи и опушени. И навсякъде сажди, пепел... с една дума, цареше пълен хаос. Не вярвам някой от обитателите на южното крило да е оцелял и онази кошмарна нощ!

— Тогава защо си напуснал Айрънкрос веднага след пожара? След като си се усъмнил, че нечия злодейска ръка е причинила пожара, защо не си останал тук, за да разкриеш виновника?

Графът, силно раздразнен от упрека на Гавин, безпомощно удари с юмрук по стената.

— Нямах никакви шансове за успех. Икономът Алан ме упрекна, че може би именно аз съм виновен за избухването на пожара. Още не бяха изнесли овъглените трупове, когато той се разпореди да се запечатат засегнатите помещения и никой да не припарва вътре без негово разрешение. Каза още, че сме били длъжни да изчакаме пристигането на лейди Макинес, която след смъртта на сър Джон щяла да наследи замъка. Алан дори не си направи труда да провери дали не е изчезнало нещо от южното крило.

— Имало ли е някаква причина икономът да те подозира в съучастничество при подпалването на пожара?

— Не! Това са подли клевети! — гневно изкрещя граф Атол. — Няма никакво значение жестокото ни скарване! Глупаво е да се мисли, че аз имам някаква изгода от подобно престъпно деяние. По дяволите, човече, та Джон Макинес беше за мен като брат! Никога не сме се обиждали. И защо тъкмо аз трябва да бъда подозиран? Та тук е пълно с хора, които са толкова безчувствени, че им е все едно, дали прерязват гърлото на човек или на някои овца, отделена за клане? Мнозина от слугите на сър Джон Макинес го мразеха, и то съвсем открито. — Атол внезапно млъкна. Дишаше тежко, гърдите и раменете му се тресяха от възбуда. — Макар че бе толкова добър и безкрайно сдържан мъж, сър Джон все ги дразнеше с нещо, най-вече с това, че не угаждаше на

капризите им. Затова никой не бе много опечален след смъртта му. Нищо чудно, защото нашите планинци са прочути с коравосърдечието си.

— И тогава ти си решил час по-скоро да се махнеш от този прокълнат замък?

— Какво значение има всичко това сега? — безпомощно махна с ръка графът. — Макар и косвено, моята чест бе опетнена, и то само заради подмятанията и подпитванията на онзи проклет иконом! Ако бях останал дори само още един ден в замъка, сигурно нямаше да издържа! Щях да избухна, да размахам меча си и само Бог можеше да знае какво щеше да се случи тогава... Малко оставаше да наредя на моите войни да превземат замъка и да го оплячкосат както те си знаят, но за щастие се опомних навреме... досетих се, че така само ще си навлека ужасна беля на главата и ще изглеждам още по-подозрителен в очите на местните жители. Особено, ако си припомнят караницата между мен и сър Джон. Така че, нямах друг избор, освен да напусна Айрънкрос Касъл още в същия ден.

— Как ти е позволило сърцето да напуснеш този окаян замък, след като си знаел, че само ти си бил в състояние да заловиш убийците и да ги накажеш сурово!

От гневния упрек на Гавин Кар челото на граф Атол още повече се смръщи. Нетърпеливо пристъпи от крак на крак и извърна смутения си поглед към тясната пътека, губеща се в непрогледния мрак.

— Вярно, че тогава напуснах Айрънкрос Касъл, но това не означава, че завинаги съм се отказал от търсенето на истината за трагедията през онази нощ. Уф, ти нищо не разбираш, Кар! Нали не си тукашен... Местните хора веднага се настроиха срещу мен, затова предпочетох да подлъжа престъпника, като го накарах да си мисли, че е в безопасност.

— Но как, по дяволите, ще се добереш до истината, като по цели месеци не напускаш своето убежище зад яките стени на Балвен Касъл?

За миг графът се поколеба, а младият леърд отново му отправи подозрителен поглед. *Разбира се* — каза си Гавин, — *този Атол не може да е толкова глупав, та да не е обмислил всички възможности за оневиняването си!*

— Нямаше ли тогава поне едно доверено лице в Айрънкрос Касъл, което да ти съобщава какво се случва в замъка?

Атол веднага закима енергично.

— Да, разбира се. Тогава ми се струваше, че планът ми ще се увенчае с успех.

— Така ли? Искаш да кажеш, че твоите съгледвачи са ти докладвали редовно за събитията в Айрънкрос Касъл?

— Не, не стана така — унило поклати глава графът. — Всъщност можех да разчитам само на двама души от прислугата в Айрънкрос. Но единият от тях, и то за нещастие по-умният, умря на третия ден след пожара. Съобщиха ми, че го намерили в пропастта със счупен череп.

— Паднал от високата скала?

— Да. Нещастникът се опитал да проникне в изгорялото южно крило откъм кулата.

— А какво стана с другия? И той ли е мъртъв?

— Не, слава Богу, и досега си е жив и здрав. Не зная дали от страх да не го сполети същата участ или заради нещо друго... но досега не съм научил нищо ценно от него.

Гавин се отдръпна от стената и се приближи към графа.

— Как е името на твой човек?

— Не бързай с изводите, Гавин Кар! — вдигна ръка граф Атол. — Не забравяй, че преди да го накажеш като изменник, трябва да си спомниш, че той прие моето поръчение, когато никой още не знаеше, че ти ще бъдеш следващият господар на Айрънкрос Касъл. Макар че не е от най-схватливите, този момък е добродушен и никому досега не е сторил зло, а освен това...

— Няма да го наказвам. Дори няма да разбере, че зная за връзката ти с него — твърдо заяви Гавин. — След всичко, което узнах за пожара, започвам да вярвам, че може би ще се окажеш прав. Нищо чудно и аз да бях постъпил така, ако бях в твоето положение.

Атол приятелски потупа Гавин по рамото.

— За човек от низините ти наистина си учудващо сговорчив.

— Махни си лапата от рамото ми! — сърдито изръмжа младият мъж.

Графът веднага отдръпна ръката му, но изразът на лицето му се беше смекчил. Гавин реши да се възползва от тази промяна и отново повтори въпроса, който не му даваше спокойствие:

— Кой е твой човек? Обещавам ти, че той няма да пострада. Но все пак трябва да зная кой е.

Атол се замисли, след което наведе глава до ухото на Гавин и му прошепна името.

ГЛАВА 20

Маргарет едва сдържа вика си, докато гледаше кинжала, стърчащ от гърба на Дейвид.

Главата му беше неестествено извита настрани, сякаш още се опитваше да погледне назад към нападателя.

Тя се облегна безсилно на леденостудената стена на пещерата. Озърна се с ням ужас. Протегна треперещи ръце и плахо го докосна.

Затвори очи, опитвайки се да прогони от съзнанието си образа на Дейвид, който съвсем доскоро крачеше жизнерадостно по пътеките в конюшните...

Господи — мълчаливо изхлипа тя, — защо ме наказваш? Защо не бях спяла, та да не виждам тези ужасни видения? О, Света Дево, защо не се смилиш над мен! Защо не ми отнемеш и зрението?

Маргарет се свлече на пода със затворени очи, неспособна дори да изкрещи. Само извърна глава, за да не вижда повече сгърченото тяло на пода.

Но най-ужасното за нея бе едно друго, много по-страховито видение — окървавения кинжал в ръката на мъжа, когото винаги бе обичала.

В ръката на убиеца.

— Атол, като водач в тези подземни лабиринти ти се провали! Всъщност още от самото начало те подозирах, че ме лъжеш или че си само един самонадеян глупак.

Графът извърна почервенялото си от гняв лице към Гавин.

— Говориш така, само защото не мога да напипам проклетата тайна врата! Какво общо има това с моя характер или пък с...

— Да, ето го!

Гавин го отмести и пристъпи напред. Двамата мъже се вторачиха смаяно в отвора, който най-сетне се бе разкрил пред тях. Надзърнаха

предпазливо и видяха остатъците от това, което някога е било кабинет на сър Джон Макинес.

— Не е възможно някой да е преминал през тази тайна врата и така да се е добрал до камината. В името на Сейнт Андрю, аз лично открих този замаскиран проход още на втория ден от пристигането ми в замъка! Не, трябва да има още един таен коридор, през който да се стига до комина.

— Е, аз поне не зная за друг проход — замислено мърмори граф Атол.

— За пръв път днес признаваш, че има нещо, за което нямаш представа. Може би, още има надежда да станеш по-разумен и по-скромен. Макар че това едва ли може да се очаква от един тъп и упорит планинец...

— Не, по-добре забрави какво ти казах преди малко. Сега си спомням, че никога тук не е имало втори таен проход.

— Грешеш. Има! — извика Гавин. — Ето че отново стана твърдоглавецът, който помня още от първия ден на познанството ни. Защо поне веднъж не признаеш, че може да си сгрешил?

— Не съм! — Атол ядосано се извърна обратно към прохода, от който бяха дошли. — Кълна се във всичките светии, че ще намеря този проклет проход!

— Само че не днес — уморено въздъхна младият леърд и последва Джон Стюарт към скърцащата дървена стълба. — Има още нещо, което може да се окаже доста полезно за нас, и да хвърли малко светлина в тази история.

— Ти си един жалък, груб и зле възпитан селяндур. Дори и сред онези смотаняци от низините рядко може да се намери такъв негодник като теб!

— Да, щом ти го казваш, сигурно е така — Гавин добродушно го потупа по гърба. — Но нали за човек от низините съм бил учудващо сговорчив? Забрави ли, че самият ти го призна, когато започнахме да се лутаме в този мрачен лабиринт?

Граф Атол се обърна и го изглежда в очите.

— Къде, по дяволите, си решил да ме заведеш сега? До дверите на Ада ли?

— Не, все още е много рано да те замъкна в преизподнята. Засега ще се ограничим само с гробницата.

— Онази в двора на църквата?

— Не! Боже мой, какъв си глупак! Говоря ти за подземната гробница, за криптата под кулата на замъка.

Графът се намръщи. Това дребново заяждане започваше да му дотяга.

— И какво ще търсиш в онази гробница?

Гавин грабна пращната незапалена факла, оставена в нишата в стената, кой знае кога от някого, бродил тук преди тях и се обърна към спътника си. Дори не се запита кой може да е бил този тайнствен скитник...

— Откога не си посещавал подземната гробница?

— Дяволите да ме вземат, ако някога кракът ми е стъпвал там! — кресна графът. — Помня само, че като деца, когато играехме на криеница сред мазетата под кухнята, никой от нас не смееше да припари до онези мрачни помещения. Да не говорим за пещерите, които са още по-навътре.

— Да не искаш да кажеш, че те е страх да надникнеш в гробницата?

За миг Джон Стюарт се замисли, преди да отговори на този предизвикателен въпрос.

— Ако човек не е наясно с нещо, най-добре е да стои по-далеч от него. Още като деца разбрахме тази проста истина. Бяха ни казали, че в онази загадъчна гробница са погребани само жени. Затова само жени слизали долу, за да запалят свещи над гробовете. А във въздуха винаги витаело... как да го кажа... нещо ужасно отблъскващо, нещо ужасяващо, като предчувствие за скорошна смърт, заплашващо всеки, който би дръзнал да смути покоя на мъртвите.

Думите му накараха Гавин да се замисли за това, което може би ги очакваше в тайнствената гробница.

— Да не би да искаш да кажеш, че никой никога не е стъпвал там? Или е само поредната нелепица, която си шушнат глупавите суеверни слуги?

Граф Атол поклати глава.

— И аз вече не зная какво да мисля, Гавин. Макар че се носят какви ли не легенди за мъчителната гибел на някакви нещастни девиси, озлочестени от неznайни насилници, аз поне не зная каква е истината. Какво би казал, ако ти призная, че самият Джон Макинес

нито веднъж не се осмели да слезе в подземната гробница? Ясно е, че там се таи някаква опасност, плашеща дори смели благородници като покойния господар на Айрънкрос.

— Е, тогава какво ще правим сега? Ще се примирим ли, че това лутане е било напразно? — предизвикателно го заговори Гавин. — Досега не успя да откриеш проход, водещ от моята спалня към пещерите под южното крило! А сега ми заявяваш, че не можеш да налучкаш и пътя към подземната гробница?

— Не се опитвай да ме предизвикваш, глупако! Щом толкова настояваш, ще те отведе точно пред прага на проклетата гробница! — извика вбесеният Атол.

— Със същия успех, с който успя да ме преведеш през тайната врата зад огнището?

Графът безпомощно стисна юмруци. Едва се сдържаше да не се нахвърли върху Гавин. Побърза да се обърне и пое по тунела.

— Първо, трябва да сменим посоката и да поемем на изток — промърмори Атол. — Може би, ако тръгнем по този проход... Или ако свърнем наляво? Хм... доколкото си спомням, всеки от тези три тунела ще ни изведе в тази посока.

— Тогава да вървим на изток! — обади се Гавин и побърза да го настигне. — Нищо чудно, ако продължаваме все на изток, да стигнем чак до Йерусалим!

Сърцето ѝ биеше силно, сякаш всеки миг щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Защо не можеше поне за малко да престане да диша, за да не се издаде? Приклезна в ъгъла до влажната стена и се сви на кълбо, за да остане напълно незабележима сред каменните саркофази.

Сепна я нечия кашлица, долетяла от дъното на тунела, когато тя ровеше в меката пръст до стената. Подплашената жена веднага започна да покрива дупката със сено, след което изтича до най-близкия саркофаг, за да се скрие зад масивната каменна стена, защото стъпките се чуваха все по-ясно.

След три мъчителни минути — на Джоана се сториха по-дълги от векове — в криптата замъждука слаба светлина. Някой бе запалил факлата, забучена кой знае откога в ръждясалата скоба на стената. Трепкащите сенки заиграха по неравния пращен под, след което

предпазливо заобиколиха колоните и се плъзнаха отдясно на каменния саркофаг. Тя чу как някой отмести капака на кандилницата. Който и да бе той, очевидно го бяха изпратили тук преди останалите, за да подготви гробницата за някаква тайнствена церемония. От тази мисъл по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Веднага си припомни легендите за страховити призраци и кошмарни видения. Но щом се досети, че с нахлуването на човешки или... пък призрачни същества в криптата неминуемо ще бъде разкрито нейното присъствие, я заля гореща вълна.

— Аха, ето къде си била!

Джоана застина, щом позна властния глас на Майката. Едва сега до слуха ѝ достигна някакво неясно стенание, съвсем различно от суровия тон на игуменката. Джоана се сгуши в своя ъгъл, за да не изпусне нито дума от разговора между Майката и другата жена.

— Тук е пълно с недоизгорели клони, пепел и въглени. Всичко това трябва веднага да се изнесе! Защо не си донесла кандилото? И защо си се свряла в ъгъла?

Никой не отговори. Настъпи тягостна тишина, толкова дълбока и потискаща, че Джоана едва се сдържа да не се издаде.

— Какво става с теб, Маргарет? — гласът на старата жена внезапно се извиси до тревожен фалцет. — Защо плачеш?

На Джоана ѝ се искаше да събере повече смелост, за да пропълзи до входа на тунела и да избяга някъде по-далече от това мрачно помещение.

— Защо постъпваш така неразумно? Колко пъти ти повтарях да не се отдалечаваш от мен? — гласът на Майката внезапно се изостри и в него се прокраднаха укорителни нотки. — Не се дърпай! Искам само да проверя дали не си се ударила.

Двете жени все още бяха отдалечени от нейния ъгъл, затова Джоана събра цялата си смелост и запълзя съвсем бавно, предпазливо и безшумно към противоположния ъгъл на каменния саркофаг. Щом стигна до ръба, надникна към другия край на гробницата. Макар че светлината беше оскъдна, младата жена успя да разпознае Маргарет — свита на пода до входа на тунела, с бледо лице, още мокро от сълзите. Смаяната Джоана се принуди да се отдръпне, защото Майката пристъпи към хлипащата Маргарет, която веднага изплашено вдигна ръце, за да закрие лицето си, като че ли очакваше върху нея да се посипят удари.

— За Бога, какво става с теб, Маргарет? — попита загрижено Майката, след което внимателно отмести ръцете на изпадналата в шок Маргарет. Хвана я за раменете и силно я разтърси. — Какво те е изплашило толкова, сестро?

Джоана видя как игуменката прегърна все още тръпнещата Маргарет. Двете дълго останаха така, вкопчени една в друга, докато слабата фигура на Маргарет изчезна от погледа на Джоана. Но стоновете ѝ не заглъхнаха, дори се усилиха. В тях долавяше скръб и пълно отчаяние. Напомниха ѝ за воя на ранените в гората животни. Но с утешителни думи, Майката постигна целта си — Маргарет започна да се укротява.

Притихналата Джоана неволно си припомни за своята майка, за безвъзвратно отминалите години на щастливото ѝ детство, когато често бе търсила утеха в майчините прегръдки. Тогава ѝ се струваше, че на света няма по-мъдър човек от нейната майка, че щом се сгуши в нейния скют, ще бъде в пълна безопасност.

В този момент си припомни, че игуменката, която сега се опитваше да утеша изплашената до смърт Маргарет, бе посветила живота си в служба на мрачните призраци, обитаващи страховитите подземни гробници.

— Да не те е наранил някой, дете мое?

За изненада на Джоана глухонямата Маргарет яростно заклати глава в знак на отрицание. Нима ѝ се привиждаше? Нали всички в замъка вярваха, че злочестата Маргарет е лишена не само от говор, но и от слух? А ето че сега тя реагира съвсем нормално на въпроса на Майката.

— Сърцето ми се къса, като виждам как страдаш — продължи Майката и нежно погали мокрите страни на Маргарет. — Мила моя сестро...

Джоана притаи дъх, опитвайки се да проумее неясното гъгнене на разплаканата жена.

— Ох, Боже мой, как да ти помогна? — тихо прошепна Майката и продължи да бърше сълзите на Маргарет. — Самата аз не зная как да облекча моето страдание, а сега и теб връхлетя същата мъка. Защо Небето те наказва така жестоко? Защо е изпратило терзание на душата ти? Нима е малко наказание да бъдеш лишена от дарбата да говориш?

Маргарет се опита да възрази, но от гърлото ѝ се изтръгнаха само нечленоразделни стонове. Грабна десницата на Майката и я притисна към устните си. Сълзите ѝ намокриха сбръчканата ръка на игуменката. Накрая притисна ръката на Майката към мократа си буза — също като безпомощно дете, търсещо закрила от по-възрастните.

Джоана отново се върна в своя тъгъл. Зарови пръсти в косите си, после притисна длани към слепоочията си. Какво да прави отсега нататък, след като вече сама не знаеше на кого да вярва? Защо всичко ѝ се струваше подозрително? Нали уж беше обмислила всички подробности от плановете си?

Проклет да е Гавин, който ѝ внуши тези мъчителни съмнения, и то за събития, на които само тя бе единственият оцелял свидетел!

Джоана отпусна глава назад, опитвайки се да прогони кошмарното видение. За кой ли път, измъчената жена си припомни овъглените греди в южното крило, острата миризма на изгоряла човешка плът, предчувствието за неумолимата смърт, витаещо сред гъстия дим и безмилостните огнени езици. Виждаше съвсем ясно как гредите падат до нозете ѝ. Сърцето ѝ се сви от страх, от ужас и от усещане за пълна обреченост. Знаеше, че не може да забрави този кошмар. Никога, до сетния си дъх!

Шумът от стъпките на двете жени я сепна. Отново се заслуша в това, което Майката говореше на Маргарет.

Малко преди Майката и Маргарет да напуснат гробницата, Джоана чу как старицата отново заговори:

— Почакай, сестро. Имам още нещо за теб. Искам да се върнеш още сега в кулата и да ми доведеш Алан. Ще те чакам в тунелите над Дяволската порта.

Маргарет я изгледа въпросително с едва прикрито негодувание. Или поне така ѝ се стори на Джоана.

— Върви, Маргарет! — заповяда ѝ Майката. — Надявам се поне този път, той да си спомни за задълженията си към нашата по-млада сестра, на която толкова много държим както той, така и аз.

Джоана запълзя още по-припряно към изхода на гробницата.

— Направи това, което ти бе наредено, Маргарет! — рече Майката. — Сега останахме само ние тримата. Наистина аз вече съм доста стара, годините на Алан също напреднаха, но все още сме

способни да се грижим за себе си. Ти обаче си най-голямата ми тревога. Не зная какво да правя с теб...

За миг гласът ѝ пресекна от вълнение.

— Мисля, че сега не бива да се връщам в манастира, преди да се уверя, че Алан ще се справи с всички препятствия. Ако той не се грижи добре за теб, ще отговаря лично пред мен!

Майката е сестра на Алан и Маргарет — повтаряше си удивената Джоана, докато отново потъваше в мрачните сенки на пустото подземие.

Миризмата на гробовете бе толкова силна, че той едва си поемаше дъх. Едва се сдържаше да не хукне навън, където слънцето грееше ярко и жизнерадостно.

Макар че продължаваше да върви все по-навътре в безкрайните тунели, Гавин не можеше да потисне тревогата си. Ами ако после не успее да намери обратния път сред този кошмарен лабиринт... Защо така лекомислено се бе поддадал на нейното влияние? Защо не бе преценил по-трезво опасностите, които дебнеха всеки, който се осмеляваше да проникне в тези смълчани дълбини? Наистина тя бе оцеляла в това подземие цели шест месеца, преди той да се появи в замъка, но нали е намирала временно убежище в празните помещения в южното крило? Джоана му го бе признала в онази нощ, обаче той тогава бе със замъглено от виното съзнание и разгорещен от страстта, предвкушвайки мига, когато най-после ще може да я притисне в обятията си. Затова бе склонил да удовлетвори всичките ѝ желаниа.

И като резултат от лекомислието си, сега се бе озовал на ръба на пропастта, която граф Атол наричаше Дяволската порта. При вида на плашещата бездна, разтворила се под краката му, младият леърд още веднъж яростно изруга, вбесен от глупостта си. Как можа да ѝ позволи да се скрие в това подземие, където дори калени мъже като него могат да бъдат изложени на смъртна опасност?

Пропастта беше огромна... Немислимо беше да я прескочи — в най-тясното място беше широка приблизително пет метра.

Гавин вдигна очи към въжения мост, огледа го, след което въздъхна примирено и протегна ръка към най-близкото въже, висящо над мрачната пропаст. Краят на въжето изчезна в мрака. Младият мъж

напипа две железни скоби, забити в скалата, за да крепят по-близкия край на въжения мост. Намръщи се и се върна до корниза, висящ над пропастта. Вдигна факлата и огледа замислено каменните стъпала на отсрещната стена. Краищата на хоризонтално опънатите въжетата чезнеха някъде в тунела веднага след другия край на въжения мост.

Обърна се към Атол. Графът също оглеждаше замислено моста. Щом погледите им се срещнаха, Атол сведе глава и ритна едно камъче. То изчезна надолу в бездната.

— Значи това е Дяволската порта... — промърмори Гавин и недоволно стисна устни.

— Да. Названието е много подходящо.

— Нима няма друг начин да се доберем до отсрещната стена, освен да рискувам с тези сигурно прогнили въжета?

Атол поклати глава. На устните му се появи предизвикателна усмивка.

— Не, пропастта не може да се заобиколи. Затова от години никой не смее да припари тук — графът отклони погледа си, преди да продължи: — Да си призная, досега аз също не съм минавал по този мост. Не съм сигурен дали съществува по-безопасен брод. Казват, че някъде долу било подземното езеро. Но ако те е страх, тогава ще се откажем да минем по този мост и ще тръгнем по заобиколните тунели...

— Вече изгубихме толкова много часове, че не зная кога най-после ще се измъкнем оттук. Струва ми се, че въжетата са яки и ще ни издържат. Само се дръж по-здраво. Не ми се иска да обяснявам после на твоите войни, че заради мен си пропаднал в пропастта.

Граф Атол сви рамене и с жест покани Гавин да тръгне пръв.

— Не забравяй само, че не знам какво следва след този въжен мост.

— А ти, изглежда, си забравил, че досега също не пролича да познаваш много добре лабиринта — ядосано изрече Гавин и вдигна факлата, за да огледа още веднъж въжения мост.

Граф Атол сърдито изруга:

— Гавин, ти си грубиян и неблагодарник!

— Ами ти да не си по-различен от мен... — озъби му се той, преди да стъпи върху първата от дървените летви, за да изпита здравината им. — Никак не те бива за водач, Джон Стюарт!

— Това скърцащо мостче — възрази графът, като сложи ръка върху рамото му — е било поставено може би още преди да се роди дядо ти. Но явно никой не е мислил, че ще трябва да издържа такива яки мъже като нас двамата.

Той решително отстрани Гавин от пътя си, след което хвана края на хоризонталното въже.

— Сега ще се постарая да удовлетвори желанието ти, да ти бъда надежден водач. Ще се убедиш, че никой не може да те преведе по-успешно през тези безкрайни тунели.

Джон Стюарт тръгна бавно по въжения мост. След малко и Гавин пое по стъпките му. Бяха стигнали средата, когато забеляза, че пред тях нещо помръдна.

Издигна факлата точно в мига, когато едно от въжетата се скъса.

ГЛАВА 21

Въженият мост пропадна. Двамата мъже вкопчени във въжетата, увиснаха над пропастта. Гавин изпусна факлата. Атол връхлетя върху него и едва не го събори, преди той да хване с последно, отчаяно усилие колана на графа. С другата си ръка Гавин стисна с все сили въжето и го преметна около краката си, за да не полети надолу.

Двамата мъже се понесоха към отсрещния ръб на пропастта. Гавин усети как остра като от удар с кинжал болка го прободде в рамото, докато се опитваше да се залови за канарите. Единствената надежда на младия леърд оставаше въжето, което стискаше в ръцете си.

Той яростно бе изругал още в мига, когато бе усетил как се разклащат дървените летви под краката му. Явно тежестта на двамата едри мъже се бе оказала прекалено голяма за въжения мост.

Проклетото рамо го болеше ужасно — за нещастие се оказа същото, което бе ударил при падането преди време. Опита се да не мисли за болката. Насочи очи нагоре, към спасителния ръб на скалата, но нищо не видя, защото царуваше абсолютен мрак.

Граф Атол изохка и се измести, при което избута крака на Гавин. Двете тела, вкопчени едно в друго, отново бяха готови да политнат още по-надолу. Гавин имаше чувството, че след миг, ръката му ще изскочи от раменната става. Болката стана нетърпима. Той стисна зъби, сгърчи лице и с последни сили се опита да стъпи на най-близката издатина. Още едно заклащане и двамата сигурно щяха да се озоват на дъното на пропастта.

Графът изсумтя. Гавин усети как ръцете на Атол започнаха да дращят по каменните зъбери с отчаяна надежда да се заловят за някаква по-солидна опора, за да предотврати смъртоносното падане. Постепенно опъването на колана на Гавин започна да отслабва, защото Атол бе успял да се добере до въжетата, висящи от отсрещния край на моста.

— Имаш ли сили да се удържиш още малко?

— Да... — чу се дрезгавият глас на графа. — По дяволите? Какво стана с проклетия въжен мост?

— Не зная. Но подозирам, че някой е прерязал въжетата на отсрещния край на моста, за да ни прати направо в Ада!

— Видя ли го?

— Стори ми се, че зърнах нещо да пълзи в сенките зад скалата, при това точно преди да се срути този прокълнат мост. Ще успееш ли да се изкатериш нагоре?

— Да. Ще се справя.

— Лошо ли се удари?

— Нищо особено. Главата ми се удари в скалата.

— Няма страшно. Тя е толкова дебела, че нищо не може да я строши.

— Много ти благодаря за загрижеността! — озъби се Атол.

— Няма за какво. След като се добереш до площадката, спусни едно въже, за да ме изтеглиш при теб.

Явно беше, че някой се опита да ги убие. Ако този злодей все още дебнеше отнякъде, навярно сега не бе на себе си от яд, че не е успял да ги запрати към дъното.

— Ще се опитам да освободя колана си.

— Точно с това ли трябва да се занимаваш сега! — възмути се графът. — Защо не се опиташ да се покатериш преди мен? Така ще ми освободиш пътя нагоре.

Гавин се усмихна мрачно и започна да се катери нагоре по острите скални ръбове, внимавайки при всяка стъпка, защото можеше да се окаже последната в живота му.

— Нали ми спомена, че имало и други пътища към подземието под южното крило? Защо трябваше да се озовем в тази Дяволска порта?

— Побързай, мътните да те вземат! — изкрещя Атол. — Въжетото започна да се трие в скалата и ще паднем надолу!

— Дръж се! Дръж се здраво, приятелю — опита се да го окуражи Гавин, — преди тези дяволски въжета отново да се прокъсат от другия край!

Щом чу виковете, Джоана изскочи от скривалището си зад каменния саркофаг.

Гласът на Гавин! Нима с него се бе случило нещо ужасно?

Обезумялата жена изтича до нишата в началото на тунела, грабна факлата, която стоеше там, оставена от незнайните посетители преди нея, сетне веднага измъкна кремъка и огниво. *Нима е попаднал в Дяволската порта?* — трескаво се питаше тя, докато чакаше факлата да се разгори. Побягна по тунела към Дяволската порта. Сигурна бе, че виковете идваха от тази посока.

След като Майката и Маргарет напуснаха криптата, Джоана още дълго не посмя да се помръдне, изумена от това, което бе узнала. Но викът на Гавин моментално я изтръгна от вцепенението.

Докато тичаше запъхтяна из подземния лабиринт, загубила представа за времето, някаква жестока ледена ръка бе сграбчила сърцето ѝ.

Може би го окуражи полъхът на свеж въздух от някаква невидима цепнатина в скалите или пък му го подсказа промяната в ехото на собствения му глас, но Гавин усети, че му остава още малко до спасителната площадка сред скалите над пропастта.

Скъсването на възжения мост и пропадането им над бездната окончателно премахна подозренията му относно ролята на граф Атол в тази загадъчна история. Дори графът да кроеше коварни планове да завладее замъка и имението, вече нямаше съмнение, че не е замислял убийството на новия господар на Айрънкрос Касъл. Нали досега имаше няколко удобни възможности да го тласне в бездната и да се отърве завинаги от него.

Внезапно Атол го сграбчи за крака и го принуди да замре от изненада. Гавин се обърна да го наругае, но графът мълчаливо кимна към мрачната бездна под тях.

В следващия миг отнякъде се чуха леки, забързани стъпки.

Гавин реши, че най-после ще им се притекат на помощ. Обаче скоро усети как над него някой започна да разклаща въжетото, за да го събори в пропастта.

С бесен вик Гавин започна да се катери нагоре, когато до слуха му достигнаха ужасяващите звуци от стържене на острие на нож във

въжето.

Оставаха ѝ броени метри до непрогледната, бездънна дупка, която неслучайно си бе спечелила прозвището Дяволската порта, когато чу гласа му, но този път много по-ясно и отчетливо. Затича се още по-бързо. Тунелите бяха все така мрачни, със застрашително надвиснали над главата ѝ сводове, но тя не мислеше дали на следващия завой я очаква някаква нова опасност.

Още един остър завой и тунелът внезапно се разшири пред трескавия ѝ поглед. За щастие запъхтяната Джоана навреме съзря непрогледната дупка и се спря на няколко метра от пропастта. Пое си дъх и се огледа, инстинктивно притискайки се към стената.

Въженият мост бе скъсан. Джоана веднага вдигна високо факлата и я разклати, за да може да се ориентира. Едно от въжетата, които бяха крепели моста, висеше срязано. Опита се да проумее какво се е случило, но в следващия миг кръвта ѝ застина — отсреща се прокрадваше някаква смътна сянка.

— Там ли си? — панически извика тя.

Гласът на Гавин долетя отдолу, от мрака. Сянката веднага се отдръпна в непрогледния тунел зад гърба ѝ. Джоана вдигна факлата и се огледа предпазливо. Искаше ѝ се да се втурне отново в тунелите, за да заобиколи Дяволската порта и да излезе на отсрещната страна, за да се опита да настигна този подъл негодник... Но мисълта за Гавин веднага я накара да забрави за всичко останало. Трябваше веднага да изтегли въжето...

Младата жена коленичи до ръба на бездната и наведе факлата, за да го освети. Виждаше как той се придвижва сантиметър по сантиметър нагоре в отчаяни усилия да се добере до корниза.

Но преди да успее да му извика, един мъжки глас проехтя още по-отдолу:

— Джоана!

Тя остана поразена от радостта на Атол.

Задъханата старица още не се бе измъкнала от тъмния тунел, когато се натъкна на Джоана, коленичила над непрогледната пропасть.

Така... — усмихна се тя, — сега вече е свършено с нейната влудяваща игра на криеница в мрака на подземие!

Но се отдръпна изплашено, щом чу шума от катеренето на двамата мъже по скалите над бездната. После кимна доволно и безшумно се скри в пещерата.

ГЛАВА 22

Докато протягаше ръка, за да издърпа ранения граф Атол, Гавин не откъсваше поглед от смаяното лице на Джоана.

Тя също не посмя да прошепне дори една дума, очаквайки със страх, дали Гавин ще успее да изтегли графа от зеещата бездна.

Едва когато граф Атол се добра до площадката и се отпусна задъхан и треперещ, Гавин забеляза уплахата в очите ѝ. Тя веднага се извърна настрани. *Излишно е да я питам какво ще прави сега* — помисли си младият леърд. Явно беше готова отново да побегне към тайнственото си мрачно свърталище.

— Не си отивай! — заповяда ѝ Гавин.

Тя го погледна.

— Ти ли си, Джоана Макинес? — попита я, като се постара да изглежда изненадан, защото не беше забравил думите на Атол.

— Да, тя е — потвърди графът.

Гавин го погледна и забеляза окървавената му вежда. Коленете на Атол се подкосиха и той политна назад към бездната. Но Гавин веднага го хвана за рамото, за да го издърпа навътре, към спасителната стена.

— Не те изтеглих от тази черна дупка, само за да рухнеш отново в нея. Седни там и не мърдай!

— Но Джоана... — опита се да възрази графът.

— Сядай там и внимавай да не би онзи злодей, който преряза въжетата, да стори същото с гърлото ти! — извика Гавин с властен, нетърпящ възражения тон. — Ако тя реши да се махне веднага оттук, длъжен съм да я съпровождам, да я пазя...

Атол недоволно поклати глава.

— Не, аз... аз по-добре от нея знам как да се измъкнем. Най-добре е да тръгнем заедно.

Двамата мъже останаха изумени, когато гласът на Джоана изкънтя неочаквано силно:

— Джон, ще останеш тук и повече няма да се обаждаш!

Заповедта ѝ имаше неподозиран ефект. Атол се измести наляво и впери недоумяващ поглед в бездната.

— Тук ще стоиш и ще чакаш, Джон — отново му заповяда тя. — Аз ще съм някъде наблизо. А пък ти... ако не можеш повече да стоиш тук, ще тръгнеш по този тунел и ние с теб ще се срещнем навътре в прохода.

Атол кисело се усмихна:

— Колко си властна...

— Да, такава е — измърмори Гавин и приклепна до графа, за да му помогне да се облегне на стената.

Атол се настани по-удобно и оправи колана си, след което замислено изгледа Гавин.

— Не съм толкова безпомощен, че да се налага някакъв пришълец от низините да се грижи за мене! — посочи с върха на кинжала си към дъното на тунела. — Хайде, тръгвай. Не искам да ти бъда в тежест, докато бродиш из този ужасен лабиринт.

Младият леърд смутено се усмихна, сетне се обърна и проследи с поглед Джоана, която за миг изчезна зад завоя на тунела, от който се бе появила.

Маргарет притисна с ръце корема си и продължи да следи с поглед свещеника, който с припрени движения събираше оскъдните си вещи. Но не можеше да сдържи сълзите си, които се стичаха по бледото ѝ лице.

Кожената му торба лежеше на леглото с развързани върви. Тя протегна ръка и взе вълнената му качулка. Притисна я към лицето си, за да вдъхне миризмата, след което избърса с нея сълзите си. Отец Уилям я погледна и изръмжа нещо, преди да грабне качулката от ръцете ѝ и да я напъха отново в чантата.

Спря се и вдигна поглед към изящно инкрустирания сребърен кръст, висящ на отсрещната стена. После припряно започна да рови в торбата, сякаш търсеше нещо изключително важно. Измъкна навън всичко, но очевидно остана разочарован, защото яростно изруга и започна да натъпква вещите обратно. След секунди обаче търпението му се изчерпи и той я запокити върху пода.

Зарови пръсти в оредялата си коса, преди да се спре объркан и смутен до леглото в ъгъла.

— Аз... аз ще се върна за теб, Айрис — избъбри той, докато очите му неспокойно оглеждаха стаята. Внезапно закрочи неспокойно и се спря до стената пред висящия сребърен кръст. — Кълна ти се пред Светото разпятие, че ще бдя над теб. Няма да те изоставя, нито теб, нито рожбата ти!

Докато го слушаше, Маргарет се запита дали не е загубил разсъдъка си. Ами ако е обладан от нечестивите сили?

Няма значение — каза си тя. — *Вече нищо няма значение.*

Обичаше го. Какво от това, че я наричаше с името на друга жена, че бе принуден да се крие заради прегрешенията си — всичко това нямаше никакво значение за нея. Тя знаеше, че е длъжна да го следва до сетния си дъх, стига само той да пожелае да я вземе със себе си. Тази мисъл я разтревожи. Ами ако не я иска? *Не*, решително тръсна глава Маргарет, *това никога няма да се случи.*

Събрала кураж, Маргарет набързо смъкна покривката от леглото, завърза краищата ѝ и изтърси във вързопа всичко, което допреди малко беше в неговата кожена торба.

Той се нуждае от мен — неуморно си повтаряше тя. — *Той се нуждае от мен, при това повече, отколкото е склонен да признае.*

Бавно пристъпи към него, хвана ръката му и топло я стисна в своята. Сега очите му отново заблестяха. *Не, той никога няма да посмее да ме нарани* — помисли си Маргарет.

Тя стоеше пред него, едва сдържайки сълзите си. Искаше ѝ се да може да изрече:

Ще дойда с теб. Вече няма от какво да се страхуваш. Ще остана при теб, ще се грижа за теб, ще те обичам, и то така, както никоя друга не те е обичала. И няма никакво значение, какво ще си помислят или ще кажат другите! Кажу ми само... че съм ти нужна. Моля те, Уилям, кажи ми, че ме желаеш!

— Здравей, Айрис. Така се радвам, че отново сме заедно — отец Уилям шепнеше, сякаш току-що се бе събудил от тежък сън. — Този път наистина ще дойдеш с мен.

Маргарет само кимна, обзета от признателност и възторг. Защо, по дяволите, не можеше да скрие радостните си сълзи? Пое дланта му,

поднесе я към лицето си и отново я притисна към треперещите си устни.

Той ме разбра — изхлипа тя. — Той наистина ме желае!

Джоана запрати факлата на земята и се хвърли в прегръдките му. Слава Богу, той бе оцелял! Малко оставаше да потъне в бездната. Можеха да го убият! Тя изтръпна, ужасена от тази мисъл, и още поплътено се притисна към него.

Гавин зарови лице в косите ѝ.

— Джоана, моля те, внимавай да не ме издадеш. За нищо на света Атол не бива да разбере, че вече се познаваме — говореше напрегнато, не отделяше ръце от кръста ѝ. — Нали не искаш да плъзнат слухове за теб, нали не желаеш да бъде опетнено името ти...

— Точно сега никак не ме вълнува, какво ще си помислят другите за мен! Сега, след като преживях толкова опасности... — тя впи огнен поглед в зениците му, искрящи на светлината на факлата. Гавин сведе лице към нейното. Горещите ѝ устни се притиснаха към неговите. Но само след миг той се отдръпна.

— Джоана — дрезгаво промърмори, като притисна устни към ухото ѝ. — Ще те измъкна от това проклето подземие, но иначе нищо не бива да се променя между нас. Ние сме...

— Какво рече? — попита тя, отдръпна се от него и го изгледа смаяно.

— Ние сме създадени един за друг, Джоана. Искам да се омъжиш за мен.

Да се омъжиш за мен... Така ѝ се искаше да го чува отново и отново. Никога нямаше да се умори да слуша тези думи. Ала нямаше право да го насърчава, да ѝ ги повтаря, защото не знаеше какви изпитания още им готви съдбата.

— Сега трябва да се върнем по обходните тунели — разгорещено продължи той, — за да вземем Атол с нас, преди да се измъкнем от този проклет лабиринт, а след това...

— Не! Не мога да дойда с теб! — опита се да протестира тя. — Ако тръгна с теб, всичко ще се разкрие...

— Джоана, Атол вече те видя! — извика Гавин. — Нима си въобразяваш, че ще мога да го убедя, че така му се е сторило? Че си

била само призрачно видение, изплувало сред мрака на подземието... — поклати глава. — Не, скъпа. Той никога няма да ми повярва. Нали го знаеш колко е упорит? Твърдоглав е като всички планинци... А пък аз, разбира се, въобще не съм съгласен, Атол да ме помисли за пълен идиот!

Тя понечи да му възрази, но Гавин притисна ръката ѝ към гърдите си.

— Този път няма да отстъпя! Ще напуснеш пещерите и ще заживееш отново като всички нас. Нима не разбираш, че не само моят живот е в опасност всеки път, когато сляза в този мрачен лабиринт? Който и да е нашият смъртен враг, следващия път, може би ти ще бъдеш целта му!

Джоана изтръпна и веднага се притисна към широката му гръд.

— Да, скъпа моя, няма да те оставя повече да се скиташ сама под тези надвиснали сводове. Можеш да оспорваш решението ми колкото искаш, но още сега ще дойдеш с мен.

Гавин бе напълно прав, като твърдеше, че убиецът вече е узнал, че тя се укрива в тунелите под замъка. Джоана веднага си припомни за срещата на Майката и Маргарет в гробницата. След като Маргарет си бе тръгнала, нима не беше възможно Майката да се е прокраднала до възжения мост над Дяволската порта и да е прерязала въжетата? Само че, как бе разбрала къде са се намирали Атол и Гавин? Може би случайно бе попаднала в тунела, водещ към Дяволската порта? Или просто бе решила да мине по-напряко...

Думите на Гавин я накараха да се замисли. Ако наистина Майката бе прерязала въжетата — нещо ѝ подсказваше, че не е била Маргарет — то това... Боже мой, това означаваше, че тя е узнала, че Джоана Макинес не е мъртва и се укрива в подземията! Тогавя тя нямаше да се успокои, докато не довършеше пъкления си замисъл, започнат с онзи опустошителен пожар в южното крило!

Ако тези предположения се окажеха истина, как щеше да осъществи планове си да отмъсти за гибелта на родителите си? Не, явно Гавин имаше право. Трябваше да се върне на белия свят, придружавана от него, а след това, да измисли как да опази не само себе си, не само него, но и останалите обитатели на замъка.

Но възникваха други проблеми.

— А как ще обясня на хората от Айрънкрос Касъл къде съм била през цялото това време?

— Въобще не е нужно да им даваш обяснения! Никому нищо не дължиш — възбудено ѝ отвърна той, зарадван от решението ѝ да се вслуша в съвета му. — Най-добре ще е да ме оставиш аз да се оправя с тези досадни подробности.

— Но какво ще кажеш на слугите, на войните, на жените в замъка?

— Само това, което е нужно да знаят! — отсече той. — Откога господарите са длъжни да дават обяснения на прислугата? Ще им спомена, че си се появила тъкмо навреме, за да ни спасиш. А колкото до това къде си била досега, ще им кажем, че нищо не си спомняш след пожара.

Джоана се опита да намери някакви недостатъци в плана му, но не успя. Внезапно обаче я споходи друга тревожна мисъл и тя пак впери изплашен поглед в лицето му.

— Нали няма да ме изпратиш при баба ми под предлог, че така ще бъда по-добре защитена? Не ме интересува какво ще каже тя. Искам да остана в Айрънкрос Касъл. С теб.

Той се усмихна и кимна:

— Но само при условие, че ми обещаеш да се омъжиш за мен веднага след като уредя разтрогването на годежа ти с онзи досаден тип, с Джеймс Гордън.

За миг младата жена се поколеба, припомняйки си, че може би няма да е жива след следващото пълнолуние. Справедливото наказание над жените от манастира навярно щеше да сложи край на мечтите ѝ да има съпруг, деца и щастлив живот.

Джоана пое дълбоко дъх, за да се овладее.

Но защо трябваше да споделя и тези свои опасения с Гавин? Ако всичко бе по-различно, ако животът ѝ принадлежеше единствено на нея, ако можеше да бъде обикновена жена с мечти и планове за бъдещето, щеше да е щастлива да се омъжи за лорд Гавин Кар. Нима можеше да мечтае за нещо по-прекрасно?

— Да! — радостно възкликна тя, за да прикрие тревогата си. — Да, ще се омъжа за теб.

ГЛАВА 23

Джон Стюарт беше много блед. Гавин се вгледа напрегнато в него, докато графът опипваше превързаната си глава. Младият леърд съжали злочестия граф, който пострада много заради решението си да го придружи по опасния маршрут. Може би, трябваше още да изчака, преди да му съобщи за плановете си да се обвърже завинаги с красивата дъщеря на предишния собственик на замъка...

Гавин вече бе разбрал, че Джон Стюарт е бил силно привързан към Джоана Макинес. Още от мига, в който тя напусна подземие, придружавана от двамата благородници, графът не откъсваше очи от нея. Отначало Гавин мислеше, да не обръща внимание на прекалено силния интерес на графа към бъдещата му съпруга, но после реши да сложи край на надеждите на Джон Стюарт.

— Прекаляваш Гавин! — промърмори графът. — Какво ми говориш за някакви твои планове да се ожениш за Джоана? Никак не ми е до шеги, особено сега, защото главата ми ще се пръсне от болка! От къде на къде ти хрумна това?

— Не е нито шега, нито случайно хрумване! — заяви Гавин. — Възнамерявам да се ожена за Джоана Макинес. Вече съм обмислил всичко. Това е най-правилното решение!

Джон Стюарт яростно стисна облегалката на стола. Очите му гневно заблестяха.

— Ти? Това е невъзможно! Забрави ли, че тя е сгодена за онзи негодник Джеймс Гордън?

— И какво от това? Това е било преди пожара в замъка. Сега в цяла Шотландия я смятат за мъртва.

— Това няма никакво значение — намръщи се Атол. — Ох, от спорове с дървници винаги ме заболява главата! Тя му принадлежи, глупако!

— Но тя иска да развали годежа — поправи го Гавин. — Вече разговарях с нея за това. Тя склони да се омъжи за мен. Затова тази

сутрин изпратих Едмънд да занесе писмо в Хънтли, замъка на чичото на Гордън.

— Почакай! — извика Атол. — Сигурен ли си, че Джоана Макинес е способна да разсъждава трезво? По дяволите, Гавин, та тя е прекарала последните шест месеца в онова мрачно подземие, където дори силни мъже като теб и мен могат да загубят разсъдъка си! Няма да се учудя, ако се окаже, че още не може да се ориентира в последните събития.

— Не се тревожи. Умът ѝ е наред. Докато, уви, твоят не е намясто. Може би слизането в подземие то е повлияло най-силно на твоя разсъдък...

— А защо си се разбързал толкова? — ядосано го прекъсна граф Атол, раздразнен от последните му думи. — Не си беден, следователно не се жениш за нея по сметка. Доколкото успях да узная нещо за твоето състояние, този замък е нищо в сравнение с именията ти в равнините в Южна Шотландия. Не разбирам, защо си дошъл тук, толкова далеч на север.

— В Стърлинг ми обясниха, че никъде в Северна Шотландия нямамо такъв мек климат, както тук, в околностите на Айрънкрос Касъл.

— Е, може би този път ще се съглася с теб.

Гавин замислено погледна събеседника си и за миг се запита как е възможно графът да вземе насериозно шегата относно климата на Айрънкрос.

— Има още нещо — продължи Джон Стюарт. — Ако си решил да заграбиш земите в околността и така да се превърнеш в поредния жалък леърд на Айрънкрос, не е задължително да се жениш за нея. Не ти ли стига това, което получи от граф Ангъс? За какво са ти още земи, ако няма да останеш в Северна Шотландия, за да управляваш именията си? Помисли малко: това, че Джоана е оцеляла, няма никакво значение, след като вече си собственик на Айрънкрос Касъл!

— Това е самата истина. Но ти не разбираш, че аз я помолих да стане моя жена не заради земи и богатства. Повече няма да споря с теб. Ще ти кажа само, че двамата с Джоана вече сме го решили — най-добре за всички ни ще бъде да се венчаем колкото е възможно по-скоро.

Джон Стюарт го изглежда смаяно.

— Вече нищо не разбирам... — задъхано изрече той. — Щом не си се загрижил за имението, за какво е цялата тази суматоха, това бързане?

— Защото съм загрижен за нея, а не за земите! Кога най-сетне ще проумееш тази проста истина? Джоана иска да остане в Айрънкрос Касъл, докато не бъдат наказани убийците на родителите ѝ и...

— И ти си преценил, че е изгодно за теб да се възползваш от желанието ѝ да си отмъсти, като в замяна, тя склони да се омъжи за теб? Нещастното момиче въобще не осъзнава каква фатална грешка ще направи, защото не подозира, че ти си най-долният мошеник, измамник, лицемер и кучи...

— Млъкни, за да не съжالياваш за думите си! Кълна се, че не съм я принудил да се омъжи за мен! — Гавин Кар се изненада колко дълбоко го засегнаха упреците на Джон Стюарт. — Ако искаш да знаеш цялата истина, аз пожелах да се преместя в този замък най-вече защото бях озадачен от слуховете за гибелта на Джоана Макинес и нейното семейство. Още преди да я срещна, нещо ме привличаше към нея.

— Това са детинщини — намръщи се Атол. — Сега сигурно очакваш от мен да ти повярвам.

— От черен неблагодарник като теб, нищо добро не мога да очаквам. Освен да ми окачиш въжето на шията!

Двамата благородници яростно се изгледаха, после Гавин разпалено продължи:

— Не зная защо си губя времето да ти обяснявам всичко това, но аз наистина... хм, как по-точно да го обясня на такава дебела глава като твоята... ами аз просто бях любопитен да узная колкото е възможно повече за тази загадъчна девойка от Айрънкрос, още от деня, в който се запознах с лейди Макинес. След като пристигнах в замъка, това мое желание се усили още повече и не можех да намеря покой нито денем, нито нощем — младият леърд отново впери поглед в лицето на своя събеседник. — Виждам, че ти е трудно да го проумееш, но мога да се закълна във всички светии, че съм обсебен от тази девойка, а сега, след като разбрах, че и тя ме харесва... Толкова ли е...

— Трудно? — гневно извика граф Атол. — По дяволите, та това е най-голямата глупост! Достатъчно е човек да те погледне. Видят ти

ще уплаши дори заспала овца! Лошото е в това, че тя не е имала време да те опознае и все още не подозира колко недостатъци криеш. Нали вчера за пръв път се срещна с теб! — очите му заблестяха подозрително.

Нима графът се е досетил, че тук нещо не е наред?

— Всъщност ти с какво се занимаваше, докато аз чаках тук, в тази стая?

Гавин наистина съжаляваше, че досега не бе имал възможността да прекара повече време в нейната компания, за да се опознаят.

— Защо все ми се струва, че ти напълно съзнателно се опитваш да посееш съмнения в сърцето ми? Сигурно си решил да ме отстраниш по-бързо от сцената, за да завладееш сърцето ѝ.

— А пък ти си побеснял, защото тя предпочита мен пред теб — грубо го прекъсна Гавин. — Защо най-после не се примириш и не приемеш тази проста истина? Джоана отново и този път завинаги, е избрала друг мъж, а не теб! Ще го разбереш ли най-накрая, тя въобще не желае да се омъжи за теб?

Атол се намръщи:

— Тя ли ти го каза.

Гавин го изгледа втренчено и неволно понижи глас:

— Ако толкова искаш да си наясно с нейните предпочитания и желания, най-добре ще е сам да поговориш с Джоана. В момента мога само да ти кажа, че тя продължава да държи на теб като на предан приятел и в никакъв случай не иска да те загуби. И без това ѝ останаха много малко близки на този свят, така че не взимай прибързани решения.

Граф Атол го изгледа въпросително. Гавин издържа напрегнатия му поглед и остана поразен от тревогата, изписана на лицето на Джон Стюарт.

— Да... — изрече Атол след дълга и мъчителна пауза, — разбирам, че се налага да разговарям с Джоана, за да бъда наясно с намеренията ѝ. Но междувременно, бих искал да науча нещо повече и за теб. Бих се успокоил, ако успееш да ме убедиш, че наистина заслужаваш ръката ѝ.

— Ти си само един нахален, непоносим досадник!

— Да, такъв съм — невъзмутимо кимна графът и се усмихна. — Не забравяй, че почти нищо не зная за теб, освен това, че си груб,

недодялан южняк, нагъл пришълец, който днес се разпорежда тук като пълновластен господар, като че ли се намира в имението на прадедите си, владение на неговия род от десет поколения насам. Какво ти дава право да вярваш, че ще бъдеш добър съпруг на тази неопитна и невинна девойка? Освен това, сигурен ли си, че няма да се провалиш и като собственик на това огромно имение?

Гавин долови, че въпреки укорите на Джон Стюарт, напрежението между двамата започва да спада, затова взе стола, оставен до стената и го постави до креслото на Атол.

— Аха, затова ли си спорил с Джон Макинес вечерта преди избухването на пожара? Предполагам, че тогава си заявил пред покойния леърд несъгласието си Джеймс Гордън да се ожени за лейди Джоана.

— Точно така — кимна граф Атол и лицето му отново помрачня при спомена за онази драматична вечер, за неуспешния опит да промени решението на бащата на Джоана.

— Познавам Джоана от дете. Винаги съм вярвал, че тя заслужава най-добрия мъж в цяла Шотландия.

— А ти, Джон Стюарт, се оказа много по-глупав, отколкото предполагаш. Нима си въобразяваш, че щом си бил близък приятел на това семейство, имаш право да се намесваш в избора на съпруг за Джоана Макинес?

Атол неспокойно помръдна в креслото.

— Нима трябваше да остана безучастен и ням свидетел на тази лудост? Да омъжат тази прелестна девойка за един отвратителен мошеник, негодник и женкар? Неговото място е в пламъците на Ада! С какво Джоана Макинес е заслужила такава злочеста участ? Всичко беше, само защото имението на този проклетник, е на няколко километра от Айрънкрос Касъл. Това беше ужасна грешка, която я обричаше на страдания и мъки! Но така става, когато човек отдава прекалено голямо внимание на старите легенди и предания за прокълнатите шотландски родове.

— Нямах право да го упрекваш. Не ти ли се струва, че върху рода на Джон Макинес наистина се струпаха доста беди?

Лицето на Атол внезапно почервения.

— В онази кошмарна нощ аз го нарекох глупак и му казах в лицето, че допуска ужасна грешка. Но той умря в адски мъки само

няколко часа след като се скарахме жестоко. Аз... аз май наистина се оказах непоправим глупак. Той не искаше да пострада дъщеря му от злите духове, които според него обитавали подземията на този прокълнат замък. Но днес всичко е съвсем различно и аз не мога да ти попреча да осъществиш плановете си.

— Това е нещо съвсем различно.

— Така ли?

Гавин свъси вежди.

— Да. Джоана е била изложена на големи опасности в онова мрачно подземие. През последните шест месеца тя е страдала така, както рядко се е случвало на някое друго човешко същество, но въпреки това е оцеляла. Ако Джон Макинес беше жив днес, той щеше да се съгласи с мен — днешната Джоана Макинес е много по-различна от онова неопитно, незряло девойче от нощта на пожара. Повярвай ми, сега тя е жена, чието сърце познава страданието, познава болката, но въпреки това не се е отказала да дири справедливост и да жадува за сурово възмездие. И в същото време, тя копнее да бъде щастлива, да се радва на нормален живот, дори и в този прокълнат замък.

— Това е още една причина да се откажеш от намерението си да се ожениш за нея! — веднага му възрази граф Атол. — Може би за нея наистина ще е най-разумно в крайна сметка да се омъжи за Джеймс Гордън или пък да замине при лейди Макинес. А защо пък да не се премести в кралския двор?

Гавин поклати глава.

— Ако беше на нейно място, това ли щеше да пожелаеш за себе си? Да си събереш багажа, да се скриеш в каретата и да изчезнеш оттук, като оставиш убийците на родителите си ненаказани?

— Но тя е само една жена! Какво още искаш от нея? Боже мой, тя вече си изпати толкова много, че...

— Почакай, Атол! — прекъсна го Кар. — Нали искаш да играеш ролята на неин безкористен приятел? Джоана Макинес е силна духом, много по-силна, отколкото предполагаш. Спомни си какво преживяхме ние двамата днес в подземията. Мислиш ли, че бихме оцелели цели шест месеца в онази тъмница?

— Не зная дали този замък е обитаван от някакви дяволски духове, но там долу наистина витае нещо злокобно. Непрекъснато имах чувството, че смъртта посяга с косата си към главата ми!

— Именно затова тя се нуждае от мен! — убедено заяви Гавин. — Сега, шест месеца след онзи загадъчен и гибелен пожар, местните хора продължават да се страхуват, че отново ще се случи нещо ужасно. Само че, за разлика от тях, аз съм убеден, че това зло не е дело на призрачен демон, а на същество от плът и кръв. Същество, което тръпне от страх да не бъде разкрито. И заради това е готово да измъкне кинжала от пазвата си, за да ни изпрати нас двамата пред дверите на Ада.

Графът се замисли над последните му думи. Гавин обаче още не бе използвал всичките си козове — пазеше последния от тях в случай, че граф Атол продължи да упорства.

Същата сутрин, когато Гавин Кар изпрати Едмънд с писмо до Джеймс Гордън, в съвсем друга посока потегли още един пратеник на младия леърд. Питър бе натоварен с мисията да потърси свещеника, който бе служил като капелан в Айрънкрос Касъл преди отец Уилям. Гавин знаеше, че вероятността Питър да намери този свещеник е почти нищожна — нищо чудно отдавна да бе напуснал този грешен свят — но ако пък го откриеше, Гавин щеше да научи повече за събитията в замъка.

Може би именно там, в миналото, се криеше ключът към загадките на Айрънкрос Касъл. И някъде там, се кореняха причините за жестоките убийства. Не бе изключено всичко да е започнало още по времето, когато замъкът е бил управляван от Дънкан Макинес. Може би много отдавна, когато жените, погребани в гробницата, все още са ходели по земята.

Гавин се надяваше престарелият свещеник да му даде отговорите на тези въпроси.

— Предполагам, че все още мога да разчитам на твоето гостоприемство, леърд Кар.

— Това молба ли е, милорд, или заповед?

— Приеми го както желаеш — сви рамене Атол. — Но докато Джоана Макинес живее сред тези стени и докато ти очакваш отговора на Джеймс Гордън, аз съм длъжен да остана тук, за да бдя над тази нещастна и самотна девойка.

— Ако това е единствената причина да...

— Не, не е вярно, че е единствената причина. Не забравяй, че онзи тайнствен престъпник се опита да убие не само теб, но и мен. За

разлика от страхливец като теб, аз нямам намерение да оставя така този опит за покушение. Макар че... не ми се вярва да си се отказал от намерението да заловиш убиеца.

Гавин се замисли, преди да отговори:

— Да, можеш да останеш. Но само ако си държиш езика зад зъбите. И ако се постараяш Джоана да не вижда твоето грозно и изподрано лице.

— О, така ли! — възкликна Атол и се престори на обиден. — Аз пък си въобразявах, че Джоана Макинес е безразлична към красивото ми лице!

— Е, този път не мога да не се съглася с теб — отвърна Гавин и изгледа графа с неприкрито подозрение.

— Добре тогава. Но не мога да ти обещаю, че ще престана да се срещам с нея. Нито че ти няма да имаш поводи за тревога.

— Много бих се радвал, ако можех да кажа същото за теб — сърдито изръмжа леърдът и му отправи заплашителен поглед.

ГЛАВА 24

Излегната в креслото с изящна дърворезба, Джоана разсеяно съзерцаваше хоризонта, обагрен в оранжево от залязващото слънце.

Чудеше се защо Гавин все още не се е прибрал. Стана от креслото и неспокойно закрачи из спалнята. Но скоро и това ѝ дотегна. Облегна се на стената. Скоро щеше да се стъмни, но за разлика от последните кошмарни месеци, това не я плашеше. Глупаво бе да се самозалъгва, че вече нищо не я застрашава. Много добре знаеше, че ще трябва да напусне тази спалня, набързо приготвена за нея от слугите на Гавин Кар. Знаеше също, че е длъжна да се появи в голямата зала и да се изправи пред погледите на всички обитатели на Айрънкрос Касъл. Опитваше се да не мисли за това неприятно задължение.

Джоана отново започна да кръстосва из стаята. Слугите щяха да я отрупат с безброй въпроси. Щяха да се подсмивват зад гърба ѝ, а пред нея щяха да се преструват на загрижени и покъртени от страданията ѝ, щяха да ахкат, да кършат ръце и да се вайкат... Така мразеше тези мелодраматични сцени! Не беше сигурна дали ще може да издържи на това последно изпитание, дали няма да даде воля на гнева си...

Вече бе успяла да забележи многозначителния поглед на Моли. Тя също беше сред участничките в онзи сатанински ритуал в гробницата. Колко различна беше в онази злокобна нощ, в бяла власеница, със свещ в ръката, докато пееше псалмите и се поклащаше в такт с останалите монахини... Сега нямаше и следа от онази Моли. Вчера тя, заедно с още две момчета от прислугата, домъкна в тази спалня големия дървен скрин, пълен с дрехи на Джоана, който по чудо бе останал незасегнат от опустошителния пожар.

Тогава Джоана бе останала в креслото, без да ги поглежда, и след като прислужниците безмълвно напуснаха спалнята, тя не помръдна, загледана мрачно в стария дървен скрин.

Когато го отвори, намери вътре дрехите на майка си. Сълзите ѝ веднага рукнаха. Сърцето ѝ се свиваше от мъка, безсилие и гняв.

Младата жена пристъпи към прозореца, за да огледа на светлината роклята на майка си. Нежно погали мекия плат. Припомни си колко пъти бе виждала майка си с тази прелестна рокля в ръце...

За хиляден път днес си повтори, че не бива да мисли само за миналото, че е длъжна да се вълнува от настоящето, че трябва да открие убиеца и да дочака мига, когато справедливостта ще възтържествува.

Прекрасно знаеше какво ще направи тогава — този план го бе обмисляла безброй пъти през мъчителните шест месеца в подземие. Обаче, през последните часове все по-често се улавяше, че мислите за Гавин неусетно изтласкват назад плановете ѝ за отмъщение. Тяхната нощ бе оставила незабравим отпечатък в сърцето ѝ. Непрекъснато си спомняше ласките му, страстните му целувки, докосванията на дръзките му, силни ръце...

През нощта, когато се озова в обятията му, в леглото му, ѝ бе много по-лесно да вземе това съдбоносно решение — защото не бе длъжна да се съобразява с мнението на околните. Защото онази нощ, беше и си остана тяхна тайна. Това бе нейният живот, нейното тяло и тя решаваше какво да прави с него. И с кого... Никой не можеше да ѝ диктува как да постъпи.

Това бе заявила на граф Атол рано тази сутрин, когато той ненадейно се появи в спалнята ѝ. В отговор на неговата загриженост относно решението ѝ да остане завинаги в Айрънкрос Касъл и на нейното *лекоμισлено решение* да се омъжи за Гавин Кар, тя му отвърна, че никакви графове, нито от Северна, нито от Южна Шотландия няма да ѝ се бъркат в живота. Заяви му, че ѝ е дошло до гуша от тези от планините, както и от онези от низините. И изобщо от всички мъже! Освен от един... И че той, Джон Стюарт, не бива да забравя това, ако държи да ѝ бъде приятел. За нейна изненада обаче, той прие съвсем спокойно острите ѝ думи.

Но сега, след като бе изяснила отношенията си с граф Атол, Джоана все още се двоумеше дали да покани Гавин Кар в спалнята си.

Забързано прекоси спалнята и се спря до леглото. Нима Гавин бе решил да не се появява пред нея, докато не пристигне от Хънтли пратеникът му с отговора на Джеймс Гордън? Навярно преди да я отведе в леглото си, иска първо да се увери, че нищо няма да им попречи да се венчаят. Но тя нямаше намерение да чака толкова дълго.

Кой знае какви изненади им готвеше съдбата? Може би й оставаше да живее много малко... Затова, сега всеки миг бе скъпоценен за тях. Защо Гавин Кар не можеше да проумее това?

С настъпването на нощта, когато Старата кула потъна в мрак, Гавин напусна голямата зала, пълна с налягали по пейките заспали войни и слуги и пое по коридорите към своята спалня.

Докато прекосяваше полутъмните коридори, обмисляше какво да предприеме. От сутринта нямаше следа от отец Уилям. Никой нищо не знаеше за него. Но той нямаше намерение да чака да изминат два-три дни с надеждата дребният свещеник да се появи отнякъде. Доколкото бе успял да се запознае с навиците на обитателите на замъка, вече бе наясно, че отец Уилям често изчезваше от замъка. Знаеше дори, че посещава манастира, защото там Майката щедро предлагаше питиета на местни любители на чашката.

Само че, загадъчното изчезване на свещеника не бе единствената неприятна изненада за днес. Докато разговаряше с граф Атол, Гавин научи, че Дейвид, един от съгледвачите на графа, също е изчезнал. Джон Стюарт откровено призна, че оставил Дейвид да дебне в един от тунелите в подземиеето, където били открити оскъдни провизии и скъсани дрехи. Явно там някой, отдавна се е криел. Тази сутрин от Дейвид нямало и следа.

Ала дори и с това неприятностите не се изчерпваха. Моли беше силно разтревожена, защото никъде не можеше да открие Маргарет, сестрата на иконома Алан.

Три души да изчезнат безследно в един ден... това вече е твърде много, каза си Гавин. Ако продължава все така, след седмица или две никой нямаше да остане в замъка, освен младия му господар.

Той се надяваше най-лесно да открие следите на нямата Маргарет. Рано сутринта поговори с Джоана и научи от нея за сцената в гробницата, когато бе открила, че Майката е сестра на Маргарет. Вероятно Маргарет беше отишла при своята сестра, игуменката на манастира.

Гавин забави крачките си, щом наближи вратата на спалнята на Джоана. Стражът, който бе оставил на пост пред вратата, изпъна снага.

Не! Не прекрочвай този праг — нашепваше му здравият разум. Докато не се върнеше Питър, неговият пратеник в замъка Хънтли, с писмо, съдържащо съгласието на леърд Джеймс Гордън да се откаже от годеща си с Джоана Макинес, нямаше право да я смята за своя годеница. Да защитава нейната чест и да я закриля беше част от рицарската етика.

Но сърцето му подсказваше да направи точно обратното на това, което му диктуваха моралът и здравият разум. Джоана му липсваше. Той жадуваше за нея толкова страстно и неудържимо, както никога не му се бе случвало с другите жени, които бе познавал. Неспokoйно прокара ръка през черната си коса, докато се опитваше да събере сили, за да отмине вратата на нейната спалня.

С тежка въздишка продължи към своята стая. Отвори със замах дъбовата врата и закрачи нервно из помещението. Без съмнение отново го очакваше дълга и мъчителна нощ. Настроението му съвсем се развали. Имаше толкова грижи... Бе длъжен да открие и да залови убиеца, трябваше да надзирава възстановяването на опустошеното южно крило на замъка, а непрекъснато мислеше за нея.

— Ако продължаваш така, скоро ще оглупееш напълно! — изрече той на глас и отиде до прозореца, за да разтвори широко дървените капаци.

Лунната светлина веднага прогони от стаята потискащия мрак. Гавин се обърна и се загледа в портрета, който продължаваше да виси над камината. Веднага си помисли колко щастливи биха били двамата, ако успееш да отстранят проклетите проблеми.

На устните му се появи лека усмивка.

За пръв път в живота си, Гавин Кар се улови, че мечтае за бъдещето си. Двамата с Джоана щяха да се оженят, да имат деца... не знаеше колко точно, но в момента това нямаше някакво значение.

Да — помисли си той, — колко прекрасен би могъл да бъде животът, когато до теб е любимото ти същество!

Внезапно долови лек шум. Нима бе започнал да сънува наяве. Затвори очи и облегна глава на стената.

Обаче бързо разбра, че това не е сън. В стаята беше влязла Джоана. Тя пристъпваше безшумно като призрак, плъзгаше се в стаята му със същата лекота и грация, с които нахлуваше в сънищата и

мечтите му. Гавин се усмихна и се отдалечи от стената, готов още сега да положи сърцето си в краката ѝ.

— Гавин — тихо започна тя и направи две крачки към него, преди да се спре насред кръга от лунна светлина в средата на стаята. — Чух стъпките ти покрай вратата на спалнята ми. Надявах се да... запитах се дали ти няма да...

Тя млъкна. Сърцето на Гавин заби радостно още щом я видя на прага на стаята си. Тя беше толкова красива. Това го бе поразило още при първата им среща, макар тогава да бе облечена в дрипи. Сега обаче роклята, която някога бе принадлежала на майка ѝ, разкриваше прелестната ѝ фигура. Младият мъж остана без дъх.

— Аз... — смутено промълви той. — Защо... е, може би, щом така си решила...

Тя му се усмихна и той нервно стисна юмруци.

— Джоана, защо поставих стража пред вратата на спалнята ти? Защо наредих да сменят резето на вратата? Нали искаше никой да не те безпокои, никой да не влиза в твоята стая?

— Точно така щях да постъпя, ако ти не беше толкова настоятелен в искането си да не прекрочвам прага на спалнята.

— О, няма? — учудено повдигна вежди и пристъпи към нея. Не се реши веднага да я привлече към гърдите си. — Вчера сутринта бях пред твоята стая.

— Значи си бил заедно с онези трима слуги, които заковаха междинната врата, докато прислужничката разтребваше вещите вътре? Кога намираш време да си навсякъде в замъка? — тя нежно го докосна по рамото. — Това рамо ли си удари при падането в пропастта?

Той сякаш нея чу, защото повече не можеше да устои на тази опасна и възбуждаща близост. Грабна я в прегръдките си и устните му бързо намериха нейните.

— За какво говориш?

— Джон Стюарт ми спомена, че си ударил рамото си...

— Този Джон Стюарт говори прекалено много.

Устните му станаха още по-настоятелни. Джоана веднага обви врата му с ръце. Никой мъж не можеше да не откликне на такава подкана. Пръстите му трескаво се спуснаха към високите, потрепващи гърди. Нейната реакция го влуди още повече.

— Точно от това най-много се опасявах — дрезгаво зашепна той, прекъсна целувката им и притисна устни към врата ѝ. — Не исках да остана насаме с теб, защото не мога да се спра...

— Тогава не спирай — задавено промълви младата жена, докато галеше гърба му.

— Не мога да рискувам някой да те открие тук.

— Никой няма да се осмели да влезе тук — прошепна тя, когато Гавин сведе глава към белоснежната ѝ гърд. — Нали има страж пред вратата ми... — младият леърд се приведе и захапа зърното ѝ. Джоана потръпна и едва чуто продължи: — Оставих го да пази вътре в спалнята.

— По-добре да бе останал отвън — изръмжа Гавин и се зае да смъква роклята ѝ. Пред възхитените му очи тя остана само по долна риза, която едва прикриваше великолепните ѝ форми.

— Отвън ли... — разсеяно повтори тя. Докато разкопчаваше колана му, Гавин изу ботушите си, а сетне помогна на Джоана да смъкне ризата през раменете му. Сега бе неин ред да се възхити на мъжествената му фигура, докато дланите ѝ се плъзгаха по разголената му гърд. Лицето ѝ се зачерви от обзелото я желание. Усмихна му се закачливо: — Нали имам пазач отвън пред вратата.

— Дори и така да е — продължи той, но бързо забрави какво е искал да каже, докато свалеше долната ѝ риза. — Могат да ни... — дъхът му секна, когато тя остана гола. — Не разбираш ли, че има опасност някой да ни изненада!

Вече я бе виждал гола, но защо, за Бога, му се струваше, че всеки път става по-красива, по-съблазнителна, по-неустоима?

— Ще ме предпазва резето на вратата отвътре.

— Само ако не забравиш да го спуснеш — отбеляза той с усмивка, преди да поеме дланта ѝ, за да я целуне. После грабна младата жена и я понесе към леглото. Положи я нежно, сякаш бе крехка като стъкло.

— Да, ще ме пази — глухо повтори тя. После протегна ръка към надиплената му пола. Дръпна я и той остана пред нея гол, мъжествен и задъхан.

— Нека не избързваме — предизвикателно предложи той, обаче пръстите му погалиха вътрешната страна на стегнатите ѝ бедра. От притворените ѝ очи, от разтворените ѝ устни, от тежкото ѝ дишане

разбра, че не желае да чака. — Нека измислим какво да им обясним, ако нахлуят тук и ни заварят заедно...

— Дошла съм тук, при теб, за да... за да прегледам раните ти — тихо изрече тя. — Нали си ранен? Така че съм длъжна да те изцера.

— Да ме изцериш ли? — пресипнало изхриптя младият мъж, докато притискаше възбудената си мъжественост към бедрото ѝ.

— Да — кимна тя. — Някой трябва да те докосне нежно, скъпи мой любовнико — усмихна му се закачливо. — Освен това, така ще имам възможност да изпробвам на практика всичко, което научих в онази нощ.

Гавин много добре знаеше за какво намеква. През тяхната първа нощ тя го удиви с настояването си, той да ѝ покаже всички начини, с които си служи един мъж, за да докаже любовта си към жената.

Надигна се на колене и го целуна по устните, после започна да целува раненото му рамо. Прокара пръсти през косата му, преди да ги спусне по шията и гърдите му.

Накара го да се отпусне по гръб и започна да целува корема му. Гавин потръпна, щом усети езика ѝ във вдлъбнатината на пъпа си. Но още по-предизвикателни станаха ласките ѝ, когато тя спусна глава по-надолу.

Гавин стисна зъби, за да не извика. Зарови ръце в златистите ѝ коси, когато тя пое с уста набъбналата му мъжественост. Езикът ѝ влудяващо обикаляше най-чувствените му точки.

— Сега ще... — той простена. Пот изби на челото му, докато се опитваше да не помръдне, неспособен да откъсне очи от устните, които сякаш се стремяха да изсмучат последните сокове от плътта му.

В един миг Гавин едва дишаше, задавен от огненото желание, в следващия се отпуснаше, изцяло покорен от нея. Редуваха се вълна след вълна, все по-страстни и покоряващи, като че ли разпалващи неугасим огън в слабините му.

Накрая не издържа, стисна раменете ѝ и рязко я обърна по гръб.

— Нали спомена нещо за нежното докосване? — пресипнало зашептя той. — За любовните ласки и нежности?

Бавно разтвори бедрата ѝ. Тя започна да се надига, но той хвана китките ѝ. Устните му се оказаха не по-малко горещи и влудяващи от нейните, а Джоана откликна със същата огнена страст, както преди малко той на нейните докосвания.

— Този път нека аз да те лекувам.

Веднага сведе глава, за да целуне вдлъбнатината на шията ѝ. Джоана простена, когато засмука зърното на гърдата ѝ. А когато той спусна устни под корема ѝ, тя остана без дъх. Нямаше право повече да я измъчва. Раздалечи още малко бедрата ѝ, а езикът му най-последно намери сладостната ѝ копринена мекота.

Джоана освободи ръцете си и зарови треперещите си пръсти в гъстите му коси. Той повдигне бедрата ѝ, проникна с езика още по-дълбоко в пулсиращата ѝ женственост, докато накрая тя не издържа и закрещя, изплашена, че сърцето ѝ ще се пръсне от прекомерния екстаз.

Гавин се надигна и я прегърна, докато тя още се тресеше от вихрените емоции, а след това плавно навлезе в нея. Като две изгубени души, най-последно намерили се една друга, техните тела се разтопиха в пламъците на неустойимото желание. За един безкрайно сладък миг и двамата замряха напълно неподвижни в предвкушане на очакваната наслада от божествената кулминация, след което той усети как ръцете ѝ отново го обгърнаха подканващо. За пръв път в живота си Гавин Кар почувства, че е обичан, очакван и желан. А когато започна да се движи в нея, Джоана веднага откликна, като непрекъснато го подтикваше да ускорява тласъците си.

И когато най-последно в чуден синхрон едновременно достигнаха до върховния екстаз, когато сляха телата си и душите си в едно, напълно забравиха за тревогите, горчивините и за дебнещата ги смърт. Двамата влюбени се бояха единствено от това, да не бъде прекъсната тяхната изумителна хармония, да не секне тяхното неземно щастие. Защото от днес нататък, цялото им бъдеще щеше да бъде подчинено единствено на тяхната любов.

ГЛАВА 25

Гавин отметна косата от челото ѝ и нежно погали лицето ѝ.

— Длъжна си поне да опиташ! — отново се зае той да я окуражава. — Например защо не спреш да подозираш единствено Майката, а да помислиш за някой друг, който също би могъл да го е извършил.

— Не мога да разбера, защо не вярваш, че тя го е сторила! — гневно възкликна Джоана, извърна се и го погледна в очите. — Нали ти обясних, че Майката беше тогава в гробницата. Оттам тръгна към подземието под Старата кула. Така че, най-вероятно именно тя да е прерязала въжетата на мостчето над Дяволската порта.

— Нищо чудно това пъклено дело да е нейно. Но какво ще правим, ако се окаже, че не е била тя?

— Защо непрекъснато я защитаваш? Нима не ми вярваш! Нима тя не ни причини вече достатъчно злини? Още колко убийства трябва да бъдат извършени, за да повярваш на думите ми?

— Не става дума дали ѝ вярваме или не. Докато не получим неоспорими доказателства за вината ѝ, нямаме право да пренебрегваме останалите възможности.

— Повече доказателства не са ми необходими! — извика Джоана. — Защо трябва да чакаме още някой да загине? Ако ти се беше скрил в гробницата вместо мен, ако можеше да се убедиш с очите и ушите си каква неистова омраза таи Майката в душата си, сега нямаше да ми задаваш такива глупави въпроси...

— Да, това е самата истина! — прекъсна я Гавин. — Обаче ние, хората, сме способни да приемем, че някой е виновен само защото ни се струва подозрителен и така оставяме истинският убиец да се изплъзне безнаказано. Самият аз бях изпаднал в подобно положение преди няколко дни. Бях почти сигурен, че Атол е виновен, че той...

— Атол! — ахна тя. — Та той никога... никога...

— Да, вече се убедих, че е невинен — кимна Гавин. — Но го повярвах едва вчера, когато той, заедно с мен бе изложен на смъртен

риск. Дотогава никой не можеше да ме разубеди, че граф Атол не е имал мотиви да убие баща ти. Нито пък че не е имал възможност. Освен това, на мен ми се искаше именно той да се окаже виновникът за смъртта им.

— Тогава Атол би трябвало да е имал страхотен късмет, след като не си го убил там, в подземие.

— Да. Така е — въздъхна той. Обгърна лицето ѝ с ръце и напрегнато се вгледа в очите ѝ. — Разбираш ли, скъпа, аз искам само едно — да не допусна още веднъж подобна грешка, защото може да има фатални последици. В никакъв случай не се опитвам да оправдавам действията на Майката и на нейните монахини. Искан само да се добера до истината, както и да се уверя, че никой друг не е замесен в това загадъчно престъпление. Всички в Айрънкрос Касъл твърдят, че нищо не знаят за пожара. Тайнственост обгръща това имение, като гъстите мъгли в ранните есенни утрини.

— Но всичко се дължи на влиянието на Майката.

— Може би е така — съгласи се той. — Но според мен има още нещо. Нещо по-дълбоко, а не само прищевките на една възрастна жена.

— Да не би да говориш за проклятието, което според местните легенди тегнело над моя род?

— Самата ти не си ли си задавала въпроса, кой е погребан в онази тайнсвена подземна гробница? — попита я той. Погледът му се отклони към отворения прозорец, през който неочаквано полъхна хладна струя. Усети го по настръхналата си кожа. — Не се ли питаш, защо онези жени са били погребани там?

— Един-два пъти споменах, че има нещо загадъчно в тези погребения, но така и не получих задоволителен отговор. Сигурно е само, че са били непорочни монахини, които никому не са причинили зло.

— Само че, аз съм на друго мнение. Все ми се струва, че заедно с тези жени е погребана истината за нещо толкова ужасно, за което никой не желае да говори. Струва ми се, че ако разкрием тайната на гробницата, ще разберем, защо това мистично проклятие тегне над Айрънкрос Касъл.

— И ще заловим убийците!

— Може би — кимна младият мъж. — Проклятието е много старо и ние с теб не знаем нищо за твоите прадеди. Необходимо е да разровим миналото, макар че гробовете са много стари. Никой не знае, дали няма да се открие някаква връзка между тайните, от години погребани в криптата и злочестата съдба на твоите родители. Както и с опитите да ме убият.

Джоана сви вежди и се замисли, а ръката ѝ машинално потърси неговата силна десница.

— Но това е още една причина да се допусне, че става дума за сатанински ритуали. Боже мой, нима наистина сме изправени пред свръхестествена сила?

Той поклати глава.

— Не, не вярвам. Дали пък цялата работа не е в това, че някой се опитва да използва преданието като прикритие за свои съвсем земни и користни цели? За съжаление, все още не можем да знаем със сигурност това, докато не разкрием мистерията около смъртта на онези жени, погребани в криптата... — стисна здраво ръката ѝ. — Много страдания и изпитания се стовариха на твоите крехки рамене, скъпа моя. Непрекъснато ни дебнат опасности, но трябва да издържим и да разкрием тези загадъчни престъпления. Не бива да пропускаме някоя нишка, защото може да се окаже, че точно тя ще ни отведе до свърталището на убиеца. Да, длъжни сме да проследи всяка следа, независимо че ни изглежда незначителна и несвързана с убийствата.

Едва сега лицето ѝ се отпусна. Но Гавин усети, че тя все още не е убедена.

В миг като този, думите между тях бяха излишни. Младият мъж разбираше какво изпитва тя към него, защото Джоана не умееше да прикрива чувствата си. Не бе имала неговия горчив опит, затова може би така открито изразяваше любовта, обожанието и доверието си.

Той обаче бе принуден да не дава воля на чувствата си. Така му се искаше да ѝ признае колко дълбоко е влюбен в нея, но... но все още не можеше да си го позволи.

Един глас му нашепваше, че още не може да разкрие докрай сърцето си пред нея. Нямаше право да постъпи така, преди да се пребори със своите демони, със своето проклятие.

— Има още нещо — тихо прошепна тя. — В дните преди пожара баща ми се спречка много лошо с местния свещеник.

— С отец Уилям? Хм, а пък аз разговарях с него надълго и нашироко, за да узная колкото е възможно повече за миналото му. Но хитрият свещеник изобщо не спомена, че са имали някаква разправия с баща ти.

— Не, той никога не би признал, че отношенията им бяха много лоши — убедено продължи Джоана. — Нали гибелта на баща ми го спаси от отлъчване и от позорно прогонване от замъка. А пък смъртта на Айрис му позволи да спаси кожата си.

— Айрис? — замислено повтори Гавин.

Странно, защо бе забравил за нея.

— Макар че отец Уилям носи свещенически одежди, това съвсем не означава, че е праведник... Айрис беше една от прислужничките на майка ми. Лекомислено червенокосо момиче, което много се радваше, когато му позволяваха да придружава баща ми и майка ми при посещенията им в кралския двор, защото беше ухажвана от придворните пажове. В свитата на моята майка нямаше много млади момичета, пък и Айрънкрос Касъл винаги е бил прекалено тягостно и скучно място за лудетини като Айрис. Всъщност, преди да се върна тук, тя помолила майка ми да я изпратят при мен. Искала да живее в Стърлинг.

— Но пожарът попречил да се осъществи планът на Айрис, нали така?

— Не, Айрис така и не получила разрешението на майка ми. Дори и да не беше избухнал този ужасен пожар, тя пак нямаше да се премести в Стърлинг. Защото само една седмица, след като се върнах, аз научих от майка ми, че Айрис е бременна.

— Позволи ми сам да отгатна. Никой от мъжете в замъка не е признал вината си.

Младата жена кимна.

— А тя призна ли кой е бил бащата на детето?

— Отначало упорито отказваше. И така продължи до деня, в който майка ми съобщи на Айрис, че ще я изпрати в манастира, за да роди там детето.

— Искаш да кажеш, че е решила да повери тази грешница на грижите на Майката?

— Точно така — кимна Джоана. — Сега нямам право да обвинявам майка си, макар тогава да си мислех, че тя постъпи

прекалено сурово с бедното създание, като не му позволи да остане в Айрънкрос Касъл, при хората, сред които бе израснала. Но моята майка, никога не е умеела да се справя в подобни критични ситуации. Тя предпочиташе да избягва разправиите. Обичаше тишината и спокойствието.

— Но нали тази Айрис накрая е посочила името му?

— Да — отвърна Джоана. — Призна, че бащата е бил отец Уилям.

Кой знае защо, това не го изненада. Имаше нещо подозрително в миналото на този свещеник — това предчувствие не го бе напуснало още откакто се беше запознал с него. Гавин неволно си припомни за часовете, които бе прекарал заедно с отец Уилям в църковния двор. Тогава свещеникът с трепереща ръка му бе показал един пресен гроб край стената. Дори бе споменал името ѝ.

— А как прие той обвинението, че момичето е бременно от него?

— Баща ми го наруга, а Уилям въобще не направи опит да се защити. Баща ми го заплаши с публично опозоряване и заклеяване. Според думите на мама, той дал на свещеника едноседмичен срок да си събере вещите и завинаги да напусне Айрънкрос Касъл.

— Може би всъщност Джон Макинес съвсем не е бил коравосърдечен мъж — тихо добави Гавин. — Познавам благородници, които налагаха по-сурови наказания за много по-безобидни прегрешения.

Джоана тъжно поклати глава.

— Горката Айрис! Никога нямаше да е щастлива с отец Уилям. Затова си мисля, че баща ми не е имал друг изход, освен да прогони свещеника от имението Айрънкрос. Макар че... — колебливо продължи Джоана, — сега на нас подобно наказание да ни се струва прекалено меко, навремето отец Уилям бил много обиден и според думите му, с нищо не бил заслужил подобна участ.

— Следователно след избухването на пожара никой вече не е мислел за наказанието на свещеника?

Тя сви рамене.

— Айрис и нероденото ѝ дете били мъртви, а останалото ти вече го знаеш.

Гавин я изгледа и тя веднага се намръщи.

— Не — рече тя в отговор на неизречения му въпрос, — не е бил той. Или поне аз така мисля. Уилям винаги е бил прекалено малодушен, за да се реши на толкова тежко престъпление.

— Но той е можел да изгуби всичко, което е постигнал дотогава — възрази ѝ Гавин.

Ала тя упорито поклати глава, отпусна се на възглавницата и се загледа в тавана на спалнята.

— Да се скара жестоко с баща ми... хм, просто не ми се вярва. Това някак си не подхожда за човек като отец Уилям. А пък да избие цялото ми семейство, заедно с жената, която е обичал и която е носела неговото дете в утробата си...

— Нали той е изкопал онзи гроб в църковния двор, Джоана? Но ние с теб все още не сме наясно какви са били чувствата му към нещастната Айрис.

Джоана зарови лице във възглавницата, за да скрие сълзите си. Гавин млъкна, разтревожен от риданията ѝ. Протегна ръка, за да я погали по лицето.

— Ти си единствената жена в моя живот, Джоана — прошепна той.

Тя го погали по бузата, преди да заговори:

— Обичам те, Гавин. Искам никога да не забравяш колко дълбоки чувства изпитвам към теб в този миг.

— В този миг? — усмихна се той, избягвайки думите, които знаеше, че тя очаква от него в този момент. — Нима утре ще ме намразиш?

Тя легна отгоре му и строго го погледна в очите.

— Да, да, признавам, че успя да ме покориш. Обещавам, че ще изпълня всяка твоя заповед — развеселен отвърна той. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, обхванаха таза ѝ, а втвърденият му член се настани между бедрата ѝ.

— Всичко, което пожелаеш.

— Може би ще трябва пак да поговорим със свещеника — разсеяно промълви тя, докато се плъзгаше върху него. Джоана притисна устни към шията му, но после внезапно изправи глава. — Не вярвам отец Уилям да е виновен за пожара. Но все пак, не е зле да му напомним, че знаем за неговите прегрешения. И че още не е поел отговорността за вината си пред бедната Айрис.

Гавин се опитваше да следи думите ѝ, но тялото му много бързо го принуди да се откаже от това намерение. Когато тя се надигна и той зърна гърдите ѝ, не можа да устои. Обърна я по гръб, намести се върху нея и обхвана гърдите ѝ.

— Искам... искам да бъда с теб... — тя се изви на дъга. — Искам да съм с теб, когато го разпитваш...

— Стига сме говорили само за него — дрезгаво промърмори възбуденият мъж, вдигна глава и се усмихна предизвикателно. — Първо трябва да го открия.

— Да не би да е изчезнал? — попита тя, докато стягаше бедрата си около кръста му. Ръката ѝ се плъзна между плътно притиснатите им тела и Гавин изохка, когато тя стегна пръсти около неговата мъжественост.

— От вчера никой нищо не знае за него.

Той наведе глава и пое в устата си едното зърно. Когато вдъхна, видя как тя се изви в дъга. На лицето му грейна щастлива усмивка.

— Не зная защо става така, Джоана, но щом те погледна, забравям за проклетия свещеник.

Дяволита усмивка се появи по устните ѝ, докато ръката ѝ насочваше възбудения му член към нежно окосмения триъгълник между бедрата ѝ.

— Нима е изчезнал, след като ние се измъкнахме от подземиято?

— Кой знае, може пък да има някаква връзка между тези две събития.

Тя сви колене и се намести под него. Започна да го предизвиква с бавни движения, при което младият мъж окончателно загуби самообладание. Не издържаше на това сладко мъчение.

— Но ще се опитам да разбера какво е станало с него... — изрече през стиснати зъби Гавин. — Може именно той да е... е бил...

Ръцете се спуснаха по гръба му, за да го подканят да навлезе в нея. Пот изби по челото му. Как можеше млад и страстен мъж като него да се владее в такъв миг? За какво, по дяволите, говореха преди малко? Той е...

Загледа се озадачено в нея.

— Той е... — отново започна Гавин.

— Мислиш ли? — изуми се Джоана и за миг спря да се движи. Той веднага побърза да се възползва от тази пауза, за да проникне

дълбоко в нея.

Да върви всичко по дяволите — каза си, усетил как топлата ѝ плът се стегна около пулсиращата му мъжественост.

— Избягал е — все пак успя да прошепне Гавин.

И се стегна, за да проникне в нея, отново и отново. Извъртя се по гръб, за да може тя да се озове върху него. Джоана вдигна глава и косите ѝ се разпиляха по гладките ѝ рамене.

— Хм... отгоре гледката е много по-привлекателна — промърка тя.

— Нали си рожба на шотландските планини, колкото си по-нависоко, толкова си по-щастлива — промълви той.

Тя сведе глава, а той веднага пое устните ѝ. Първа се отдръпна, изплашена, че ще се задуши.

— Вече изпратих неколцина от моите хора... — задъхано заговори Гавин, разтърсван от съблазняващите ѝ движения, — по следите на този проклет свещеник. Така че бъди сигурна... а-а — ах... да, те ще го открият... на всяка цена ще го... — не успя да довърши, защото тя рязко ускори ритъма.

Тялото ѝ се изви в мига на така жадуваното облекчение. Гавин усети как тя за последен път се стегна около неспокойната му мъжественост. Докато Джоана крещеше в екстаз, последните му задръжки бяха отнесени от вълните на обезумяващата страст и той изля семето си в нея.

— Джоана! — извика и я повали в леглото. Тя очакваше с трепет последните му тласъци, преди двамата да се отпуснат изнемощели, но безкрайно щастливи.

Дълго лежаха със сплетени ръце, очаквайки нощта да ги приюти в своята призрачна мекота. Тя първа се съвзе и заговори:

— Мисля, че има и други подозрителни хора сред обитателите на замъка. Не бива да ги забравяме. Нали сега ти си тук господарят, така че твое задължение е да се заемеш с тях.

Гавин се засмя и се излегна по гръб.

— Стига толкова, Джоана! Щом толкова настояваш, още сега ще се заема с господарските си задължения.

ГЛАВА 26

Трябваше да слезе долу.

Припомни си думите ѝ от миналата нощ. Очевидно Джоана имаше планове как да накаже игуменката и монахините, защото ги смяташе за виновни за гибелта на родителите си. А Гавин беше уверен, че отговорът на загадката трябва да се търси в подземната гробница.

Тъй като свещеникът бе изчезнал безследно, а граф Атол още не се бе възстановил от раняването си край Дяволската порта, младият леърд реши да разчита единствено на себе си и да огледа още веднъж следите в тунелите, водещи към Дяволската порта.

Докато се спускаше в подземните проходи, той не се съмняваше, че ще успее да стигне до криптата. Щеше да разкрие всичките тайни на това мистериозно убежище, а също и миналото на Айрънкрос Касъл. Така щеше да е сигурен, че тя няма да бъде следващата жертва. Той нямаше да го позволи.

Половин час по-късно Гавин вдигна факлата над главата си, за да надникне в сводестата зала на подземната гробница.

Стискаше ръката ѝ в смъртоносна хватка.

Джоана отново се опита да се освободи от него, но пръстите му се стегнаха още по-здраво около китката ѝ. Явно този път беше решил да не отстъпва. Крайната му цел беше подземие под Старата кула. Ако ѝ се предоставеше възможност, тя веднага щеше да се опита да избяга от него, за да се скрие в стаята си в замъка.

Но достатъчно бе той да я измери с поглед, за да се убеди, че няма дори най-нищожен шанс.

Джоана го изгледа предизвикателно. Не ѝ стигаше, че ѝ бе заповядал да седне до него край дългата маса в голямата зала, изложена на любопитните погледи на смаяните прислужници, ами сега едва не я влачеше след себе си. Само един звяр можеше да бъде толкова безжалостен.

Все още не се бе отказала от намерението си да се промъкне при следващото пълнолуние в гробницата и това ѝ даваше сили да издържи. Джоана знаеше, че рискува да се озове на косъм от смъртта и това я подтикваше да се радва на дребните житейски наслади.

Спомените все още бяха прекалено ярки. Разходките в слънчевата утрин. Освежаващите милувки на вятъра. Кристалночистият въздух, носещ ароматите на горските треви. Да, никой не можеше да ѝ отнеме спомените. Дори бе готова да се задоволява само с тях.

Гавин отново подръпна ръката ѝ. Джоана се обърна към него, почервеняла от ярост. Как можеше да бъде така дяволски неотстъпчив? Беше осуетил грижливо скроените ѝ планове. През последните дни не ѝ позволяваше да остава сама. Отчаяно ѝ се искаше да се върне в подземната гробница, за да се увери, че кроежите ѝ няма съвсем да пропаднат. Обаче Гавин изглеждаше твърдо решен да не я остави на мира.

*Разбира се, нямам право да се оплаквам от това как прекарвам нощите с него — помисли си младата жена. Всяка нощ тя споделяше леглото му. Но денем също ли трябваше да му се подчинява безпрекословно? Ако успееше да се отърве от досадните подмятания на граф Атол, то попадеше на Гавин, който веднага започваше да я занимава с възстановяването на опожареното южно крило: *Дали да се разпоредя да поставят вратата тук? Или ще е по-добре, ако е три метра надясно? Какво ще кажеш да повикаме стъклар чак от Единбург, за да остъкли прозорците?**

— За човек, който не желае да привлича вниманието към себе си, ти успя да предизвикаш любопитните погледи на околните.

Тя се обърна и погледна в посоката, която ѝ сочеше, той. През вратата, водеща към голямата зала, слуги и войници не откъсваха очи от нея.

— Ако не престанеш да се държиш като упорито муле и ако не ме оставиш аз сама да се разпореждам със себе си...

Младият мъж поклати глава и се усмихна иронично:

— Виждаш ли, скъпа, как следят с възхищение всяка твоя стъпка. Дори и да не го желаеш, ти си обречена да привличаш мъжките погледи — внезапно погледът му се промени и стана заплашителен. —

Ако се опиташ да се отклониш само на крачка от мен, ще те грабна на ръце и тогава онези зяпачи наистина ще получат незабравима гледка.

— Да не си посмял!

В отговор пристъпи към нея. Без съмнение беше готов да изпълни заплахата си.

— Грубиян! — изкрещя тя, рязко дръпна ръката си, отскубна се и се втурна към вратата.

Във вътрешния двор на замъка беше много шумно — зидарите, каменоделците и дърводелците се бяха смесили с конярите, слугите и войниците. Джоана се спря на най-горното стъпало пред главната порта към преддверието на Старата кула, очарована от гледката, която неочаквано се разкри пред очите ѝ.

Сгриващите слънчеви лъчи нежно галеха лицето ѝ. Младата жена затвори очи, пое дълбоко дъх и се наслади на миризмите, напомнящи за простия, здравословен живот в замъка, каквито не можеше да долови в мрачното подземие.

Ръката му се отпусна на рамото ѝ. Тя отвори очи и видя красивото му лице.

Той се надвеси над нея.

— Строителите едва са започнали възстановяването на южното крило, скъпа — въздъхна Гавин.

Отново я хвана за ръката и я поведе по стъпалата. Отидоха в конюшната, за да ѝ покаже два оседлани коня.

— Смяташ да ме отвлечеш?

— Струва ми се, че малко езда ще ти се отрази добре.

Гавин пое наметалото от ръцете на покорно очакващата го прислужница, за да го наметне върху раменете на Джоана. Този жест на загриженост я накара да се усмихне.

Щом напуснаха конюшната, Джоана започна да се оглежда. Всичко бе толкова различно от спомените ѝ. Припомни си, че вчера един едър войн от хората на Гавин, като че ли се казваше Андрю, се бе завърнал от Елгин с група каменоделци, дърводелци и други майстори, следвани от шумна група чираци. С тяхното пристигане шумът в замъка се удвои. Тя се спря за миг, загледана в младежите, които поставяха каменните плочи на покрива.

Колкото и да се опитваше, Джоана не можеше да не забележи какво става наоколо. Гавин не спираше да ѝ обяснява какви са

плановете му за бъдещето на Айрънкрос Касъл, за щастливия семеен живот, който ги очаквал.

Когато се приближиха до конете, Гавин ѝ помогна да се настани на седлото. Джоана се огледа и го попита:

— Как успя да убедиш Джон Стюарт да не се присъедини към нас за утринната езда?

— Изведох го на двора, заприказвах го, за да му отвлека вниманието, а той не забеляза ямата, която вчера наредих да изкопаят специално за него, падна в нея и сега не може да излезе оттам, докато не заповядам на слугите да му спуснат стълбата. Така че, можем да бъдем спокойни. Поне до обяд, Джон няма да ни досажда. Спокойно, Парис — рече на буйния си жребец и го погали по гривата.

— Джон Стюарт не те ли обсипа с яростни ругатни?

— Свикнал съм да ме ругаят. Бог ме е дарил с необикновено търпение — обърна коня си и пое към тежката врата, която вече се отваряше благодарение на усилията на четирима от неговите войници. — Всъщност, ако не беше ранен при скъсването на въжения мост над Дяволската порта, сега щях да му предложа да настани едрото си туловище на кобилата си и да поведе хората си обратно към Балвен Касъл.

Джоана си представи едрият шотландски благородник, попаднал в капана, заложен от Гавин, и не можа да сдържи усмивката си.

— Той си въобразява, че ще се съгласим да ни бъде бавачка — недоволно промърмори младият леърд, докато извеждаха конете през голямата порта на замъка. Поеха към близкия хълм, откъдето се виждаше селцето. Но Джоана не успя да се полюбува на пасторалната гледка, защото Гавин пришпори жребеца си по дясната пътека, заобикаляща стените на замъка. — А пък на мен ми дотегна да отговарям на въпросите му.

Тя се засмя.

— Какво има толкова смешно?

— Чудя се, какво би казал за нашите тайни среднощни срещи, ако можеше да узнае за тях.

Той се усмихна, а погледът му се спря на високите ѝ, стегнати гърди.

— Да вървят по дяволите и граф Атол, и графството му! Аз копнея за времето, когато с теб ще можем да се срещаме посред бял

ден, без да се крием!

Джоана се изчерви и побърза да отклони погледа си.

— Най-късно до края на тази седмица, ще сме наясно с отговорите на всички въпроси, от които зависи нашето бъдеще — заяви той. — Дотогава Едмънд трябва да се върне от замъка Хънтли с отговора на Джеймс Гордън. Освен това, очаквам и завръщането на Питър с новини за стария свещеник.

Към края на същата тази седмица, ще настъпи следващото пълнолуние — каза си тя и сърцето ѝ се сви от мъка.

— Може би ще получим и отговора на твоето писмо до баба ти.

Тя се обърна и го изгледа замислено.

— Мислиш ли, че тя ще се съгласи да потегли на север, само и само за да присъства на нашата сватба?

— Не зная — тихо промълви младата жена. *Защо се поддавам толкова лесно на неговия чар* — тъжно се запита тя.

— Веднага щом получим писмото от Джеймс Гордън, ще трябва да ѝ пишеш, за да знае, че с теб ще се венчаем.

Тя кимна.

Баба ѝ сигурно вече бе получила писмото с изумителната новина, че внучката ѝ, която всички мислеха за мъртва, внезапно се е появила изпод земята, при това в буквалния смисъл на думата. Но само след седмица, старата жена ще получи нова, много по-ужасяваща вест — че Джоана е загинала при пожара в подземната гробница, за която се носеха страховити легенди. Така че, нямаше защо да ѝ пише. Но Гавин настояваше, а тя не искаше да събужда подозренията му.

— Има ли вести от отец Уилям? — попита тя, за да смени темата.

— Не — поклати глава той. — Но съм сигурен, че ще го открием. Той няма кон, за да избяга надалеч, пък и никой от местните хора не би му дал подслон, така че до ден-два ще се върне в замъка.

— Ще се върне ли?

— Разбира се. С нетърпение го очаквам, за да му задам няколко въпроса.

— Нима мислиш, че... Нима го подозираш, че той е виновен за пожара?

Гавин я погледна в очите.

— Забрави ли, че той изчезна загадъчно, веднага щом се разпространи новината за твоето завръщане от царството на мъртвите?

— Може би се е изплашил, че си научил за историята между него и Айрис?

— Да, може би това го е принудило да се скрие вдън земя. Но ние непременно ще го намерим. Предполагам дори, че вече е поел обратния път към Айрънкрос Касъл.

— Защо мислиш така?

— Защото отец Уилям не е глупак, а пък аз нарочно заповядах на моите хора да пуснат слуха, че подозирам съучастие в подпалването на пожара и че го очаква сурово наказание, ако моите войни го заловят.

— Но той трябва да отговаря за деянията си единствено пред епископа!

— Не се безпокой. И за това ще се погрижа.

— Ами ако се окаже, че Уилям е невинен? — възбудено попита Джоана. — Говоря за пожара, а не за Айрис.

— Тогава не би трябвало да се страхува от наказание и ще може да се завърне в замъка. Хайде, нека да проверим дали твоята кобила е така бърза, както ми се струва. Ще ти дам преднина до онази скала, след което ще продължим до следващия хълм.

Преди да му отговори, Джоана се загледа към нещо в далечината. Гавин се намести на седлото си и я изгледа очаквателно. Джоана дръпна поводите и кобилата ѝ се понесе като вихър.

ГЛАВА 27

Очите на нямата жена бяха зачервени от плач. Тя беше отчаяна. От няколко дни не можеше да заспи, да се отпусне, да си поеме дъх. Цялото ѝ тяло бе напрегнато и изстинало, защото беше принудена с гърба си да затуля зеещата врата на схлупената хижа.

На десетина метра от нея брат ѝ гледаше втренчено дребния свещеник. Когато Алан се появи на билото на близкия хълм, Уилям се втурна по пътеката да го пресрещне, за да не разбере той, че е скрил в хижата сестра му Маргарет.

Лицето на иконома беше мрачно, очите му мятаха мълнии към дребния мъж, докато чакаше да чуе отговорите на въпросите си.

Сестрата на отец Уилям — висока, но прегърбена, набръчкана и преждевременно състарена — вяло подреждаше вълната, която бе остригала от овцете. До нея се притискаха двете ѝ рошави хлапета, които веднага се скриваха зад гърба на майка си, щом Маргарет ги погледнеше.

Маргарет изтръпна, като си припомни скарването между Уилям и брат си. За всичко бе виновна тя, само тя и това още повече я измъчваше. Брат ѝ Алан за нищо на света не биваше да знае, че се крие тук, в тази скромна хижа, далеч от по-оживените пътища в околността.

Нямата жена отново отправи взор към пустата пътека. Отчаяно се бе надявала мъжът на сестрата на Уилям, да се върне по-скоро от полето, за да ѝ помогне да успокои разгневения Алан.

Щом насочи очи към отец Уилям, Маргарет веднага забеляза как той заклати глава пред мълчаливия иконом, който продължаваше да го пронизва с поглед. Алан измърмори нещо сърдито и свещеникът потръпна, преди да смотоледи нещо, но толкова тихо, че никой, освен двамата мъже не успя да чуе за какво си говореха. Страхът отново обзе нямата Маргарет.

Тя се приближи към сестрата на Уилям, хвана за ръцете двете деца и побърза да ги отведе навън. Преди да излезе през вратата,

Маргарет се обърна и погледна безпомощно към сестрата на отец Уилям, за да ѝ посочи с кимване към вратата.

Искаше ѝ се, тя да излезе навън и да се заеме с работата си, за да може самата Маргарет, да застане между двамата мъже, да не позволи да се случи нещо страшно, нещо непоправимо.

За щастие, Алан изгледа замислено двете деца, след което рязко се обърна и пое по пътеката към хълма.

Джоана остана запленена от разказа му за всичко, което бе преживял до деня, в който съдбата бе кръстосала пътищата им. Но най-силно я очарова гласът му, топъл, мелодичен и страстен. За жалост, цялата тази идилия секна, щом конете им се изкачиха на билото на последния хълм и от там се разкри гледката към долината.

Тя дръпна поводите на кобилата си, за да я принуди да спре. Но животното, подразнено от рязката подкана, не ѝ се подчини и се изправи на задните си крака. Джоана едва се удържа на седлото. За щастие Гавин улови поводите на кобилата.

— Джоана, да не си полудяла? Защо дръпна толкова рязко поводите? Така можеш да си счупиш врата!

— Къде ме водиш, Гавин? — сърдито извика тя, докато оглеждаше хижите в долината.

— Ще се отбием в манастира.

— Защо ще ходим там?

— За да се срещнем с Майката.

— Кому е нужно това? — удиви се тя, още по-раздразнена. — Кое ти дава право да ме влачиш след себе си, като че ли съм слугиня! Ти ме измами, леърд Гавин Кар! Излъга ме подло, без окото ти да мигне!

— Не, не съм те лъгал! — развика се той в отговор. — През цялото време, докато яздехме насам, нищо не ти обясних, защото вярвах, че знаеш накъде води този път.

— Да, аз наистина не се запитах накъде отиваме, но ти през цялото време ми отвличаше вниманието с твоите спомени...

— Джоана, изключително важно е да поговорим с Майката! — заяви той.

— Не! — изкрещя тя и се опита да измъкне поводите от ръцете му. — Нямам никакво намерение да посещавам манастира. Не можеш да ме принудиш да го направя. Ще се върна в замъка. Още сега!

— Джоана, нали сподели с мен, че на всяка цена искаш да разкриеш загадката около гибелта на родителите си?

— Да. Така е. И ще го постигна, Гавин Кар, но сама, без ничия помощ, каквото и да ми струва това!

— Но как? Като се спотайваш в мрачните тунели и пещери в подземие то? Или като се заключиш зад портите на замъка?

— Нямам нужда да идвам тук, за да узная нещо повече за тези жени. Този манастир е нечестиво място, храм на лъжата, а не на истината. И никой не знае това по-добре от мен! — впери гневен поглед в лицето му. — Единствена аз зная цялата истина. Защото неволно присъствах на едно от техните тайни сбирания. Искан само да дочакам деня на справедливостта. Защото този ден ще дойде!

— Слушай само сърцето си, Джоана — той рязко изви юздата на жребеца си, за да се доближи до нея, така че коленете им се докоснаха. — Ако бях последвал твоя детински наивен план, то сега граф Атол щеше да е мъртъв. Също и отец Уилям. Майката и нейните монахини щяха да увиснат на бесилката, а икономът на замъка щеше да е обезглавен, понеже не е изпълнявал добре задълженията си, дори е помагал на заговорниците. Това ли е твоята справедливост?

Джоана Макинес потръпна. Предпочиташе да я бе заплашил с кинжала си, вместо да я обсипва с толкова остри и горчиви упреци. Никога не го бе виждала така разгневен. За пръв път осъзна, колко опасен противник може да бъде леърд Гавин Кар. Ледена тръпка пролази по настръхналата кожа на врата ѝ.

— Не мога да сторя това, което искаш от мен!

— Но вярваш ли, че Майката е виновна?

— Вярвам! — извика тя без капчица колебание.

— И тя е твоят най-зъл враг?

— Тя е по-опасна от отровна змия!

— Искаш ли да видиш с очите си как справедливостта ще възтържествува?

— Да!

— Тогава трябва на всяка цена да се срещнеш с нея! — заяви той. — Тя не е една немощна старица. Има много силна воля. Ти не

можеш да се справиш с нея, ако преди това не съумееш да я пречупиш. Да знаеш скъпа моя, че тази задача никак няма да е лесна.

За известно време тя остана неподвижна, неспособна да откъсне поглед от напрегнатото му лице, изумена от разгорещеното му слово.

— Ти си единствената жива издънка на прославения род Макинес — продължи младият леърд с още по-предизвикателен тон. — Ако бе оцелял баща ти или някой друг от мъжете от твоята фамилия, не се ли досещаш какво би направил сега, ако бе на твое място?

— Не настоявай да извърша това, Гавин. Няма да мога...

— Защо? — извика вбесеният мъж. — Само защото си жена? Джоана, та ти си надарена с по-силен дух от всичките мои войни, взети заедно. Забрави ли, че си единственият законен наследник на Айрънкрос Касъл? Както имаш право да пожелаеш да си край мен, когато ще се срещна със свещеника или ако започна да разпитвам други от местните хора, заподозрени в подпалването на пожара, така също е задължително да ме придружаваш, когато ще си поговоря с тази така наречена „майка“.

Младата жена затрепери, когато осъзна правотата на думите му.

— Ако подозираш, че Майката е виновна за онова ужасно престъпление, тогава ти си в правото си, нещо повече, ти си задължена заради паметта на родителите си да застанеш до мен, когато ще ѝ задам въпросите — добави по-меко и хвана ръцете ѝ, за да я успокоят. — Не мисли, че искам да се впуснеш в тази битка без меч и щит в ръката. Не желая отново да страдаш. Аз ще бъда с теб, Джоана, любимо мое момиче. Но Майката на всяка цена трябва да осъзнае, че сме единни. Защото за нея ще бъде много полезно да проумее, че ние двамата не можем да изчезнем от този свят, само по волята на нейните желания, чувства или капризи.

Джоана се опита да издърпа ръцете си. Така се презираше в този миг... Не очакваше, че ще се окаже такава страхливка. Нима всичките ѝ планове, които беше кроила в мрачното подземие, които ѝ бяха единствената опора и утеха в миговете на отчаяние и безнадеждност, са били само опит да избяга от истинското възмездие, от суровата справедливост? Там долу, в мрака и тишината на пещерите, планът ѝ се струваше напълно разумен и оправдан, но сега, на ярката слънчева

светлина, след гневните упреци на Гавин, Джоана се почувства виновна.

— Погледни истината в очите, Джоана. И престани да се страхуваш!

— Не се страхувам. Ако се страхувах, как щях да оцелея през последните шест месеца? Крепеше ме единствено надеждата, че все някога убийците ще получат заслужено наказание.

— Тогава ела с мен и се изправи смело пред нея, любима моя! — окуражи я той. — Искам да ѝ докажеш, както на нея, така и на себе си, че си жива и че ще оцелееш каквото и да се случи! Покажи ѝ, че тя нищо не може да ти стори, че не може да те изплаши, не може да ти навреди!

Маргарет остана коленичила в ъгъла до стената, стиснала наметалото на свещеника. Вече бе забравила за удивените, широко разтворени очи на двете деца, за уплахата, изписана на изцапаните им лица. Не обърна внимание и на опита на свещеника да я отблъсне от себе си.

— Още сега ще се върна в замъка! — сърдито кресна той. — А ти можеш да вървиш по дяволите!

Тя се разплака, протегна треперещите си ръце към него и отново успя да се хване за края на наметалото му.

— Пусни ме да си вървя, жено — ядоса се той и се опита да се освободи от нея. — Махни дяволските си нокти от мен!

— Не ме оставяй тук сама с тази луда! — заплака сестра му. — Не я искам тази блудница под моя покрив! Върни я там, откъдето я довлече! Чуваш ли какво ти говоря, Уилям?!

Уилям отново блъсна Маргарет. Тя се сви, неспособна да си поеме дъх.

— Изхвърли я навън! — извика Уилям на сестра си. — Нека брат ѝ се погрижи за нея. Той ще я намери, ако преди това не я разкъсат вълците...

Маргарет впери отчаян поглед в студените сиви очи на отец Уилям и ужасено поклати глава. Отвори уста и от гърдите ѝ се изтръгна стон.

Не си отивай! — искаше да изкрещи. — *Моля те, не се връщай обратно!*

— Помогни ми да се справя с тази малоумница! — кресна той към сестра си.

Маргарет се опита да се изправи, но нещо тежко се стовари върху главата ѝ и тя изгуби съзнание.

ГЛАВА 28

Гавин беше наясно, че е поел сериозен риск, с решението си да я заведе в манастира. Разбира се, нямаше да позволи да се случи нещо лошо с Джоана, но никой не можеше да предвиди, как ще ги посрещне властната игуменка.

Не, той не беше сляп. Нито пък лекомислен глупак. През дните, откакто Джоана напусна мрачния подземен лабиринт и отново заживя сред обитателите на Айрънкрос Касъл, от внимателния поглед на Гавин не убягна промяната в нея. Лицето ѝ се оживи, стана някак по-одухотворено, а теменужените ѝ очи си възвърнаха онзи очарователен жизнерадостен блясък, който той помнеше от портрета ѝ. Въпреки това, тя все още се стремеше към усамотяване, вместо да заживее отново пълноценно и естествено, така както е било в щастливите за нея години, преди онзи кошмарен пожар в южното крило на замъка.

Не, той нямаше да ѝ позволи отново да се потопи в скръб и печал. Но първо трябваше да намери отговора на загадката, скрит в тайнствената подземна крипта — вече бе проумял, че там има нещо мистериозно, което продължава да смуцава душевния ѝ покой.

Гавин погледна към нея и се възхити на силния ѝ характер. Нали само преди броени минути яростно бе възнегодувала, че я доведе тук, без да я попита. А сега, решимостта изписана на красивото лице на Джоана, му подсказа, че тя е готова да посрещне всякакви предизвикателства. Погледите им се срещнаха.

— Още ли вярваш, че никога досега не си виждал толкова идилична гледка? — попита го тя.

Младият леърд огледа полето. За пръв път от пристигането си в Айрънкрос виждаше селяни, заети с обработването на земята. Джоана и Гавин вече приближаваха селото, когато едно куче се втурна към тях, за да ги посрещне с радостен лай. Селяните надигнаха глави и погледнаха към новодошлите, но никой не се затича, за да ги

приветства, както бе свикнал той, от посещенията си в наследствените си имения в Южна Шотландия.

— Не — поклати глава той. — За разлика от теб.

— Да, още помня дните, когато баща ми, ми позволяваше сама да слизам до селото.

Той погледна децата, които с радостна глъч подгониха кучето. Това бяха първите деца, които срещаше в тази слабо населена планинска местност, откакто бе станал владетел на замъка Айрънкрос Касъл и на обширното имение около него.

— Много се радвам, че децата не се разбягаха, щом видяха, че се приближаваме към селото.

Джоана го изгледа замислено.

— Очевидно дори и децата в селото вече са узнали, че ти си новият господар. Дори не се страхуват от теб.

Гавин поклати глава.

— Не, Джоана, те се радват за теб, защото си се завърнала от царството на мъртвите, че отново си сред тях...

— Но аз никога не съм била една от тях — сърдито процеди тя, а очите ѝ гневно блеснаха.

— Това е самата истина, ако говорим за твоя произход и положение.

Лицето ѝ пламна.

— Нямах намерение да изтъквам знатния си произход...

— Да, да, разбирам — успокоително махна с ръка той, — когато си се усамотила в пещерите под замъка, ти си прекъснала всякакви връзки с местните хора, но от всичко, което сега виждат очите ми, съвсем ясно си личи, че навсякъде те приемат много сърдечно.

В този миг нещо привлече вниманието ѝ и Джоана се озърна, а Гавин побърза да насочи погледа си в същата посока. Босоногите селски дечурлига, шумни и безгрижни като птичи орляк, се втурнаха към калните локви.

— Тези хлапета не са чак толкова лоши.

Тя се намръщи, но нищо не каза.

— Родителите им трябва да ги научат да различават доброто и злото. Иначе, като пораснат, ще бъдат способни на какви ли не престъпления!

Джоана гневно се обърна към него.

— Не бих казала, че всички деца от околностите на Айрънкрос са способни да вършат злини. В нашия край има толкова много добри и честни хора!

Гавин иронично повдигна вежди.

— Откакто се преселих тук, чувам да се говори единствено за загадъчни престъпления, за мистериозни убийства, за подпалване на замъци, с една дума, тук човек може да стане свидетел на всички видове смъртни грехове.

Тя още повече се ядоса и присви очи.

— Аз също живея тук, в тези диви шотландски планини, нали? Кога ще престанеш с тези зловни подмятания?

— Добре, скъпа. Млъквам и повече няма да изтъквам недостатъците в нравите на хората от твоя край. Но, честно казано, твоите съселани са ми много интересни, особено когато се опитват да ме излъжат, когато се преструват на напълно невинни създания — той се усмихна иронично. — Особено сполучлива в тази роля е една от местните представителки на нежния пол.

— Негодник! — прошепна тя. — Не разбираш ли, че с подобни забележки, няма да можеш да ме убедиш да склуча с теб доживотен брачен съюз? Или си въобразяваш, че ние, жените, сме толкова глупави, та не можем да разберем кога ставаме жертва на мъжките подигравки?

Той веднага хвана ръцете ѝ и ги поднесе към устните си. Лицето ѝ се беше зачервило и в този миг тя беше много красива.

— Вярвам, че наистина искаш да се омъжиш за мен, малката ми.

Тя се изчерви още повече, а той обсипа ръцете ѝ с пламенни целувки.

— Да — смутено прошепна младата жена и побърза да издърпа ръцете си от неговите. — Казах, че ще го направя.

Гавин въздъхна доволно. Не можеше да откъсне очи от прелестното ѝ лице. Продължаваше да я следи с безмълвно възхищение, докато конете им най-сетне стигнаха до крайните къщи на селото. Сърцето му се изпълваше с радост при мисълта, че тя ще бъде негова, завинаги негова, само негова... С шумната си врява, децата от селото прекъснаха сладостния му унес. Гавин им намигна заговорнически, а те се разкикотиха и още по-силно закрещяха.

— Изглежда умееш да се разбираш с децата... — обади се Джоана.

— Да, така е — отвърна ѝ той с усмивка.

Гавин бе сигурен, че ще се справят с всички трудности.

Очакваха ги много дни, които щяха напълно да им принадлежат и които щяха да изживеят само двамата. Докато Джоана се взираше напрегнато в порутените стени на манастира, Гавин огледа елегантната ѝ фигура. Защо тъкмо сега го бе осенило хрумването, че тя може би вече е заченала от него? Това бе твърде вероятно, защото двамата бяха толкова увлечени, толкова непредпазливи... Но младият мъж не съжaliaваше за нищо.

Младият леърд решително тръсна глава и се закле да се венчае с лейди Джоана Макинес, веднага след като Едмънд му донесе от Хънтли, потвърждението на Джеймс Гордън за отказа му от годежа с дъщерята на предишния господар на Айрънкрос Касъл.

Още от първия поглед, с който я удостои Майката, Джоана усети как лицето ѝ пламва.

Самата тя не можеше да отклони взора си от пронизващите сиви очи на Майката. Игуменката седеше мълчаливо на дървен стол край огъня, в средата на манастирския двор. Нещо подсказа на младата жена, че Майката е очаквала това посещение. Мислеше, че когато я разпознае, очите на старицата ще запламтят от гняв. Но щом Майката се извърна, Джоана потръпна, сякаш бе видяла лицето на Смъртта. Като че ли право в сърцето я прободе скръбта на Майката.

Подаде поводите на кобилата си на Гавин и го остави да привърже двата коня за стълба до портата. Той се затича след нея, за да я прихване през кръста, защото се разтревожи от внезапното ѝ пребледняване.

Тя се движеше като насън. До огъня в средата на двора оставаха още няколко крачки, когато внезапно се спря, изплашена от тревожно предчувствие.

— Най-после се появи — гласът на Майката потрепери. — Нима си решила да се върнеш при нас?

Студена тръпка прониза тялото на Джоана. Коленете ѝ се подкосиха. Гавин веднага я подхвана и двамата бавно продължиха към

средата на манастирския двор. Смутената Джоана вдигна очи към неговите и въздъхна по-спокойно, защото разбра, че той е до нея, предан и влюбен, готов да я брани.

— Не забравяй, че съм до теб, че винаги ще бъда до теб — меко ѝ прошепна той.

Думите му ѝ възвърнаха силите и тя се осмели да отправи поглед към Майката. Но този път игуменката пристъпи напред и скъси разстоянието между тях.

Гавин се обърна към Майката:

— Да не би при моите предишни посещения, работниците да са загубили много време и затова сега са решили да не се крият?

— Не се ласкай — намръщи се игуменката, без обаче да откъсва очи от бледото лице на Джоана. — По този начин, ние просто ти се отблагодаряваме за това, че я доведе при нас.

— Тя нямаше да се появи тук, ако сама не бе пожелала.

— Да, знам — приглушено отвърна Майката, протегна ръце и пое ръцете на Джоана. — Тя е изключителна жена и е надарена с много повече душевна сила, от който и да е мъж.

Джоана с ужас установи, че не е в състояние да се освободи от омагьосващия допир на тези студени ръце. Гледаше смаяно как Майката обърна нагоре дланите ѝ, за да види белезите, сякаш предварително знаеше, че ще ги открие по ръцете ѝ.

— Започнали са да зарастват — окуражително кимна старицата. — Не ги превързвай, по-бързо ще заздравеят. Скоро няма да остане и следа от раните ти.

Джоана учудено я изгледа. Майката се обърна и я притегли да се приближи до огъня.

— Откъде знаеш, че ръцете ѝ са пострадали?

Въпросът на Гавин не смути игуменката.

— До този миг, Гавин Кар бе единственото живо същество, което знаеше за раните по ръцете ми! — извика Джоана, неспособна да скрие гнева си. Остана изправена, скована, изпълнена с тревожно очакване, докато игуменката отново се настани на стола край огъня.

— Седни до мен, Джоана — предложи старицата и ѝ посочи облия камък до краката си.

— Чакам отговор.

— Да, ще ти отговоря. Но първо искам да седнеш до мен.

Джоана изгледа въпросително Гавин, който леко ѝ кимна, след което се приближи към двете жени.

— Този млад леърд не е единственият човек, който знае за твоите прекеждия.

Джоана покорно зачака още обяснения, но старицата, недоволна от присъствието на господаря на Айрънкрос Касъл, внезапно млъкна. Само го измери с неприязнен поглед.

— Тази сутрин случайно узнах, че сестра ти не е била с теб през последните два дни.

— Моята сестра? — Майката учудено повдигна вежди.

— Да. Говоря за Маргарет, за твоята по-малка сестра — сухо кимна Гавин. — А брат ти, Алан, миналата нощ ме помоли да му разреша да се заеме с издирването ѝ.

За миг игуменката се поколеба, без да откъсва втренчения си поглед от смръщеното лице на Гавин.

— Безкрайно съм изненадана от това, колко добре си запознат с моите родственици.

— Работата е там, че не съм единственият, който знае това — небрежно подхвърли той.

Очите на старицата гневно блеснаха. Очевидно той бе засегнал нещо, към което тя беше особено чувствителна. Самото споменаване на името на Маргарет я накара да трепне. Нима той бе успял да пробие бронята ѝ?

— Кога за последен път видя сестра си?

— Това разпит ли е, господарю?

— Не се ли опасяваш, че с нея може да се случи нещо ужасно?

Майката тревожно се напрегна.

— Нали сега ти си господар на замъка и на имението? Длъжен си да се грижиш за безопасността на местното население.

— Тъкмо това ще направя. Но първо трябва да я открия. Освен, ако на теб не ти е известна някаква причина, поради която Маргарет не иска да бъде намерена.

— Няма такава причина — веднага долетя сърдития отговор на възрастната жена. — Тя няма къде да се скрие. Не е трябвало да напуска замъка, защото е неспособна да се грижи за себе си.

— Последния път, когато е била забелязана, е била много разстроена — намеси се Джоана, а Гавин и Майката едновременно се

извърнаха към нея. Той не бе очаквал, че тя ще успее толкова бързо да се окопити и да се намеси в спора. — Мислиш ли, че е имала основателна причина за тревога?

Майката отново прикова поглед в лицето на Джоана, но младата жена не трепна. Вече не се страхуваше от нея.

— Не. Нямам представа от какво е била разстроена — сега гласът на игуменката внезапно изтъня.

— Не мислиш ли, че може би има нещо между отец Уилям и Маргарет? — попита Гавин.

— Не! Това е лъжа! — решително изрече старицата.

— Само че, имам свидетели в замъка, които са готови да се закълнат пред разпятието, че двамата често са се срещали...

Дори и Джоана настърхна от предизвикателните думи на Гавин. Веднага извърна очи към вкамененото лице на Майката.

— Така че, най-вероятно ще се окаже, че тя е заминала някъде със свещеника — невъзмутимо продължи Гавин. — И макар, че той е длъжен да носи расо, този хитър дребосък сигурно е открил пътя към сърцето ѝ.

Джоана не можеше да повярва, че нейният любим е способен на подобна безсърдечност.

— Не мога да отрека обаче, че възрастта на Маргарет този път е нейно предимство.

— Стига вече, Гавин! — остро го предупреди Джоана.

— Този път — прокълнтя гласът му — той сигурно няма защо да се притеснява, че тя може да забременее от него!

— Гавин! Спри!

— Поне няма никаква спешна причина, за да я изостави!

— Казах ти да спреш!

Тя се хвърли напред и улови изстиналите ръце на старата игуменка. От очите на Майката потекоха сълзи.

— Необходимо ли е да си толкова груб?

— Така ли? — черните му очи блеснаха предизвикателно. — Не знаех, че съм прекалил...

Внезапно я обзе смътно подозрение. Само за миг, той бе успял да пробие непроницаемата броня на старата игуменка. А самата Джоана, колкото и това да бе странно и неочаквано за нея, се бе изпълнила със съчувствие към Майката.

Ядосана на него, но още повече на себе си, младата жена рязко се извърна.

— Кога за последен път си видяла сестра си? — запита Гавин, но вече с много по-мек тон.

Джоана усети как ръката на Майката стисна нейната.

— Миналата седмица, господарю. В същия ден, в който тя е била видяна за последен път от твоите хора в замъка.

— А ти не разбра ли, че е разстроена от нещо?

— Тя плачеше — уморено въздъхна Майката. — Но нали не може да говори, така и не успях да разбера какво я измъчва.

Джоана усети как ръката на игуменката още повече се вледени. Но имаше още нещо, много по-странно и необяснимо — осъзна, че е способна да излъчва животоспасяваща сила, която сега предаваше към вкочанената ръка на игуменката. Сила, от която Майката отчаяно се нуждаеше.

— Моите хора ще претърсят цялата местност. Няма да им позволя дъх да си поемат, докато не намерят този проклет свещеник! — заканително прошепна Гавин. — Малкото селяни, които признаха, че са го виждали заедно с някаква жена, отново ще бъдат разпитани, за да посочат по-точно мястото. Сигурен съм, че тази жена с него е била Маргарет.

— Какво ще правиш с нея, след като я заловиш? — студено запита Майката.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ѝ помогна да се съвземе. Вече изпратих мои хора във всички посоки, но едва снощи Алан ми разкри, че на север от замъка отец Уилям имал скромна колиба, където сега живеела неговата сестра.

— Самият Алан замина ли натам?

Джоана и Гавин се спогледаха учудено, изплашени от внезапното пребледняване на старицата.

— С него потеглиха неколцина от моите войни, макар че по-късно може да са се разделили на групи, за да проверят всичките хълмове над долината. Защо питаш?

— Защото ако той намери Маргарет с този покварен свещеник, не е нужно да ти обяснявам какво ще направи с него — за миг Майката млъкна и отпрати очи към небето. — Двамата с него досега се грижехме за Маргарет. Може би дори Алан беше по-грижовен от мен.

— Брат ти много добре знае, че искам да заловят свещеника жив, за да мога да му задам няколко въпроса. Въпроси, които не бива да останат без отговори. Ето защо съм сигурен, че няма да му посегне.

Джоана погледна Гавин в очите, за да се опита да проумее какво всъщност си е наумил, но лицето му беше непроницаемо. Затова тя пак се обърна към Майката:

— Нали не вярваш, че Алан ще причини зло на Маргарет?

— Никога! — решително отсече тя.

ГЛАВА 29

Почакай! — мислено изкрещя тя. Маргарет се препъна по стръмния склон на слизане от хълма, отчаяна, че Уилям се скри от погледа.

Изчакай ме, моля те... — нямата жена се изправи на крака и се завтече напред.

Над хълма, където допреди малко се катереше свещеникът, сега закръжи един ястреб. Виеше ѝ се свят. Викът, надигащ се в гърдите ѝ, се изтръгна от гърлото само като неомощно стенание.

Почакай! Изчакай ме, моля те...

След като напуснаха манастира, тя не бе отронила нито дума, но това въобще не го изненада. Гавин беше сигурен, че Джоана е развълнувана от срещата с игуменката. Нямаше съмнение, че и Майката никога нямаше да забрави този ден.

Вече бяха прекосили хълма и сега се спускаха към долината. Манастирът остана далече зад тях. Гавин реши, че сега е най-удобният момент да я накара да наруши мълчанието си. Обърна се към Джоана и замислено я изгледа, преди да попита:

— Все още ли си убедена, че Майката е виновна?

Джоана вдигна глава. В очите ѝ се четеше нерешителност.

— Все още ли вярваш, че Майката и хората ѝ са подпалили южното крило?

Тя не отговори, но той забеляза издайническата червенина, която плъзна по бледите ѝ страни.

— Все още ли смяташ, че те са хладнокръвни убийци! Не можеш да ме заблудиш! Състраданието, което показва към старата игуменка, бе съвсем искрено.

— Престани да се възползваш от объркването ми! — избухна тя и дръпна юздата на кобилата си. — Първо ме заведе насила в манастира, а после се отнасяш грубо и безцеремонно към нея. Кой не

би изпитал съжаление, след обидните думи, които ѝ наговори? Всеки на нейно място не би те изтърпял дори една минута. А сега продължаваш да ме измъчваш!

Той побърза да изравни коня си с нейния.

— И сега какво ще правиш, Джоана? Отказваш да се вслушаш във вътрешния си глас, който ти подсказва да потърсиш справедливост. Не обръщаш внимание на зова на собствената си съвест? Защо не приемеш очевидната истина, Джоана? Ти започна да се съмняваш, че Майката е виновна. Защо не престанеш да упорстваш като малко дете? Крайно време е да прецениш внимателно всички обстоятелства. Да обмислиш добре всичко, което засега ни е известно.

— Не искам да повярвам в нейната вина! — сърдито отвърна Джоана. — Мразя те, Гавин Кар.

— Не, това не е истина. Ти ме обичаш. Сама ми го призна.

— Това беше преди да проумея, че в тебе се крие един варварин.

— Не е вярно — решително възрази той и я хвана за ръката. Тя се опита да се отскубне, но той я държеше здраво. — На теб ти харесва грубостта ми. Харесва ти, че съм честен и пряк — поднесе ръката ѝ към устните си. — Знам, че съм груб и че невинаги постъпвам така, както очакваш.

— Ти умееш да ме объркваш — с треперещ глас изрече тя. — Не мога да си позволя нито за миг да...

— Какво не можеш да си позволиш, Джоана?

— Караш ме да забравям мислите си.

— Нима? — бавно попита той. — Зададох ти съвсем обикновен въпрос.

— Да, но...

Думите ѝ замряха, защото Гавин нежно притегли ръката ѝ към гърдите си, за да доближи лицето ѝ до своето.

— Какво ще кажеш за мен? Ти си тази, която ме кара да забравям здравия разум, Джоана.

Наведе се и впи устни в нейните. Тя обви ръка около шията му и придърпа главата му към себе си.

— Виждаш ли? — леко се отдръпна Гавин. — А ти се оплакваш от мен! Виж какво, Джоана, не можем да правим това всеки път, когато не искаш да отговаряш на въпросите ми.

— Така ли? — закачливо го попита тя и докосна с устни неговите.

— По дяволите! — извика той, повдигна я от нейния кон и я настани до себе си.

— Ти наистина си варварин — промълви тя. — Но не мога да отрека, че предпочитам този начин за решаване на всички спорове между нас.

Устните му отново се впиха в нейните, а езикът му побърза да ги разтвори. Изминаха дълги, сладострастни секунди, преди Гавин да отдръпне устата си.

— Ние никога не сме спорили.

— Да — кимна тя, задъхана, усмихната и щастлива. — Само водим борба за надмощие.

— Не — намръщи се той, докато ръката му се спускаше по бедрото ѝ. — Само понякога се разминаваме в оценките си.

— Да, това е вярно — отвърна тя, въздъхна и го целуна. — Всеки път, когато усетиш, че ще загубиш спора, ти веднага се нахвърляш върху мен като див звяр и ме обсипваш с целувки. Няма значение какво ще ми кажеш, Гавин Кар. Не можеш да излъжеш женския ми усет!

Гавин я намести по-удобно и разтвори бедрата ѝ.

— А пък на мен ми се струва, скъпа, че ти си най-дивото и страстно създание, което някога съм срещал.

— Искаш да кажеш, че съм разпътна?

Тя изстена, когато ръката му се плъзна под вълнената ѝ блуза.

— Ако искаш да си говорим напълно откровено, Джоана — засмя се той, — аз съм много по-разпътен от теб. И ми се струва, че ти много бързо успя да напипаш тази ми слабост.

Дръпна поводите и пришпори коня си към скалите. Щом стигнаха до падината, двамата със смях се изтъркаляха в гъстата трева.

Езикът му този път беше още по-неукротим, а нейните ръце се заровиха в косата му, докато бедрата ѝ се потъркваха в неговите.

— Вярваш ли, че с този твърд довод ще спечелиш всеки спор? — запита го тя задъхана, когато той спря за миг да я целува.

— За какъв спор говориш? — запита я Гавин, зает да отвързва наметалото ѝ.

— Не успя да промениш мнението ми, като ме заведе насила в манастира.

Той смъкна наметалото от раменете ѝ, захвърли го в тревата, за да погали гърдите ѝ, преди да се заеме с останалите ѝ дрехи. А тя отметна глава назад и погали косата му.

— Вземи ме, Гавин. Ох, как искам да ме любиш...

Той пъкна ръка под долната ѝ риза.

— Няма, докато не ми обещаеш, че ще си помислиш още веднъж и то по-сериозно, за нашето посещение в манастира.

Бръкна в деколтето на долната ѝ риза. Доволна усмивка се появи на устните му, когато се показаха облите ѝ гърди.

— Стига си упорствала, любов моя. Вслушай се в гласа, на сърцето си.

— Не... никога... — простена тя, когато устните му докоснаха разголената ѝ плът. — Не мога да забравя миналото.

Той повдигна полите ѝ до кръста. Ръцете ѝ веднага се обвиха около врата му, за да се изтласка нагоре и да се намести върху възбуждения му член.

— Не искам от теб да забравиш завинаги какво си преживяла — той я притисна към себе си. — Моля те само, да си помислиш още веднъж, преди да е станало прекалено късно. Майката може би не е виновна.

Тя само поклати глава, а той пъкна ръка между слетите им тела, за да напипа най-чувствената ѝ точка. С всяко следващо негово погалване Джоана простенваше все по-отчаяно. Надигаше се нагоре, още по-нагоре, стискайки яростно раменете му, за да се открие за него, за да я търка, измъчва, възбужда, докато тя се гърчеше в обятията му.

— В името на вси светии, не мога повече! Вземи ме, Гавин!

— Но дай поне още една възможност на Майката, Джоана... — припряно заговори той. Знаеше, че повече няма да може да ѝ устоява. — Забрави! Забрави за своята вина. Освободи се от тези предразсъдъци.

— Аз... аз... все пак... ох, Гавин, ох... имам вина!

— Да, Джоана, скъпа, зная, че не можеш да забравиш... — дрезгаво промълви той, — че ще носиш вината в себе си до сетния си дъх. Зная го, защото същият товар лежи на моите плещи.

Не можеше да откъсне поглед от лицето, прелестно и омайно като планинско цвете, от притворените ѝ очи, от тръпнещите ѝ алени устни, докато тя се извиваше в ръцете му, обзета от върховна наслада. Осмели се отново да заговори едва когато треперещите ѝ рамене започнаха да се укротяват.

— Повярвай ми, зная какво изпитваш. Преживял съм подобен кошмар, и то още когато бях юноша.

Тя отпусна глава на гърдите му, заслушана в думите, които Гавин гальовно ѝ нашепваше, но пръстите ѝ бавно се спуснаха под ленената му риза, за да се доберат до неговата мъжественост. Този път бе негов ред да загуби дъха си, докато ръката ѝ го опипа грижливо по цялата му дължина.

— Само ѝ дай още една възможност... не, дай ми и на мен възможност...

Ала Джоана въобще не обърна внимание на молбата му.

— Не бързай! — спря я той. — Първо искам да ми обещаеш!

Тя леко се отдръпна от него и го погледна в очите.

— Ще се опитам.

Той я вдигна от тревата, я тя побърза да обвие краката си около кръста му.

— Но повече не мога да ти обещаая. Казах само, че ще се опитам.

Гавин успя само да изсумти нещо неясно и насочи члена си между голите ѝ бедра. Вкопчена в раменете му, тръпнещата жена го пое изцяло и изохка от първия сладостен допир.

— Да, да... така, Джоана, точно така... — задъхано прошепна той, преди да я повдигне още малко и да продължи да прониква в нея с още по-мощни тласъци.

ГЛАВА 30

Силен вопъл отекна над скалистите хълмове, подплаши конете и прониза с вледеняващи тръпки душите на ездачите.

Джоана стисна поводите и погледна тревожно към стръмната отвесна скала, надвиснала над главите им.

— Какво, по дяволите... — изръмжа Гавин.

Протяжният вой отново се извиси. Звукът не приличаше на човешки, но Джоана го бе чувала и преди.

— Ако бях суеверен, щях да кажа, че това е вой на банши^[1].

Джоана заслони очите си с ръка и отново се втренчи в хълмовете. Пред тях се издигаше последният хълм, който трябваше да изкачат, преди да навлязат в тясната клисура под стените на замъка.

— Това не бе същество от друг свят, Гавин.

Вопълът отново прониза тишината и премина в дълго сърцераздирателно стенание.

— Оттук — рече Гавин и пришпори коня си към следващото възвишение. — Звукът идва откъм склона.

Джоана веднага го последва със свито сърце. Знаеше, че отчаяният вопъл се бе изтръгнал от устата на жена. Страхуваше се, че бе някоя от жените на Майката.

Сенчестият склон бе последван от поляна. Точно там я видяха.

Бе седнала по средата на склона на камениста и прашна пътека. Беше с гръб към тях. Стенанията ѝ се чуваха високо и ясно. Джоана и Гавин приближиха и видяха, че жената е прегърнала някакъв човек.

Гавин вдигна ръка, давайки знак на спътницата си да не приближава, ала както не можеше да свали тежкия железен кръст, висящ над входа на Старата кула, така Джоана не можеше да остане далеч от нещастното създание.

Пред плачещата жена лежеше неподвижното и окървавено тяло на свещеника. Главата му, почти отделена от тялото, лежеше в скута на Маргарет.

Нямата жена го оплакваше. Гавин слезе от коня си и бавно се приближи. Маргарет не го погледна. Тялото ѝ се полюшваше, а протяжният вопъл смразяваше душата на Джоана. Дрехата на жената бе изцапана с кръв и Джоана видя тъмноревените ивици, прорязващи лицето на нещастницата.

Маргарет потопи пръсти в кръвта, бликнала от гърлото на мъртвия мъж и я размаза по лицето си.

— Той е мъртъв, Маргарет — тихо, но твърдо рече Гавин и се наведе над нея.

Джоана бавно слезе от коня си и се приближи до жената. Погледът на Маргарет бе втренчен в лицето на свещеника.

— Станало е съвсем наскоро — каза Гавин, докато оглеждаше ужасната рана. — Тялото му е още топло.

Изправи се и се огледа. Наоколо не се виждаше никого, но всъщност стръмните хълмове представляваха доста удобни скривалища.

— Тази сутрин минахме по този път и не видяхме никаква следа от двамата — Джоана се наведе и нежно прокара ръка по гърба на жената. Тя не вдигна глава и не показа, че е забелязала чуждото присъствие. — Кой мислиш, че го е извършил? Да му пререже гърлото по този начин...

В скута на Маргарет опръсканият с кръв кинжал се бе оплел в слепналата от кръвта коса на свещеника. Младата жена погледна към колана на отец Уилям и видя празната ножница. Вдигна глава и по суровото лице на Гавин разбра, че и той е видял оръжието.

— Тя не би... — уверено прошепна Джоана и поклати глава.

Гавин бързо се пресегна, взе кинжала от полата на жената и избърса окървавената дръжка и острие в наметалото на свещеника. Огледа блестящото острие, а после погледът му се премести върху прерязаното гърло на отец Уилям. Когато се извърна към Маргарет, в очите му се четеше обвинение. После отново се загледа в кинжала.

Внезапен гняв се надигна в гърдите на Джоана, докато Гавин мълчаливо продължаваше да оглежда оръжието. Тя стрелна с поглед лицето на Маргарет. Никаква промяна. Нямата жена продължаваше да се държи така, сякаш беше сама — потапяше пръстите си в кръвта и мажеше лицето си с нея. *Маргарет не е способна да го извърши* —

помисли си Джоана, — *но сигурно ще умре заради това. И тъкмо господарят на Айрънкрос ще я осъди на смърт.*

— Погледни я, Гавин — настоя младата жена. — Заслушай се в плача ѝ. Тя не би го оплаквала... не би страдала така, ако го беше убила.

— Ще трябва да ги отведем в замъка — той се извърна и подсвирна на коня си.

Джоана усети как в гърдите ѝ се надига паника. Припомни си думите на Майката за безпомощността на нямата жена. Нямаше кой да се грижи за нея. Никой от местните хора, дори и собственият ѝ брат нямаше да повярва в невинността ѝ. Хвана Маргарет за раменете и я разтърси силно, опитвайки се да я извади от вцепенението ѝ. Ала напразно...

Тя не помръдна, докато Гавин не зави мъртвия свещеник със собствената си пелерина.

Тогава Маргарет подивя. Вкопчи се в тъмната пелерина и започна да издава несвързани звуци, като се опитваше да отблъсне ръцете на Гавин. Като обезумяла се хвърли върху безжизненото тяло на отец Уилям и зарови глава на гърдите му.

Гавин кимна на Джоана да я задържи, ала младата жена не можа да възпре собствените си сълзи.

Постепенно съпротивата на Маргарет стихна и тя безволно отпусна изцапаното си с кръв лице върху рамото на Джоана. Отново бе изпаднала във вцепенение, оттегляйки се в своя тъмен свят, чужда за всичко наоколо.

Джоана погледна към Гавин. Той бе зает да превързва тялото на свещеника върху седлото на коня си. Мрачното му лице достатъчно ясно изразяваше това, което щеше да последва.

Маргарет щеше да бъде обвинена, че е убила отец Уилям. Джоана изтръпна от ужас, че Гавин може би я обвинява и за убийствата на останалите. Та нали тя сама му бе казала, че Маргарет е била една от жените, присъстващи на сатанинския ритуал в гробницата. Навярно той щеше да реши, че щом е способна да убие по толкова жесток начин свещеника, то със сигурност е отговорна и за смъртта на останалите. Маргарет бе една от тях, но сега Джоана знаеше, че е сестра на Майката и колкото и да бе странно, това донякъде я успокои.

По-възрастната жена се вкопчи в рамото на Джоана и тихо заплака.

— Знам, че не си го направила — меко промълви тя над сведената ѝ глава. — Знам, Маргарет.

Гавин се запъти към тях и младата жена се опита да открие върху лицето му някакво състрадание към мъката на нещастната жена. Ала напразно.

— Готови сме да потеглим към замъка. Ти ще яздиш кобилата си...

— Ами тя?

— Ще върви след нас.

— Но тя не може — рязко възрази Джоана. — Тя дори не разбира къде е, нито пък коя е. Гавин, тя не е помръднала от мига, в който отнесе тялото му. Не можеш да очакваш от нея...

— Тя ще върви пеша — изръмжа през стиснати зъби той, хвана Джоана за лакътя и грубо я изправи на крака. — Нямам намерение да стоя тук и да споря. Върви при коня си. Искам по-скоро да се върнем в Айрънкрос, още преди падането на нощта.

Джоана невярващо се вгледа в черните му студени очи. Никога не го бе виждала толкова безчувствен и внезапно осъзна с ужас, че Маргарет е обречена.

— Какво смяташ да правиш с нея? — тихо попита тя. — След... след като се върнем в Айрънкрос Касъл?

— Сега няма да го обсъждаме — обърна се и се запъти към коня ѝ.

Джоана го хвана за ръката, опитвайки се да го спре.

— Гавин, кажи ми, моля те! Не мога да ти позволя да накажеш тази бедна жена. Не вярвам, че тя е могла да извърши нещо толкова... толкова ужасно.

— Е, аз пък мисля, че би могла и че именно тя го е направила.

— Не, грешиш! — Джоана смело издържа свирепия му поглед. — Това, че имаше нож в скута ѝ, не означава, че е убийца. Може би е намерила тялото и е взела оръжието. О, дори би могла да е станала свидетел на убийството. За Бога, Гавин, погледни я! Та тя е потресена, не е на себе си! — пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Каква причина би имала да убива свещеника...

— Може да е знаела за Айрис. Може да е узнала, че е била бременна, а свещеникът я е изоставил. Това обяснява случилото се тук. Маргарет е тръгнала след свещеника. Помислила е, че ще я изостави, както е постъпил с Айрис. Това е достатъчна причина, за да го убие — Гавин вдигна окървавените ръце на нямата. — И го е направила.

— Не го вярвам — упорито тръсна глава Джоана и погледна към хлипащата жена в краката си. — Никой, който е толкова отчаян и смазан от мъка, не би могъл да бъде убиец. Как може да си толкова сляп?

— Сляп ли? — процеди през зъби младият мъж, сграбчи я за раменете и грубо я разтърси. — Това не ти ли напомня нещо? Стоиш тук и твърдиш, че е невинна, и то след като си я намерила цялата опръскана в неговата кръв, с кинжала в скута ѝ! Нито едно от тези неща не е в състояние да те убеди, че тя е убийца! Но, от друга страна, си убедена, че Майката е отговорна за пожара, и то само защото си била свидетел на някакъв налудничав ритуал.

— Беше нещо много повече от това!

— Така ли? Нима си видяла нещо по-ужасно от това, което намерихме тук? Видяла ли си Майката да подпалва онова крило? Изобщо виждала ли си я да приближава до южното крило?

— Не е нужно да съм я виждала там! — гневно извика младата жена. — Ако се бях вслушала в предупрежденията на баба ми...

— Нищо нямаше да се промени — прекъсна я той. — Защото каквато и причина да е имала да каже онези неща за Майката, те нямат нищо общо с това, което се е случило в Айрънкрос миналата есен.

— Но това не е истина! Аз ги видях...

— Къде, Джоана? Ти си ги видяла в гробницата. Чуй ме. Този път, ти трябва да погледнеш истината в очите!

Тя разтърси глава, опитвайки се да възпре сълзите, които пареха в очите ѝ.

— Има неща, които твоята баба никога не ти е казвала, Джоана.

— Знам — пресипнало отвърна тя.

— Неща, които обясняват защо лейди Макинес не е пожелала да остане тук, а е предпочела да живее в Стърлинг. Неща, които може би обясняват защо толкова много мрази Майката.

Джоана внезапно бе обзета от странно спокойствие. Погледна към него, питайки се какво още не ѝ бе казал.

— Твоят дядо Дънкан е имал... голяма слабост към жените — сложи ръце върху раменете ѝ и силно ги стисна. — Бил е известен с многобройните си любовници. Разправят, че не можел да отмине спокойно някое хубавичко личице, независимо какво е било момичето.

— Откъде знаеш?

— Атол ми разказа — тихо отвърна Гавин. — Но това само потвърди сведенията, които бях събрал за твоето семейство, преди да пристигна в Айрънкрос Касъл — отпусна ръце. — Лейди Макинес е напуснала замъка, защото ѝ дошло до гуша да наблюдава върволицата от жени, които посещавали леглото на съпруга ѝ. Казаха ми, че тогава тя решила да прекарва колкото се може по-малко време с него.

— Но какво общо има всичко това, с омразата ѝ към Майката? — попита Джоана, макар да се боеше, че вече знае отговора.

— Не мога да съм напълно сигурен, но някога тя също е била млада жена. Мисля, че не е невъзможно да се предположи, че дядо ти я е пожелал.

— Но тя живее в манастира откакто всички помнят.

— Откакто ти помниш — поправи я той. — И не забравяй, че тъкмо ти откри, че тя е сестра на Алан и на тази нещастница.

Джоана сведе поглед към хлипащото създание в краката си.

— Майката вероятно е живяла в Айрънкрос, когато Дънкан е бил господар — продължи Гавин. — Може би тъкмо оттам я познава и твоята баба.

Главата на Джоана пулсираше. Искаше ѝ се да има малко повече време и да осмисли току-що чутото от Гавин.

— Как бихме могли да узнаем нещо повече за миналото на Майката, освен ако самата тя не реши да ни каже?

Преди да отговори, младият мъж погледна замислено към нямата жена.

— Е, може би току-що открихме как.

[1] Банши — мистичен дух в ирландската и шотландската митология, чийто вой предвещава смърт в дома. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Джеймс Гордън вече бил женен. Не че това имаше някакво значение. Джоана съвсем глупаво си бе помислила, че Гавин ще бъде във възторг от новината, но той дори не бе дошъл при нея, откакто тази сутрин Едмънд се бе завърнал със съобщението от замъка на граф Хънтли.

Смятайки Джоана за загинала в пожара, племенникът на графа се бе сгодил и оженил за девойка от благородно семейство, която Джоана познаваше от двора. За нея тези новини нямаха никакво значение, понеже вече бе отдала тялото и душата си на Гавин Кар. Всъщност, тя никога не бе изпитвала никаква привързаност към красивия, млад планинец Джеймс Гордън. Беше се срещала с младежа само няколко пъти, винаги в присъствието на родителите си.

Обаче бе мислила, че тези новини ще зарадват Гавин, понеже тъкмо той бе настоявал да се уредят всички въпроси около предишния ѝ годеник.

Възторг и радост! Как ли не! Нищо подобно! Джеймс Гордън поне бе проявил достатъчно благоприличие да ѝ напише писмо, пълно с извинения и съжаления. Но Гавин дори не си бе направил труда да дойде да я види.

Решила, че няма смисъл да се отдава на самосъжаление, Джоана седна в леглото и отметна завивките. Беше гладна и знаеше, че няма да може да заспи. Опитът от изминалите месеци ѝ казваше, че трябва да стане и да потърси някаква храна. Реши да отиде да види как е Маргарет, преди отново да се опита да заспи.

Нямаше смисъл да оковават нямата жена. За всички бе ясно, че Маргарет сама се бе оковала във вериги, които бяха по-здрави от тези, изработени от човешка ръка.

През последните дни се намираще в някакъв унес. Неспособна да разпознае никого и нищо край себе си, нещастницата бе оставена в една малка стая в тесния коридор, водещ към кухнята. След като задоволиха любопитството си, нито една от предишните ѝ другарки

сред прислугата не прояви интерес към нея, не се трогна от нейното състояние.

Джоана излезе в коридора и се натъкна на младия страж, който не се отделяше от вратата на стаята ѝ. Войнът беше изненадан от появата ѝ.

— Господарят каза, че вероятно вече сте се оттеглили в спалнята си, милейди. Остави съобщение за вас и ми каза да ви го предам на сутринта.

— Съобщение?

— Да, милейди, сигурно сте чули, че тази сутрин Питър дойде при господаря.

— Питър? — попита тя.

— Да, той претърсваше селата на юг оттук за някакви следи от свещеника, който е бил тук преди онзи, когото убиха.

— О! Да... Питър! — смънка Джоана, докато напрягаше паметта си, за да си спомни за верния служител на Гавин.

— Да, господарят ми заповяда да ви кажа, че Питър е открил стария свещеник. Намирал се в една отдалечена къща за прокажени. Каза, че нямало никакъв начин да доведат стареца тук. Освен това, свещеникът едва ли щял да се съгласи да отговаря на въпросите на един шотландец от низините...

— Какво е станало? — нетърпеливо го прекъсна Джоана.

— Ами — войнът се почеса смутено по врата — господарят и графът на Атол решиха да се върнат в онази къща заедно с Питър и да разпитат свещеника.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че са заминали?

— Да, милейди. Но...

— Той ми каза, че ще ме вземе със себе си — беше ѝ споменавал, когато отиваха към манастира. Джоана искаше да присъства, когато Гавин разпитва хората, които знаеха нещо.

— Господарят ми заръча да ви предам извиненията му. Надява се да се върне утре или най-късно вдругиден. Освен това, искаше да ви кажа да не му се сърдите, защото нямало да ви позволи да посетите един прокажен!

Тя зяпна смаяно младежа, който се изчерви. Почувства се като някоя зла и опърничава жена. Насили се да се усмихне, кимна и се отдалечи по коридора.

Страхливец! — помисли си Джоана, обърна се и се запъти към кухнята. Гавин Кар беше най-обикновен страхливец! Да се бои да застане пред нея, за да не прочете мислите му. Навярно се страхуваше, че ще усети липсата на радост при вестта за женитбата на Джеймс Гордън.

Джоана все още кипеше от гняв, когато стигна до вратата, която водеше към малката стая на Маргарет. Дори и тук Гавин бе поставил двама от хората си да пазят. Разбира се, не за да пазят нямата жена да не избяга, макар че Гавин вече знаеше, че в тази стая, както и в почти всички помещения в замъка, има тайни врати, които водят към тунелите. Не, това по-скоро бе предпазна мярка срещу нежелани или по-скоро враждебни посещения.

Джоана кимна към един от стражите, бутна тихо вратата и пристъпи в полутъмната стая. Маргарет се бе свила върху сламеника в ъгъла, точно там, където я бе оставила. Когато Джоана затвори безшумно вратата, очите на нямата се отвориха и се втренчиха в нея. Дори в погледа ѝ нямаше никаква промяна. Очите ѝ продължаваха да излъчват огромно страдание.

Джоана знаеше, че макар да не може да говори, Маргарет чува и разбира и се надяваше да я извади от това вцепенение.

— Не можах да заспя — нежно зашепна младата жена, — а и бях гладна.

Пристъпи към сламеника. Наведе се и видя до стената пълна купа със супа и дървена чаша с някаква прозрачна течност. Добре, че поне готвачката Гибби се бе смилила над тази бедна душа и ѝ бе донесла малко храна.

Джоана сложи внимателно ръка върху стиснатия юмрук на Маргарет и огледа бледото ѝ лице.

— Аз също прекарах много месеци тук долу съвсем сама, Маргарет. Едно от нещата, които ми липсваха, бе компания, докато се храня.

Това беше лъжа, разбира се, ала едва ли в този момент истината имаше значение.

Джоана отново спря поглед върху лицето на Маргарет. С изключение на няколкото лъжици супа, които успя да я накара да преглътне, нямата жена не бе хапвала нищо друго през последните два дни.

Джоана приседна до сламеника, подложи ръка под главата на нещастницата, нагласи я да се облегне удобно на рамото ѝ и поднесе купата към сухите ѝ, напукани устни.

— Не знам къде си се отнесла, Маргарет — нежно заговори тя, — ала след като тялото ти е все още сред живите, трябва да го храниш. Моля те да хапнеш малко от тази супа.

Успя да я накара да отпие от супата. Но още на третата глътка нямата жена се задави, издаде някакви неясни звуци, после затвори очи, стисна устни и се извърна настрани.

— Тя постъпи по същия начин и с мен, малко преди ти да се появиш тук.

Гласът зад гърба ѝ едва не я накара да подскочи.

Майката тежко пристъпи. Вместо да остави главата на Маргарет върху сламеника, Джоана я притисна силно към гърдите си. Стоеше като замръзнала на мястото си и се питаше кого се опитва да защитава — себе си или Маргарет.

— Аз също се опитах да я нахраня. Но, изглежда е изгубила желанието си да живее.

Майката застана до тях. Настъпи неловко мълчание. Джоана положи внимателно главата на Маргарет върху сламеника и нежно прокара ръка по сивеещите коси.

— Не мислех, че някой се интересува дали е жива или мъртва.

Усетила напрежението в гласа на Майката, Джоана вдигна глава и я погледна. Сивите очи на старицата излъчваха особена светлина, която я накара да потръпне.

— Предполагам... — тя млъкна и се изкашля, отчаяно опитвайки се да прикрие страха си. — Предполагам, че Алан се интересува.

— Може би... — игуменката приклепна сковано до нея. — Алан беше доста обезпокоен от нейното бягство и не съм сигурна, дали е имал време да осъзнае, че тя се нуждае от помощта ни.

Джоана кимна мълчаливо и се втренчи в купата. Колкото и да се опитваше да го преодолее, самата мисъл да остане сама в тази стая с Майката, караше кръвта ѝ да изстива. Осъзнаваше, че това е глупаво, особено след като толкова месеци бе живяла сама в подземията. Но сега, когато отново бе сред живите... Джоана потрепери, щом усети как костеливата ръка на Майката се отпусна върху коляното ѝ.

— Какво не е наред, Джоана?

— Не е наред ли? — прошепна дрезгаво тя. — Нищо! Няма нищо.

— Тогава защо толкова се боиш от мен?

Трябваше да го направи. Също както тялото ѝ не можеше да живее, без да диша, така и тя бе длъжна да се изправи лице в лице с тази жена. Бавно извърна глава и се взря в сивите очи на Майката.

— Какво те кара да смяташ, че се страхувам?

— Ти си била в гробницата!

Джоана усети как лицето ѝ пламна. Не смееше да извърне поглед, това щеше да бъде признание за вина. Щеше да бъде проява на страх. Но в същото време нямаше как да отрече, че е била там. Бе оставила твърде много следи от присъствието си и този, който ги търсеше, лесно щеше да ги открие.

— Не е трябвало да се криеш, когато си дошла при нас в гробницата.

Джоана отвори уста, но от устните ѝ не можа да излезе нито звук. Започна да трепери.

— Ти си една от нас — твърдо изрече Майката. — Всъщност ще се радваме, ако след две нощи се присъединиш към нас. Време е да узнаеш.

Пълнолунието, вътрешно простена младата жена. Тя бе поканена да участва в тяхната сатанинска церемония при пълнолуние!

— Само това, което не разбираш, те кара да се страхуваш. Искам да дойдеш. Искам да те накарам да разбереш нашата цел. Да разбереш кои сме ние.

— Защо не ми обясниш сега?

— Не бих могла. Всъщност, не е мое право да разкривам историята на нашите отдавна мъртви предшественички, в отсъствието на нашите сестри.

— Но ти си тяхна господарка.

— Не, аз съм тяхна водачка, сестро. Нищо повече от смирена спътничка, която е длъжна да ги насърчава в трудните мигове.

— И какво си направила? — попита Джоана и пое дълбоко дъх. — Какво ти е дало правото да бъдеш водачка? Трябва да е имало причина, за да напуснеш близките си в Айрънкрос и да се превърнеш във водачка на жените от манастира.

Джоана се взря в лицето ѝ.

— За мен... за да бъда една от вас, трябва да ти вярвам — тихо изрече младата жена. — Да ти вярвам, Майко.

Майката спря поглед върху лицето ѝ.

— Има сестри, които не искат да узнаят истината и без колебание ни следват в нашето пътуване — бавно покри с костеливата си ръка тази на Джоана. Необикновената топлина, която се излъчваше, сепна младата жена. — Ала ти не си като тях, момичето ми — продължи Майката. — Ти си от тези, които много трудно се доверяват на някого.

— Не и два пъти, Майко.

— Направила ли съм нещо, с което да загубя доверието ти?

Джоана погледна право в очите възрастната жена, но не отговори. Вместо това повтори въпроса си:

— Защо тези жени са те избрали да бъдеш тяхна водачка?

Преди да отговори, Майката вдигна леко брадичка.

— Защото по един или друг начин и аз съм споделила съдбата на нашите предшественички.

— Споделила? — нетърпеливо повтори младата жена. — Знам, че тези гробове са там от десетки години.

— Да, истина е. Ала ние и до ден-днешен споделяме страданията им, Джоана. Някои от нас... твърде много от нас... са изпитали тяхната болка.

— Каква болка?

— Болката... болката, която носи мъжката похот, от безчестието, изнасилването и убийството.

Джоана впи поглед в лицето на Майката.

— Те... те са били изнасилени и убити? Така ли са умрели онези жени? А ти?

Майката се поколеба, а Джоана усети как я лъхна свеж въздух. Озърна се бързо към вратата, но тя бе затворена и Джоана отново се обърна към Майката.

— Какво се е случило с теб? — повтори тя.

— Аз бях изнасилена от... един мъж — с болка изрече възрастната жена. — Бях избрана да водя нашето паство, защото съм преживяла същото страдание, както онези жени, погребани в гробницата под замъка. Моето тяло бе осквернено.

Джоана си спомни какво ѝ бе казал Гавин за неверността на дядо ѝ.

— Кой... — едва успя да промълви. — Кой бе виновен? — не можа да довърши.

Възрастната жена се извърна.

— Не е нужно да се връщаш към миналото. Вината не е твоя.

— Бил е Дънкан, нали? — Джоана имаше чувството, че името ще я задави. — Моят дядо те е изнасилил.

Майката бавно извърна очи и погледите им отново се срещнаха. Внезапната уязвимост, която Джоана видя в сивите им дълбини, ѝ разказа много повече за мъчителното минало на възрастната жена, отколкото всички думи на света.

— Ти не носиш вина за случилото се, Джоана! Не бива да се обвиняваш.

— Не мога! — отчаяно преплете своите белязани от огъня пръсти с извитите и костеливи пръсти на старицата. — Помогни ми да разбера. Уморена съм от всичко. Трябва да узная миналото, за да мога да приема настоящето.

— Мога да ти разкажа историята на онези гробове.

— Не! Искам да узная твоето минало. Твоята връзка с кръвта, която тече във вените ми.

— Казах ти, че вината не е твоя — възрази Майката.

— Но нима не разбираш, че всъщност тежи на моите плещи? И така ще бъде, докато не узная истината.

Майката поклати глава.

— Майко, помогни ми — замоли се Джоана. — Без да знам нищо, аз бях научена да мразя. Без да разбирам, аз бях като сляпа. Помогни ми да прогледна! Това е мое право, Майко!

Възрастната жена я изгледа втренчено.

— Какво още искаш да знаеш? Беше той. Твоят дядо Дънкан.

— И той те е обладал насила?

— Той ме взе така, както бе свикнал да прави с всяка жена, която му харесаше.

— Но има разлика. Другите може би са споделяли желанието му.

— Той никога не е разбирал тази разлика — тихо отвърна Майката. — Що се отнасяше до Дънкан Макинес, то той имаше правото да притежава телата на всички, които живееха в земите му.

Джоана усети, че ѝ се повдига. Ужасяваше се от мисълта, че в нейните вени тече кръвта на такова чудовище.

— Той те е обладал насила и след това те е захвърлил?

Майката продължи да се взира в мрака.

— Каж ми истината, Майко — гласът на Джоана трепереше от отчаяние, от нуждата да узнае и да разбере. — Какво се е случило с теб?

Възрастната жена най-после извърна поглед към нея.

— Аз избягах! В моите отчаяни опити да се боря с него, аз бях пребита. Цялата бях изранена и окървавена. След като той ме изостави, не можех да остана повече в Айрънкрос. Не желяех да живея със страха, че може да реши отново да ми стори същото. Затова избягах. — Майката пое дълбоко дъх. — През онази нощ напуснах единствения дом, който бях имала дотогава, и допълзах до хълмовете. Кръглата луна изпращаше сиянието си върху мен, докато аз изплаквах мъката, болката и унижението си. Надявах се някой див звяр да ме открие и завинаги да ме отърве от срама ми. Ала не било писано. Господ е имал други планове за мен. Намериха ме жените от манастира. Те ме прибраха и се погрижиха за мен.

Те бяха състрадателни и силни жени. Никога не ми зададоха никакви въпроси. Просто ме приеха такава, каквата бях.

— Значи така ти си останала при тях, станала си една от тях, а след години си се превърнала в тяхна водачка.

— Знаеш ли, Джоана, щях да смятам, че животът ми все пак е бил благословен, ако историята бе свършила дотук. — Майката отново извърна поглед към лицето на Джоана. — Ала има и още. Тогава още не знаех, че нося дете. Детето на Дънкан.

Джоана взе ръката на Майката и силно я стисна между своите.

— Какво се случи с това дете?

— Аз... — гласът на възрастната жена се задави и тя дълго мълча, преди отново да заговори. — Каквато си бях глупава, реших, че ще бъде много по-добре за детето, ако израсне в дома на Дънкан и той го отгледа като свое. Въпреки че щеше да бъде незаконно, то щеше да живее в Айрънкрос, а не сред руините на манастира, сред бедни и нещастни жени.

— И ти си се върнала.

— Да, върнах се. Умирам всеки път, когато си помисля за това.

Джоана видя сълзите, които се стичаха по сбръчканото лице на старицата.

— Ако си мислех, че първият път е било изкупление за миналите ми грехове, то този път това бе наказание за това, че изобщо съм жива. Когато Дънкан узнал, че съм се върнала, че съм в кухнята, той дойде при мен и ме завлече в помещението за миене на съдовете. Да, направо там, докато другите ни гледаха! Аз го умолявах, плаках, призовавах го да помисли за спасението на душата си. Напразно. Той ме изнасили отново, и то... много по-грубо отколкото първия път. И което бе още по-лошо, докато лежах простряна там, пред погледите на всички, разкъсана и унижена, аз си въобразявах, че може би ще се разбере по някакъв начин с него... заради детето. След като свърши с мен, аз му казах, че нося детето му.

Майката вдигна ръка и бързо избърса сълзите, стичащи се по лицето и.

— Дънкан се засмя. Това бе гаден, пиански смях. Каза ми, че ще се погрижи за всичко, и ме остави — от гърдите на старата жена се изтръгна безрадостен смях. — Аз нямах възможност да се съвзема. Когато се огледах, видях, че баба ти стои до вратата. Да, това бе начинът, по който Дънкан се погрижи за всичко. Отишъл при жена си и й казал да се заеме с мен.

— Тя помогна ли ти? — със задавен глас прошепна Джоана.

— Да ми помогне? Да, тя ми помогна. Лейди Макинес бе млада и още не познаваше добре Дънкан. Тя ме нарече блудница — Майката стисна ръцете на Джоана. — Извика един от хората на Дънкан. Той ме извлече през главния вход на голямата зала и ме захвърли надолу по стъпалата.

— Не — дрезгаво промълви Джоана, неспособна да сдържи сълзите си. — Не е възможно да е станало така.

— Да. Това е истината. Всяка дума е самата истина.

— Знам, че моята баба те мрази. Оттогава ли е започнала тази омраза?

Майката кимна.

— Да, тя винаги е обвинявала мен. Видяла ме е там и е знаела, че това не е за пръв път, защото носех неговото дете.

— Странно, че омразата й не е угаснала през всичките тези години.

— Една жена не забравя. — Майката замълча за миг и изведнъж очите ѝ засияха с неземна светлина. — Едва по-късно узнах, че тя ме е намразила за цял живот. Изтърколих се по каменните стълби и останах да лежа точно под големия железен кръст, който виси над вратата. Усещаха топлата кръв, която се стича между бедрата ми, пронизваща болка в кръста и знаех, че съм загубила детето си. Погледнах към луната и когато видях железния кръст, си спомних разказите за жените, които са били погребани в гробницата под замъка. Онези, които жените от манастира все още почитаха. Тогава всичко си дойде на мястото. Аз бях жертва, също като тях.

Майката стисна силно ръцете на Джоана. Тя бе сигурна, че възрастната жена дори не съзнава, че ѝ причинява болка.

— Тогава я проклех. Изведнъж се изви силен вятър и аз проклех баба ти. Не биваше да го правя, но тя бе тази, която стоеше горе на стъпалата.

— Тя те е наранила.

— Не. Дънкан ме нарани. Само той. С течение на годините вече не изпитвах злоба към баба ти. Тя също бе наранена. Той я използваше — знаех го — и я измъчваше както всяка друга жена, попаднала в ръцете му.

Джоана стоеше безмълвно, сълзите се стичаха по лицето ѝ, а сърцето ѝ сякаш бе изтръгнато от гърдите.

— Аз изкрещях към Бог ненавистта си към мъжката похот и жестокост. Проклех Айрънкрос Касъл. Вятърът се изви край тези, които ме гледаха отгоре, и довя обратно моите клетви. Аз призовах Силата. В онзи миг тя ме е намразила. Тогава е започнала да се страхува от мен.

Маргарет се размърда леко.

— Тогава станах Майката.

ГЛАВА 32

Когато първите слънчеви лъчи огряха небето, Джоана се уви с наметката си и пристъпи в мрака на тунела зад тайния панел в стаята ѝ.

Трябваше да отиде в гробницата. Да я види още веднъж. В миналото, за нея това бе царство на дявола. Това бе нечиста земя на хора, обладани от злото и техните сатанински ритуали. Ала сега младата жена разбираше, че това е благословено и свещено място, откъдето жените черпеха своята сила и намираха покой за изстрадалите си души.

Имаше нужда да отиде там, да го погледне по нов начин, с открито сърце, да преживее сама пречистващата му сила. Освен това, трябваше да отиде, за да развали това заклинание, което сама бе приготвила. След като бе чула историята на Майката, в която баба ѝ бе изиграла ужасна роля, Джоана просто не можеше да се възприеме като съдия и палач.

Техният разговор предишната нощ бе свършил с въпроса на Джоана за ритуала. Майката ѝ бе обяснила, че това са молитви, чрез които сестрите се надяват да прогонят жестокостта и похотта от господарите. Молитви! Това бе всичко, което ѝ бе казала. Но Джоана не вярваше, че молитвите могат да убиват хора.

Не че Дънкан не е заслужавал да умре, след безбройните нещастия, които бе причинил на толкова много жени. Но какво можеше да обясни смъртта на другите — на синовете му, на майката на Джоана, както и на слугите, които също загинаха в пожара?

Може би, бе истина това, което Гавин ѝ каза. Навярно, силата на проклятието действа, ала нечия човешка ръка я направляваше. И то ръка, която не принадлежеше на Майката.

Джоана се надяваше да е така. След последния си разговор с Майката, през изминалата нощ тя се бе заклела, че вече никога член на рода Макинес няма да ѝ причини зло.

Майката бе страдала достатъчно.

Когато изморените им коне най-сетне се спряха във вътрешния двор, луната бе изгряла над назъбените крепостни стени на Старата кула. Гавин остави жребеца си на грижите на един от конярите и се втренчи в огромния железен кръст над портите, проблясващ на светлината на факлите.

Те искаха жени. Те бяха войни. Заслужаваха ги... или поне така си мислеха. С подивели очи, пияни до безумие, те препуснали навън. „Нали познавате този поглед, господарю?“ — бе го попитал старият свещеник. — Виковете им, изпълнени с похот, се извисили над тясната клисура и отекнали в смълчаните небеса. Луната, кръгла като корема на жена, бременна в деветия месец, осветявала пътя им. Мъжете, пияни, обсебени от влудяващо желание за женска плът, прекосили хълмовете и препуснали към долината на девствениците.

Покривът на църквата на манастира избухнал в пламъци, които достигнали чак до небето. Светлината от огъня можела да бъде видяна от Елгин до Абърдауър.

Извлекли жените навън и ги хвърлили подобно на убити сърни върху седлата на очакващите ги коне. Неколцина от селото и игуменът на манастира се опитали да ги спрат, но войните ги заклали като кучета. После се върнали обратно, възбудени от мириса на кръв и опиянени от похотта си. Върнали се при господаря си, горди от себе си, безмилостни и неудържими.

След като захвърлил големия си рог, който преди това бил пресушил до капка, господарят на замъка се изправил на стълбите, усмихвайки се подобно на някой варварски крал. Краката му били разкращени, а огромните, свити в юмруци ръце — надменно опрени на кръста. Над него големият железен кръст блестял на стената на новия му замък, а на двора горял буен огън. Жените били като полудели, мятали се и се опитвали да се освободят от въжетата. Войните ги сваляли една по една от седлата и ги хвърляли на земята. „Девственица. Да, истинска девственица. Колко отдавна не съм обладал девственица“ — помислил си господарят и се засмял.

— Съблечете ги! — заповядал той. — Сега ще си избира една от тях. Ето, тази там! По дяволите, ще ги обладая всичките!

И там, на двора, огрени от пълната луна и под кръста на нашата вяра, те отнели девствеността на невинните светици от манастира.

Това било ужасна нощ, нощ на дявола, призван от този зъл господар.

После жените заридали високо, проклинайки ги. Разкъсани и окървавени, но все още горди и силни, те се изплюли в праха на двора и клетвите им огласили нощта. Призовали силата на Бога, силата на кръста, силата на луната и земята и проклели както жестокия господар, така и семето му — до девето коляно.

Господарят започнал да ги удря, а хората му ги повалили на земята, ритайки ги. И под железния кръст тези озверели мъже отново и отново задоволявали презряната си похот, изнасилвайки безпомощните жени.

Но тогава, когато сметнали, че най-после са ги пречупили, господарят чул да се извисява хор от женски гласове. Все по-високо и по-високо, отеквали техните вопли и ридания, изпълнени с безкрайна болка и страдание, докато накрая били удавени от отвратителните смехове на онези чудовища. Ала гласовете се издигнали нависоко и луната станала пурпурна от срам.

Войните се вгледали в небето, застинали от ужас. Тогава се чул нечий вик: „Кръстът!“ Господарят се извърнал към него. Желязото, което допреди малко блестяло на лунната светлина, сега било почервеноло от пролятата невинна кръв. Господарят се изплюл и извадил меча си. Щял да им покаже. Вдигнал меча си над първата жена. Щял да разсече тялото ѝ на хиляди парчета и да ги изгори в огъня. След това и останалите щели да я последват. Той бил господарят на Айрънкрос Касъл! И нямало да се остави да го изплашат жалките хитрини на тези вещици.

Но преди мечът му да се забие в тялото на жената, се надигнал вятър. Воплите на жените продължавали, а вятърът се усилил, извил се над вълните на езерото и се стоварил на мощни талази върху стените на замъка. Никога досега не били виждали подобна сила.

Господарят се олюлял и паднал, а войните му уплашено се отдръпнали. Гледали как вихрушката се извива около телата на жените, които се загърчили, сякаш обладани от висша сила. Прехвъркнали

искри от огъня и подпалили разкъсаните им одежди. Сетне една по една застивали мъртви на земята.

Тогава, също така внезапно, както се появил, вятърът стихнал, оставяйки след себе си само телата на мъртвите жени.

Без да ги прониже меч или кинжал да пререже гърлата им, всички жени от манастира били мъртви. А заедно с тях и господарят им — вратът му бил прекършен, а невиждащите му очи били втренчени в кръглата луна.

Никой не знаел кой е взел телата и ги е погребал в подземието под замъка.

— Виждали ли сте гробницата, господарю? — бе попитал свещеникът.

Няма значение кой ги е положил там. По какъвто и начин да са намерили последния си покой на това място, жените от планините узнали къде почиват и започнали да се появяват. Всяка година при пълнолуние те се връщат.

Винаги ще идват и винаги ще помнят!

Гавин се взря в червеното петно върху огромния кръст над портите. *Никой не знае каква част е измислица и каква истина — бе свил рамене болният свещеник. — Но господарите на Айрънкрос са предавали тази история на своите наследници — всеки до един със злочеста съдба — докато накрая замъкът станал владение на Дънкан Макинес.*

Старият свещеник бе погледнал втренчено първо Атол, после Гавин. Заяви, че знае много повече за Дънкан, отколкото би искал. И че много добре помни деня на смъртта му.

Гавин прекоси двора и мина под свода, водещ към двора на църквата. Мина покрай гробовете на предишните господари на Айрънкрос, покрай безименните гробове и пристъпи в малката църква.

Остана дълго там. Мислеше си за жените от манастира, за онези, които бяха загинали в пожара, за собственото си семейство.

За пръв път в живота си, Гавин си позволяваше да се освободи от мъката и болката си. Коленичи пред дървения кръст на стената в малката църква на Айрънкрос Касъл и тихо заплака.

Когато тя отвори очи, той бе там. Лунната светлина нахлуваше през прозореца, къпейки стаята в сребристо сияние. Гавин бе дошъл при нея.

И бе съвсем ясно защо.

Докато той приближаваше към леглото, тя безсрамно огледа всяка част от великолепното му тяло.

Ниският му глас я изпълни с трепетно очакване.

— Чаках те в спалнята си, но ти не дойде — сграбчи края на одеялото и грубо го отметна.

Джоана потръпна под погледа му. Сякаш тънката ѝ долна риза не съществувахе.

— Не бях сигурна дали имаш желание да ме видиш. Тръгна, без да ми кажеш нито дума... Не знаех, че си се върнал.

Гавин се излегна до нея и плъзна ръка по тънкия ленен плат. Тя прехапа устни, но не можа да сдържи стенанието си, когато пръстите му нежно стиснаха гърдата ѝ.

— Дойдох, за да ти се извиня за това.

— О, за това ли си дошъл? — Джоана сведе поглед към възбудената му мъжественост, притисната до бедрото ѝ.

Гавин проследи погледа ѝ и се усмихна.

— Да. Старият свещеник... е, опасенията на Питър, че той навярно е на прага на смъртта, ме накараха да побързам. Реших, че той е единственият човек, който може да ни разкаже истината за Айрънкрос Касъл и за миналото.

— И какво научи?

— По-късно — прошепна и дръпна тънката връвчица на врата ѝ. Сетне плъзна тънкия плат надолу по тялото ѝ. Джоана се повдигна леко, а Гавин бързо изхлузи дрехата и я захвърли настрана. — Още не си ми простила.

— Но аз...

— Не, момичето ми. Имаме много време да разговаряме за свещеника, ала след като се уверя, че греховете ми към теб са напълно опростени.

Блясъкът в очите му я накара да потръпне.

— Аз...

— Аз постъпих зле спрямо теб и заслужавам да понеса каквото наказание си избереш — продължи той с престорено сериозен глас и плъзна крака си върху корема ѝ. — Трябва да заслужи прошката ти. Накарай ме да се потрудя за нея Джоана. Ще се изпотя, за да заслужи милостта ти — ръката му бавно галеше гърдата ѝ.

— Аз не познавам... О! — изохка тя, когато устните му засмукаха зърното ѝ. — Не познавам начините, с които трябва да се накаже мъж като теб. Освен това, винаги съм мислила, че когато молим някого за прошка, използваме езиците си за целта — млъкна, когато Гавин вдигна блесналите си очи към нея.

— Права си, любов моя — дрезгаво изрече той. Облиза с език набъбналото зърно, сетне бавно плъзна език към корема. Там, където я докосваше, кожата ѝ пламваше. Когато стигна до хълмчето, покрито с руси къдрици, Гавин вдигна глава. — Що се отнася до начините, аз мога да ти помогна.

— Не се съмнявам — едва чуто отрони тя. Тялото ѝ вече бе обхванато от огнените вълни на желанието.

— Лежи неподвижно и прави точно това, което ти казвам. Това ще бъде най-голямото ми наказание.

Тя се взря в очите му и видя в тях да проблясват весели искрици. Не знаеше колко далеч ще стигне тази игра, но ако постигнеше своето — а тя щеше да го постигне — предстоящото мъчение щеше да бъде сладко, прекрасно и взаимно.

— Разтвори коленете си! — заповяда той.

Въпреки, че през изминалите дни му се бе отдавала неведнъж, лицето ѝ отново се покри с гъста червенина. Но като погледна към навъсеното му лице, Джоана разбра, че няма избор. Бавно, с удоволствие, което граничеше с безсрамието, тя се разтвори за него.

— Извивам се от болка — пресипнало прошепна той, наведе глава и я вкуси.

Тя едва не подскочи от леглото.

— Трябва да лежиш напълно неподвижно, ако искаш да ме накараш да страдам.

Тя се отпусна назад, опитвайки се да изпълни желанието му.

Гавин отново сведе глава и езикът му погали чувствителното място. Младата жена простена от удоволствие.

— Повдигни бедрата си — продължи с напътствията си той. — Кажи ми, че искаш нещо повече от мен, любов моя.

Тя изви гръб, повдигна бедрата си и поднесе коприненомеката си женственост към устните му.

— Още — прошепна тя, доведена до границата на лудостта.

Той пъхна ръце под нея, обхвана хълбоците ѝ, а езикът му проникна в дълбините ѝ.

Джоана извика, а тялото ѝ се разтърси от вълшебни тръпки, понесено на вълните на пълното блаженство и екстаз.

Когато отвори очи, той лежеше отгоре ѝ и я гледаше така, сякаш я вижда за пръв път. Пълните му устни бяха извити в доволна усмивка, но черните му очи искряха от нежност и любов.

— Значи съм простен? — попита той, сетне целуна леко клепачите ѝ, страните и шията ѝ.

Джоана не отговори, вдигна ръка и погали красивото му лице. Тя бе негова и той бе неин, завинаги. Най-после можеше да си позволи да се отдаде на мечтите си. Най-после можеше да забрави миналото и да се посвети на настоящето.

Бавно се надигна, целуна устните му и сложи ръце на раменете му, докато той се наместваше между краката ѝ.

— Не още. Не съм свършила с наказанието.

Той изгледа гърдите ѝ с лукава усмивка, но преди да успее да направи още нещо, тя го бутна по гръб.

— Аз наистина съм грешник, момичето ми, но не ти ли се струва, че вече съм наказан достатъчно?

Тя не обърна внимание на оплакването му, а се придвижи върху него, така че зърната ѝ докоснаха къдравите косъмчета на гърдите му. Целуна устните му мъчително бавно и изследва устата му с езика си. Тялото му бе напрегнато. Когато ръцете му се плъзнаха по гърба и задничето ѝ и той я притисна към пулсиращата си мъжественост, тя го отблъсна и се плъзна надолу по тялото му.

— Не, Джоана, това е... аз... аз не мога да понеса нито миг повече от това...

Тя се усмихна, а езикът ѝ описа кръг около пъпа му, преди да поеме надолу. Джоана усети как цялото му тяло се напруга от докосването ѝ, а от устните му се изтръгна стенание, когато езикът ѝ обходи цялата дължина на твърдия му член.

— А сега разтвори краката си, любов моя — прошепна тя.

Дълбокият смях, който се надигна в гърдите му я накара да се усмихне. Изпълнена с радост, младата жена наведе глава и го пое в устата си.

— Джоана!

Тя вдигна глава и го погледна.

— А сега повдигни бедрата си! — нареди, а той отново се засмя.

Пое го отново и силно го засмука.

Гавин се изправи, взе лицето ѝ в ръце, привлече я към себе си и впи устни в нейните. Целувката я замая и без да се противи Джоана се отпусна по гръб. Възбудената му мъжественост се притисна до нея, изгаряйки я с топлината си.

— Почакай! — изръмжа той и откъсна устните си от нейните. — Простен ли съм?

Тя леко се надигна и бавно го пое в себе си.

— Да, моя любов. Ала имаш цялото време на света, за да изкупиш греховете си.

Погледите им се срещнаха и нещо много нежно и дълбоко премина между тях.

— Обичам те, Гавин.

— Не искам да те загубя.

— И никога няма ме загубиш. Аз съм твоя, и то завинаги.

— Но ти трябва да знаеш, че имам своите призраци от миналото си и те ме преследват.

— Аз ще ги прогоня — прошепна тя и бавно се раздвижи. — По същия начин, както ние прогонихме моите.

Той я сграбчи за хълбоците и Джоана разбра, че едва се сдържа.

— Наистина ли ние заедно разпръснахме твоите призраци? — промълви през стиснати зъби той.

— Да. Ти ми помогна да прогледна.

— Искам те, Джоана.

— Ти ме имаш, любими. Аз съм твоя.

— Завинаги.

— Аз винаги ще бъда с теб.

— Но аз се страхувам — пресипнало изрече младият мъж. — Страхувам се да не те загубя.

— Не е нужно да се страхуваш. Отвори очите си Гавин и ме виж.
Отвори сърцето си и ще ме задържиш завинаги.
— Нуждая се от теб, Джоана.
Тя се опита да преглътне сълзите си.
— Кажи го отново, Гавин.
— Искам те... — той тласна бавно и проникна по-навътре в нея.
— Нуждая се от теб.
— Кажи го, Гавин — заповяда тя, усещайки го дълбоко в себе си.
— Обичам те.

ГЛАВА 33

Гавин и Джоана се бяха сгушили в прегръдките си, в нейното легло. Той ѝ разказа за стария свещеник, очакващ приближаващата смърт, с разядена от страшната болест плът, но изпълнен с гордост и презрение към сънародниците си от низините. Гавин сподели с нея съмнението си, че ако Атол не го придружаваше, то свещеникът едва ли щеше да благоволи да им разкаже за миналото на Айрънкрос Касъл и за проклятието, тегнещо над замъка. Когато свърши, Джоана му каза какво бе узнала от Майката за страданията и униженията ѝ, причинени от Дънкан Макинес.

— Да, старият свещеник знаеше, че Дънкан е изнасилвил Майката. Но навярно не е подозирал, че е носила детето му — отметна косата от челото на любимата си и продължи: — Отначало, когато Майката изчезнала, всички помислили, че просто е решила да отиде да живее при жените в манастира. Но когато се върнала след известно време, всички били свидетели на нейното нещастие и унижение. Те чули отчаяните ѝ викове, когато господарят отново я изнасилвил, а след това слугите я изхвърлили като дрипа на двора.

— Света Дево — прошепна младата жена, отпусна се по гръб и впери поглед в балдахина над леглото, — изчисти прокълнатата кръв, която тече във вените ми!

— Престани, Джоана — заповяда той и извърна лицето ѝ към себе си. — Дънкан е отнесъл злобата и жестокостта си в гроба. Старият свещеник се закле в това, защото въпреки недостатъците си, неговите синове са били винаги добри и справедливи към всички обитатели на Айрънкрос Касъл.

Повдигна брадичката ѝ, за да срещне погледа ѝ.

— Има още нещо, което свещеникът ми каза за Майката. Нещо, което тя очевидно не ти е споменавала.

Джоана го погледна право в очите.

— Когато Майката се върнала в Айрънкрос, Маргарет и Алан са били с нея в кухнята.

— Не искаш да кажеш, че те са били свидетели на изнасилването й?

— Да, били са — тихо отвърна той. — Алан е бил още момче, а Маргарет, най-малката от тримата, едва ли е била на повече от три-четири години.

— Как е могъл той да извърши подобно нещо? Как е могъл дядо ми да бъде такова чудовище?

Гавин я притисна към гърдите си.

— Свещеникът каза, че от тогава Маргарет онемяла.

— Това означава, че тя преди това е говорила, така ли?

— Според свещеника, отначало тя не е била по-различна от останалите деца в замъка. Ала след онзи ден, когато я намерили хлипаща и свита до стената в ъгъла на кухнята, тя никога повече не промълвила нито дума.

— Това обяснява много неща — замислено рече Джоана.

— Какво искаш да кажеш?

— Спомних си за деня, в който чух разговора между тях двете. Майката я попита защо тя самата е била способна да загърби страданието и да продължи напред, а Маргарет продължава да се измъчва и след толкова много години — Джоана погледна в очите на Гавин. — Намеквала е за това, че Маргарет е била свидетелка на жестокостта на Дънкан!

— Да, това има смисъл — кимна младият мъж.

— Ами Алан? Как е могъл да порасне и да стане иконом на Дънкан и на синовете му? Да присъства на подобно престъпление, та това би трябвало да го съсипе за цял живот!

— Свещеникът ни каза, че момчето изчезнало още същата нощ. Хората от замъка си помислили, че Майката го е взела със себе си, а е оставила Маргарет в замъка. Но след две седмици той се върнал, много отслабнал, но явно примирен със случилото се.

Джоана отпусна глава на гърдите на Гавин и замислено се загледа в тайната врата.

— Спомена ли свещеникът къде е отишъл Алан?

— Не. Защо?

— Долу, в пещерите, до подземното езеро — тя го погледна. — На стените има рисунки. Приличат на рисувани от дете. Просто се питах...

— Мислиш, че Алан е намерил убежище в пещерите?

— Той със сигурност знае пътя. Ако е избягал при Майката в манастира, тя никога не би му позволила да се върне обратно.

Гавин кимна.

— Ще ме заведеш ли там?

— При езерото?

— Да — Гавин отметна завивките и стана от леглото. Взе дрехите си и започна да се облича.

— Сега? Посред нощ?

— Защо не, любов моя? — извърна се и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане. — Да не би да мислиш, че съм забравил? Много добре знам, че това е обичайният ти час да бродиш из замъка и да крадеш разни неща!

Мирисът на влажна земя изпълни ноздрите на Гавин, когато Джоана го въведе в голямата пещера край подземното езеро. Той проследи погледа ѝ, насочен към малката купчина под сводестия таван, представляваща легло, и въпросително повдигна вежди.

— Ти си живяла тук? Прекарала си толкова месеци върху тази влажна и студена земя? Можело е да умреш и никой да не...

— Но не умрях — прекъсна го тя, хвана го за ръката и го поведе към стените на отсрещната страна на пещерата. — Освен това, през по-голямата част от времето след пожара аз живях в кулата в южното крило, където не беше чак толкова студено, влажно и мрачно. Ако не беше дошъл ти, за да ме принудиш да се преместя оттам...

— Стига, любима! Караш ме да се чувствам виновен.

— И би трябвало — пошегува се тя и когато приближиха до най-отдалечената стена, вдигна факлата високо над главата си. — Ето, погледни — прошепна младата жена.

Гавин вдигна своята факла и се загледа в грубите рисунки. Като се имаше предвид тяхната примитивност, както и височината, на която се намираха, можеше да се предположи, че са дело на детска ръка. Отговаряха съвсем точно на описанието на Джоана. Един кръст, а под него свита фигура на жена. Малко настрани се виждаше друга фигура, с едната си ръка държеше една глава за косата, а в другата стискаше нещо като голям нож или меч. Гавин приближи факлата, за да разгледа

рисунката. В краката на тази фигура се виждаше още нещо, чиито очертания бяха избледнели с времето.

— Това е чаша — тихо рече Джоана.

— Изглежда, че в нея се събира кръвта на жертвата...

Гавин видя, че спътницата му потръпна и се примъкна по-близо до него.

— От отрязаната глава — довърши тя и внезапно посочи към чашата.

— Виж!

Гавин се извърна. Под чашата се виждаха едва забележими резки, сякаш някой бе белязал стената на равни промеждутъци, докато е вървял. Резките се губеха в задната част на пещерата. Стиснал ръката на Джоана, Гавин тръгна покрай стената.

— Никога досега не съм ги забелязвала. Но и не съм се вглеждала толкова отблизо.

— Те са тук от доста време — рече младият мъж. — И те са избледнели с времето, както останалите рисунки.

Таванът на пещерата се скосяваше ниско към земята и известно време той вървя с наведена глава. Изведнъж в стената се показва тясна пролука и когато двамата пристъпиха в тунела, Гавин се извърна към Джоана.

— Оттук също ли може да се проникне в замъка?

— Не знам — тя се поколеба. — Не, ние вървим към гробницата.

Тунелът бе по-висок и Гавин се изправи. Докато вървяха напред, той усети неохотата на спътницата си да продължи. Още на следващия завой тя внезапно се спря.

— Не можем да продължим.

— Защо, Джоана? Това не е по-различно от друг път, когато си правила нощните си разходки из тайните проходи на замъка.

— Различно е! — настоя тя. — Сега ти си с мен и аз имам ужасното предчувствие, че нещо не е наред.

— Ще те изведе до...

— Не! Страхувам се за твоя живот и искам да стоиш по-далеч от гробницата!

— Джоана, стигнали сме толкова далеч. Няма да се обърна и да забравя за това, освен ако се страхуваш толкова много, че не желаеш да продължиш — знаеше, че я предизвиква. — Ако искаш, ще те заведа

обратно в замъка. Сигурен съм, че ще мога да намеря този път и без теб.

— Няма да ме върнеш в замъка! — очите ѝ гневно блеснаха и тя мина покрай него.

Гавин измъкна кинжала от ножницата си, усмихна се и побърза да я настигне и отново да я хване за ръката.

— Искам да знаеш, че вече съм бил в гробницата.

Думите му така я изненадаха, че тя се спря.

— Сам намерих пътя дотам и обратно — Гавин се извърна и ѝ се усмихна. — И противно на преданията, не изчезнах, нито пък загинах от ужасна смърт, задето съм стъпил в онова свещено място.

— Ти... — тя се изкашля. — Там имаше ли... нещо...

— Видях какво си направила, Джоана. Тръстиките, каналите в пода, покрити със слама. Мислиш ли, че Майката нямаше да ги забележи?

— Затова ли беше толкова груб с мен онзи ден, когато ходихме в манастира?

Гавин спря, обвини ръка около тънкия ѝ кръст и я притегли към себе си.

— Не смятах, че да се любим на хълма...

— Нямах предвид това — бързо го прекъсна тя. — Аз... преди това... Ти си истински грубиян, Гавин Кар!

— И все още ли имаш намерение да осъществиш плана си?

Тя поклати глава.

— Не, не бих могла! Вече развалих това, което бях направила! След като узнах истината за Майката и моя дядо, не мога да си представя, че ще ѝ причиня още зло. Виновна или не, аз просто не мога да продължа с отмъщението си.

Гавин спря и я целуна с такава страст, че я остави без дъх за миг.

— Обичам те, Джоана — прошепна. — Ала съм длъжен да ти кажа, че ако Майката се окаже убийца, ще я накажем, без значение колко е изстрадала.

Тя се взря в очите му.

— Тогава с цялото си сърце ще се моля да не е виновна.

ГЛАВА 34

Когато Гавин отвори тежката дъбова врата, Джоана едва не повърна от зловонието, което ги лъхна. Изпълнена с погнуса, тя остана на прага, докато Гавин пристъпи в стаята. Въздухът миришеше на смърт и разложена плът. Недалеч от краката ѝ лежеше обезглавен труп на овца. Без да помръдва от мястото си, тя погледна към Гавин.

— Добре, че си прекарала зимата в стаята в кулата, а не тук! — възкликна той.

— Не мърдай, Гавин — с треперещ глас промълви тя, взирайки се зад него.

Подът в отдалечения край на стаята сякаш се раздвижи. Младият мъж се извърна и вдигна високо факлата си. Джоана го видя как потръпна и отстъпи назад.

Тя се приближи към него и го погледна. Лицето му бе по-бледо и от бялата луна при пълнолуние.

— Какво има?

— Плъхове — прошепна той през стиснати зъби. Тя го видя как измъкна кинжала си. — Мразя плъховете!

— Ти влезе съвсем невъзмутимо в тази кланица, а в същото време те е страх от един плъх?

— Погледни, там трябва да има стотици от тези гадини! И не се страхувам — сърдито додаде той, — а просто ги мразя!

— Все същото — подразни го тя, наведе факлата си и я размаха. Плъховете се разбягаха и се изпокриха в пукнатините покрай стените.

Гавин ѝ хвърли сърдит поглед.

Джоана с мъка издържа гледката на разлагащите се животински трупове — пилета, овце, кучета, дори имаше нещо, което приличаше на крава.

— Какво... какво е това място?

— Прилича ми на кланица. Но като гледам това разлагащо се месо, не вярвам да послужи за храна на някого.

— Не искам да оставам повече тук, Гавин — промълви Джоана.

— Аз също — кимна той.

Тя се извърна към тежката дъбова врата.

— Но защо някой ще използва тази стая, намираща се толкова дълбоко под земята, за кланица? Защо... — думите замряха на устните ѝ.

— Какво има, Джоана?

— Чашата! — посочи към резбованата чаша, поставена върху малка дървена маса. — Това е чашата!

— Каква чаша? — попита той и пристъпи напред, но се закова на място, когато един плъх пробягна пред краката му.

— Това е чашата, която видях Майката да използва при пълнолуние!

Той се пресегна, взе чашата и внимателно я разгледа на светлината на факлата.

— По време на церемонията Майката наля в огъня някаква течност от тази чаша.

Гавин обърна празната чаша и я огледа отвътре.

— Кръв.

— Те използват тази стая, за да убиват — Джоана отстъпи назад и погледна към тунела в тъмнината, преди отново да се обърне към него. — Не сме много далеч от гробницата. Колко пъти съм минавала по този път, но дори не съм подозирала за съществуването на стаята. Странно... Защо никога не съм усещала зловонието на разлагащи се животни?

— Е, аз все пак съм доволен, че са използвали само животни — рече Гавин и огледа купчините кокали и животинска мърша. — Чувал съм за древни религии, които не използват само животински жертвоприношения за ритуалите си.

Внезапно отнякъде нахлу студен вятър, Джоана потрепери и се огледа през рамо.

— Моля те, Гавин, остави чашата на мястото ѝ. Да се махаме от това ужасно място.

— Страх ли те е?

— Няма да ти позволя да ме дразниш — настойчиво прошепна тя и го хвана за ръката. — Вече видя твърде много за една нощ. Да си вървим! И утре е ден.

— Да, права си! — остави чашата върху каменната пейка и се изправи. — Утре ще има пълнолуние.

— Пълнолуние — вцепенено повтори младата жена. — Майката ме помоли да се присъединя към тях за ритуала им — Гавин я хвана за ръката и я поведе към изхода. — И ти няма да кажеш нищо? Няма да възразиш, да ме молиш да стоя по-далеч?

— Не. Мисля, че трябва да отидеш. Всъщност и аз самият ще бъда там, за да те пазя.

— Ти? — удивено го изглежда тя. — Ще те забележат!

— Ти си ги наблюдавала от месеци — спокойно възрази той. — Със сигурност ще измисля някакъв начин, за да се скрия.

Топлият полъх на вятъра върху студеното ѝ лице събуди нямата жена.

Маргарет отвори очи и се втренчи в мрака. Отметна одеялото и седна в леглото.

Беше пълнолуние, припомни си тя и бавно се изправи. Време за пречистването, а ѝ предстоеше още толкова много работа.

Приблужи с протегнати ръце до тайната врата в стената и я отвори. Пое дълбоко дъх и пристъпи в тунела. Не се нуждаеше от светлина. Просто трябваше да следва вятъра.

Беше пълнолуние и трябваше да свърши толкова много неща.

Слънцето вече залязваше на запад, когато Джоана се събуди от неспокойния си сън. Седна в леглото, все още замаяна, и се загледа в златистите отблясъци върху леглото, опитвайки се да си припомни къде се намира.

Обзе я внезапна паника, когато осъзна, че е заспала. Погледна към прозорците и разбра, че е проспала целия следобед. Когато полегна, възнамеряваше да подремне само малко.

В главата ѝ нахлуха откъслечните образи, населявали съня ѝ — закланите животни, чашата пълна с кръв, тъмните стени схлупени над главата ѝ, преграждащи всеки изход...

Джоана внезапно си припомни причината за безпокойството си, отхвърли завивките и стана от леглото.

Тази нощ бе пълнолуние!

Не бе сигурна дали Гавин наистина възнамерява да се скрие и да наблюдава тайния ритуал на жените. Но ако бе така, трябваше на всяка цена да го разубеди. Самата мисъл, че той ще бъде там долу, сред онези жени, които виждаха у всеки мъж оръдие на дявола, я караше да изтръпва от страх.

Бе длъжна да го защити. Въпреки силата си, той не можеше да се мери с могъществото на тяхната сляпа, фанатична вяра...

Младата жена се облече набързо, отвори вратата, кимна на стражата и се запъти към голямата зала. Присвиването в стомаха ѝ, ѝ напомни, че е гладна. Имаше още доста време до вечерята, затова тя се обърна и се насочи към кухнята.

Рунтавият Макс я приветства радостно пред вратата. Тя го потупа по главата и влезе в топлото помещение.

— Вън! Вън, мръсно псе!

Джоана замръзна на място, докато пълната готвачка Гиби се спусна към нея, размахвайки голяма дървена лъжица.

— Аз... — започна младата жена.

— Извинете, милейди — готвачката мина покрай нея. — Навън, крадлив, безполезен негодник!

Макс подви опашка и се измъкна от кухнята, по-далече от страшната Гиби.

— Да, по-добре стой по-далеч от мен, мързеливо... — тя се извърна към Джоана. Лицето ѝ бе зачервено, а гласът ѝ бе прегракнал от възмущение. — Заповядайте, господарке. Желаете ли нещо?

— Знам, че е късно — започна тя, внезапно почувствала се не по-малко уплашена от кучето при вида на тази жена, която управляваше кухнята със същата твърда ръка, с която Гавин командваше хората си. — Но се надявах...

— Елате и седнете тук — рязко нареди Гиби и махна с ръка към пейката до голямата кухненска маса. Извърна се към помощниците си и кресна: — Гледайте си работата, мързеливци, иначе няма да получите нищо за вечеря!

Джоана послушно седна до масата.

— Това е все едно да командваш армия от кръшкачи — промърмори тя, отиде до голямото огнище и извади поднос, покрит с

ленена кърпа, оставен да се топли в страничната ниша. Върна се и го сложи пред Джоана. — Знаех, че сигурно ще сте гладна, господарке.

Джоана се втренчи в нарязаните късове месо и приятно ухаещия топъл хляб.

— Гиби, едва ли бих могла да изям всичко това.

— Ами опитайте се — махна с ръка готвачката и се настани на големия и удобен стол до огъня. Пред нея имаше голямо ведро, пълно със зеленчуци, и тя продължи работата си. — Трябва да се погрижим да понапълнеете малко. Евън, обърни онзи шиш! Ако тази страна от говеждото изгори... Вие сте много слаба, господарке. О, в името на всички светии! Мери, донеси една кана с вино за господарката Джоана. И то по-бързо!

Джоана се усмихна. Въпреки виковете, момчето, което обръщаше месото, не изглеждаше уплашено и тя забеляза, че няколко от прислужниците си размениха развеселени погледи при крясъците на готвачката. Забила поглед в храната, младата жена осъзна, че никога преди не бе прекарвала толкова много време в компанията на тази жена. Усещаше, че под привидната грубост на Гиби и вечно смръщеното ѝ лице, се крие добро и състрадателно сърце.

Джоана почти бе опразнила подноса, когато внушителната готвачка отново заговори:

— Много благородно от ваша страна, задето се погрижихте за Маргарет.

Джоана погледна кръглото ѝ лице.

— Аз... аз просто бях изненадана, че никой не се интересува от нея.

— След като е убила свещеника, а и новият господар бе толкова разгневен... — едрата жена сведе поглед към ведрото със зеленчуци. — Ние просто помислихме, че не е редно да не зачитаме желанията му.

— Има нещо, което трябва да знаете за новия си господар — Гиби вдигна глава и срещна погледа на Джоана. — Той е много различен от всички досегашни господари. Говоря и за моето семейство. Гавин Кар е много добър и състрадателен човек. Той наистина смята, че е длъжен да се грижи за хората си, и прави всичко, което е по силите му, за да ги предпази от всяко зло.

— Вашият баща, господарке...

— Той беше добър човек, Гиби, но не бе добър господар. Искаше да си живее спокойно и не се интересуваше от проблемите на хората си, нито от управлението на замъка и земите. В интерес на истината, ако баща ми бе открил Маргарет с окървавен нож в ръка край тялото на мъртвия свещеник, той щеше да заповяда да я обесят начаса и щеше да приключи с тази история. Но виж как постъпи Гавин Кар. Той изчаква, докато тя дойде на себе си — отмести празния поднос. — Освен това, за всички е повече от ясно, че той много уважава Майката. Докато моят баща, най-добрия от всички Макинес, я смяташе за луда и нито веднъж не си направи труда да посети манастира, да види как живеят онези жени, нито пък се погрижи за тях.

Готвачката внезапно се смълча. Е, време беше тези хора да започнат да ценят новия си господар.

Джоана се изправи, усмихна се и кимна с благодарност към празния поднос.

— Благодаря ти, Гиби, беше много мило от твоя страна да заделиш храна за мен.

Запъти се към вратата, ала думите на готвачката я накараха да замръзне на място.

— Говори се, че тази нощ ще се присъедините към нас.

Джоана се извърна бавно и я погледна в очите.

— Майката ме покани да дойда. Така че, аз си помислих... помислих си, че не е зле да приема поканата.

— Това ще направи Майката много щастлива, господарке. От цялата година тази нощ е най-специалната.

— Специална? — с усилие преглътна младата жена. — Защо, Гиби?

— Тази нощ е годишнината, господарке! — сниши глас готвачката. — Нощта на пречистването! Но нямам право да кажа нищо повече. Не искам да разваля изненадата. Сама ще видите.

Джоана кимна, обърна се и излезе от кухнята. Каквото и да се случеше през тази нощ, тя бе сигурна, че никога досега не го е виждала.

А колкото Гавин Кар мразеше плъховете, толкова силно Джоана Макинес ненавиждаше изненадите.

ГЛАВА 35

Стаята се завъртя пред очите му, но Гавин се насили да остане прав. Олюля се и се блъсна в стената до прозореца.

Те са ме отровили!

Мисълта си проби път през мъглата на треската и той осъзна, че отново е паднал на пода. Студена пот обливаше тялото му, а сумрачната стая отново се завъртя във вихрен танц.

Няма да умра, преди да стигна до Джоана!

Остра болка прониза стомаха му, а в главата му сякаш избухнаха хиляди светлини.

Трябва да я предупредя. Няма да им позволя да ме убият, не още!

Преди половин час, докато стоеше в малкия двор на църквата, усети първите болки да раздират вътрешностите му като остри нокти. Отдръпна се от мъжете, които работеха върху гробовете на членовете на семейство Макинес, и се запъти към спалнята си. Припомни си, че не се храни заедно с останалите. Закъсня за обяд и някой постави поднос с храна пред него. Зает в разговор с Атол, той дори не погледна кой му я поднесе.

Гавин отвори очи. Не бе сигурен дали е настъпила нощ, или губеше зрението си. Не знаеше колко дълго е останал да лежи на пода. Понечи да избърше потта от челото си, но отпусна безсилно ръка.

Болката в стомаха му намаля и той с мъка успя да се изправи на крака, които се подгъваха като на новородено жребче. Погледна към вратата. Стори му се на стотици левги от него.

В този миг тайната врата в стената се отвори и той извърна лице към нея.

— Джоана — прошепна отпаднало, опитвайки се да държи главата си изправена.

Думите замряха на устните му, а ръката му по навик се протегна към кинжала, затъкнат в ножницата на колана му. Ала треперещите му пръсти не можаха да стиснат дръжката.

Втренчи се в сивите очи, които приближаваха. Видя омразата в тях. От жестоките им дълбини надничаше смъртта.

— Преди малко беше в двора на църквата, милейди. Мога да му кажа, че го търсите.

Джоана благодари на Андрю и проследи с поглед грамадния шотландец от низините, който напусна двора. През отворените врати видя как запалиха факлите и се замисли дали да тръгне след Андрю. *Бъди търпелива — напомни си тя. Гавин сигурно скоро ще дойде.*

Стисна ръце, обърна се и влезе в голямата зала. Спря на прага и се огледа неспокойно. Едва не подскочи от страх, когато Макс завря влажната си муцуна в ръката ѝ.

Във въздуха бе надвиснало усещането за обреченост. *Не ставай глупава — укори се младата жена. — Той сигурно е някъде навън и проверява работата на хората си. Те са го видели. Не би могло да го заплашва нищо лошо —* повтори си тя, погали разсеяно кучето по главата и закричи напред-назад из залата.

Ала скоро усети, че привлича любопитните погледи на слугите, заети с поднасянето на вечерята, затова се запъти към кухнята. Реши да види как е Маргарет.

Взе една лампа и се запъти към малката стая. Пред вратата стоеше на пост същият войник. Кимна му и посегна към дръжката.

Влезе в стаята и несъзнателно погледна към тайната врата в стената. Не искаше отново да бъде изненадана от появата на Майката. Но в стаята нямаше никого и тайната врата бе затворена. Затвори вратата зад гърба си и се обърна към Маргарет.

Но сламеникът в ъгъла на стаята бе празен.

Тя огледа стаята. Купата със супата и чашата стояха недокоснати на същото място, където ги бе оставила миналата нощ. Малкото вещи на нямата, донесени от Джоана, бяха скупчени в ъгъла.

Младата жена се извърна и отвори вратата. Погледна към стражата и забърза по коридора. Мина през кухнята и влезе в голямата зала. Съществуваха две възможности — или Маргарет си бе тръгнала сама, или Майката я бе отвела.

Независимо дали бе станало едното или другото, Гавин трябваше да знае.

Прекося бързо залата, без да обръща внимание на насъбралите се, спусна се по стълбите и се запъти към двора на църквата.

Навън бе студено, ала Джоана не усети нищо, докато бързаше към сводестия проход, водещ към църковния двор. Щом пристъпи по каменните плочки, видя неколцина мъже, които още работеха на светлината на факлите, ала Гавин не беше сред тях.

Докато приближаваше към мъжете, започна да я обзема паника.

— Виждали ли сте господаря? — подвикна тя към малката група.

Внезапно се спря. На тревата пред мъжете лежеше голямата каменна плоча, която закриваше гроба на родителите ѝ и на бедната душа, която бяха помислили за нея. Работниците застинаха, а Джоана погледна към отворения гроб и покритите с погребален покров тела на любимите ѝ близки.

Потресена от неочакваната гледка, тя отстъпи назад, а един възрастен работник застана между нея и гроба.

— Господарят ли търсите, милейди? — любезно попита той.

Огромна мъка я стисна за гърлото, мъка, която смяташе, че е успяла да потисне, и за няколко мига младата жена не бе способна да отговори. Събра цялата си воля, за да се съвземе, погледна мъжа и кимна.

— Той не е бил тук от късния следобед.

— Не е бил тук? — смаяно повтори тя.

— Да, той стоеше точно на вашето място и ни казваше какво да правим, когато изведнъж преbledня, сякаш е пийнал повечко бира. После си тръгна, господарке.

Джоана се извърна към Старата кула, накъдето сочеше мъжът и зърна изгряващата луна, която бавно се издигаше над хълмовете и тясната клисура. Бялото кълбо ѝ изглеждаше зловещо.

Без да каже нито дума, тя се обърна и побягна обратно през свода, свързващ двора на църквата с този на замъка. Ледената ръка на страха сграбчи сърцето ѝ, когато вдигна поглед към железния кръст над портите и към стълбите, водещи към Старата кула. Хукна като обезумяла нагоре и връхлетя право върху граф Атол. Олюля се и едва не се изтърколи по стълбите. Планинецът мигновено протегна ръка и я сграбчи за лакътя.

— Какво става, Джоана? Изглеждаш така, сякаш самият дявол е по петите ти!

Тя с усилие преглътна напиралите сълзи.

— Виждаш ли си Гавин? — едва успя да прошепне.

— Мислех си, че ти е казал.

— Какво да ми каже?

Атол се озърна назад, за да се увери, че никой не ги подслушва. Сетне сивите му очи се втренчиха в лицето ѝ.

— Каза, че ще отиде в гробницата, за да присъства на сбирката на жените.

— Искаш да кажеш, че вече е там? — стиснатият ѝ юмрук се стовари гневно върху гърдите на великана. Той я изгледа сепнато. — Тъкмо ти най-добре би трябвало да знаеш колко опасни са проходите. Как си могъл да го пуснеш да тръгне сам? Що за приятел си ти?

— А кой е казал, че съм му приятел? Този твърдоглав шотландец от границата е...

— Замълчи, Джон — срязва го тя. — Познавам те.

Понечи да мине покрай него, ала огромната му ръка се отпусна на рамото ѝ и здраво го стисна.

— Вярвай ми, Джоана — спокойно рече той. — Гавин е подготвил всичко много добре.

— И как е могъл? Та нали самият той не знае какво да очаква!

Нямаше желание повече да си губи времето в напразни спорове, дръпна се и забързано мина покрай Атол. Трябваше да слезе в гробницата и да изведе Гавин, преди да са дошли Майката и останалите жени. Може би, все още имаше време, надяваше се Джоана, докато тичаше към кухнята, а оттам хукна по тунела зад голямото огнище.

Може би още не бе твърде късно.

Погледът му бавно се избистри и Гавин се втренчи в отблясъците, които пламъкът на свещта хвърляше върху резбованата чаша.

Какъв глупак е бил да желае смъртта през всичките тези години! Сега, когато животът му е изпълнен с обещания за любов и щастливо бъдеще, той щеше да умре.

Гавин изви ръцете си и усети как кожените ремъци се впиха дълбоко в подутите му китки. Глезените му също бяха завързани с

кожени каиши, които все пак му позволяваха да се движи или по-скоро да се препъва през стаята. Огледа малкото помещение. Зловонието беше задушавачо и той изгледа с отвращение разлагащите се животински трупове.

Искаш ли да знаеш какво ще стане с теб? — с погнуса си помисли той, когато едно малко сиво създание пробяга по купчината мърша. — Храна за плъховете!

Похитителят му го бе оставил тук преди малко. Вратата беше леко открената, но той не можеше да стигне далеч с вързаните си крака. *Е, може би, ако успее да се добере до тъмната бездна и да се хвърли през Дяволската порта, щеше да е за предпочитане пред перспективата да му прережат гърлото.* Гавин хвърли поглед към чашата, която бе приготвена, за да събере кръвта му. Металът блестеше на светлината на свещта. Свещта!

Младият мъж успя да изпълзи по пода към свещта. Макар че разстоянието не бе голямо, главата му се замая от усилието. Най-после я, достигна, легна върху мръсния под, вдигна краката си и внимателно нагласи кожения ремък точно над пламъка. Но в този миг се показа първият плъх.

— Дано да изгориш, проклета гнусна твар! — прокле Гавин. Забеляза още два плъха, които скочиха върху мъртвите животни и впериха в него малките си лъскави очички.

Коженият ремък едва бе започнал да пуши, когато вратата се разтвори широко и плъховете се разбягаха.

— Е, виждам, че не мога дори за миг да те оставя сам.

Гавин хвърли свиреп поглед към високата фигура на прага.

— Господарю на Айрънкрос, готов ли си да срещнеш съдбата си? — безгрижно попита Атол и пристъпи в стаята.

ГЛАВА 36

Изправена в средата на гробницата, Майката ѝ кимна за поздрав. Джоана пристъпи със свито сърце в студеното помещение и се втренчи в жените, които се движеха наоколо.

— Решила си по-рано да се присъединиш към нас — рече Майката и ѝ протегна ръка.

— Аз... аз си помислих, че може би ще бъде по-добре... ако присъствам на цялата церемония. — Крадешком се огледа, за да открие някаква следа от Гавин. Но плътните сенки скриваха голяма част от гробницата. Той би могъл да бъде навсякъде, а и вече бе твърде късно да направи каквото и да било.

Майката се извърна към Моли:

— След като вече нашата сестра е тук, защо не ѝ позволите да ви помогне?

Моли бавно се извърна към нея. Джоана разбираше, че за тях си оставаше дъщерята на последния господар на Айрънкрос. За да накара Моли да се почувства по-удобно, младата жена пристъпи напред и се протегна към снопа тръстики в ръцете на по-възрастната жена.

— Може ли аз да го поставя? — предложи тя.

Моли кимна и ѝ подаде снопа. Джоана отиде при другите две жени от манастира, които мълчаливо работеха. Докато им помагаше, непрекъснато се взираше в тъмните ъгли с надежда да открие Гавин. Знаеше, че дори и да го намери, няма да има какво да му каже, но по някакъв начин се надяваше, че е достатъчно само да го зърне, за да се успокои.

Но той не бе там. Докато жените продължаваха да работят в мълчание, тя осъзна, че Гавин не е в гробницата.

— Смяташ ли, че Маргарет ще може да изпълни задълженията си или ще трябва аз...

— Разбира се, че ще може!

Въпросът на Моли и острият отговор на Майката привлякоха вниманието на Джоана.

Тя се приближи към двете възрастни жени.

— Преди да дойда тук, ходих в стаята на Маргарет. Тя не беше там.

Майката се извърна и я погледна в очите.

— Каквито и грижи да има Маргарет, тя много добре знае, че нейно задължение е да донесе чашата. Тя ще го изпълни! Според мен е отишла при езерото, за да се подготви за предстоящата церемония.

— Край езерото? — смутено попита Джоана.

Майката погледна към Моли и леко кимна.

— Защо не кажеш на нашата сестра? По-добре е да е подготвена предварително, за да може правилно да разбере целия ритуал.

Джоана се обърна към Моли. Слабата жена се изправи и започна:

— Един път в годината при пълнолуние — същата нощ, през която душите на нашите свети сестри са отлетели към небето — ние започваме ежемесечното възпоминание със специален ритуал край езерото.

— Защо... защо точно край езерото?

— Отиваме там, за да бъдем свидетели на убиването — простичко отвърна Моли. — През другите нощи Маргарет носи пълната чаша тук, но само през тази нощ в годината, тя ни чака край езерото и участва в цялата церемония заедно с всички нас.

Джоана си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне. В съзнанието ѝ изплува образът на Маргарет, с кинжал в скута си и притискаща до гърдите си главата на свещеника с прерязано гърло. Вече не чуваше нищо от това, което Моли ѝ говореше.

Къде бе Гавин? *Света Дево* — мислено отправи гореща молба тя, — *моля те, дано не се е случило това, от което най-много се боя!*

— ... после намазваме веждите си с прясна кръв... това е пречистването...

Джоана изумено се втренчи в Моли. Какво бе казала току-що тази жена? Пусна на пода тръстиките и се запъти към вратата. Но някой я хвана твърдо за китката и я принуди да спре.

— Чу ли ги? Те са тук!

Костеливите пръсти на Майката се забиха в плътта ѝ, но гласът ѝ идваше сякаш някъде отдалеч.

— Сега не е време да си тръгваш, сестро. Церемонията ще започне всеки миг.

— Но...

— Всичко ще бъде наред, дете. Всичко ще бъде наред!

— Престани с проклетото си бръщолевене и ела да ми отвържеш ръцете.

— И какво щеше да правиш, ако не бях решил да сляза долу малко по-рано? — Атол се облегна нехайно на рамката на вратата и се огледа.

— Щяха да ми прережат гърлото — Гавин вдигна завързаните си ръце пред него. — Обаче щях да срещна Свети Петър и да го помоля да ме изпрати обратно, за да мога да извия нещастния ти врат! Побързай, мързеливо псе такова, нямаме много време!

Графът лениво се изправи.

— Имаме време. Чувам жените, които се събират в гробницата. Трябва да ти кажа, че имаш голям късмет, че видях светлината на свещта през пролуката на вратата. Но къде е... — той огледа с отвращение труповете на мъртвите животни. — Къде е Джоана?

— Развържи ми ръцете — процеди през зъби Гавин. — Няма да позволя това да... Атол!

Ала викът му не бе достатъчно навременен, за да предупреди планинеца. Дръжката на кинжал халоса силно Джон Стюарт зад ухото и той се строполи на прага.

Движеха се в тъмнината. Единствените звуци, които я нарушаваха, бяха пращането на свещите и влаченето на краката им по покрития с прах каменен под.

Стиснала в ръце горящата свещ, Джоана усети как сълзите потекоха по лицето ѝ, докато вървеше заедно с останалите към подземното езеро. Жените ѝ бяха оказали особена *чест*, като ѝ разрешиха да върви точно зад Майката, но докато следваше възрастната жена, тя усещаше погледите на останалите, които се забиваха подобно на нажежени шишове в гърба ѝ.

Нямаше друг избор, освен да продължава. Те бяха много и нямаше никакъв начин да избяга. Затова реши да се преструва на заинтересована и да ги следва покорно, поне докато стигнат езерото.

Единствената ѝ надежда бяха думите на Моли, че жените ще трябва да присъстват на убийството. Ако това, от което се страхуваше, бе истина, то Гавин все още бе жив.

Джоана напипа дръжката на малкия си кинжал, пъхнат в колана ѝ под бялата роба, която ѝ бяха дали. Щеше да умре, но нямаше да им позволи да го наранят!

Усети влажния и хладен въздух, идващ откъм езерото. Тя последва Майката, която влезе в пещерата, и бързо огледа помещението. Гавин не се виждаше никъде.

Близо до каменната плоча с тъмните петна гореше малък огън. Облечена в дълга бяла роба, Маргарет стоеше изправена до малката дървена маса, неподвижна и безмълвна като смъртта.

Джоана погледна към другия край на пещерата. Никъде не се виждаше сламеник, нито каквито и да било други вещи. По гърба ѝ полазиха тръпки, когато си помисли, че бе намерила убежище в това място, превърнато в олтар на дявола.

Жените образуваха полукръг около Майката, а тя пристъпи в средата и застана до сестра си. Настъпи зловеца тишина. Майката вдигна тънките си ръце нагоре.

— Сестри! — извика тя. — В името на душите на нашите мъртви сестри, ние призоваваме Силата.

— Майко! — отвърнаха гласовете в хор. — Ние призоваваме Силата!

Ехото още не бе заглъхнало, когато над водите на езерото се изви вятър. Джоана настръхна, докато смаяно наблюдаваше вихрушката, развяваща полите на робата ѝ.

— Сестри! За нас, в името на спомена за тяхната болка, ние призоваваме Силата!

— Майко! Ние призоваваме Силата!

Никога досега не бе наблюдавала нещо подобно. Вятърът брулеше лицето ѝ. Имаше нещо особено тук, сред тях — някаква сила, която не можеше да се обясни. Джоана гледаше с широко отворени очи, докато жените една по една вдигнаха ръцете си и леко полюшвайки се, оставиха вятърът да гали телата им. Усети нежното докосване на нечия ръка до лицето си. Сепна се и бързо се извъртя. Ала нямаше никого.

— Те са тук, сестри. Те са сред нас... — поде с монотонен глас Майката.

Джоана ужасено видя, как Маргарет взе свещта и безшумно се запъти към тунела, водещ към стаята със закланите животни.

Тя отиваше да го доведе. Джоана сграбчи дръжката на кинжала.

Майката и останалите жени продължаваха тягостно да припяват, докато погледът на Джоана бавно обходи лицата им. Всички бяха в някакъв транс, люлееха се и тихо мълвяха заклинанията си, докато вятърът се извиваше край тях. Погледна лицето на Майката. Сивите очи на жената сияеха по-силно от светлината на стотици свещи. Тя притежаваше Силата. Самата тя бе Силата.

Джоана сведе глава към каменната плоча с тъмните петна в краката на Майката. Червени петна... кръв.

Заклати глава.

— Недей — прошепна младата жена. — Нека да греша. Нека това да не е истина!

Никой не я чу. Вятърът се изви с нова сила, заглушавайки монотонните гласове на жените. Тя притисна длани към ушите си, за да не чува нищо. *Това не е истина* — повтаряше си Джоана. — *Няма никаква Сила!*

Пискливите викове пронизваха мозъка ѝ, не можеше да избяга от тях. Затвори очи и видя странни образи — двора, луната. Там, пред железния кръст, пламъците се надигаха зад тях — невинните жени от манастира. Жестоките мъже. Джоана извика и видението се смени с друго. Лицето на Дънкан. Майката.

Един вик, много по-силен от останалите, разкъса видението и тя притисна още по-силно длани към ушите ѝ.

— Не мога повече! — извика Джоана. — Не мога!

Внезапно настана мъртвешка тишина. Тя бавно отвори очи, сигурна, че всички погледи са насочени към нея. Невероятно, ала те не бяха обърнати към нея. Всички се взираха в тунела, в който Маргарет току-що бе изчезнала. Сякаш всичко бе замръзнало в неподвижността на смъртта.

Още един вик разцепи тишината. Женски вик. Но това не бе нейният глас, каза си Джоана. Нито пък воят на вятъра.

Разнесе се силно ридание и тя се появи. Олюлявайки се, подобно на ранено животно, Маргарет се появи стенеща и с безумни очи.

— Ма... уб... Ма... уб... гр!

Жената бърбеше несвързано, докато виеше и тичаше към Майката. Свещта бе изчезнала и Джоана видя, че Маргарет стиска дълъг кинжал.

— Къде е той? — извика Джоана и се спусна напред. — Какво си направила с него?

Маргарет се свлече на колене и заклати глава, опитвайки се да говори.

— Ма... уб... гр... уб... Уи... уб... ла...

— Какво казваш, Маргарет? — попита Майката, приближи към нея и я вдигна. — Къде е Алан?

ГЛАВА 37

Джоана видя, как някой избута Гавин на светлината. Бледото му лице бе сковано от гняв, а едрата му фигура се олюляваше несигурно заради кожения ремък, вързан около глезените му.

Тя изпищя пронизително и се спусна към него, ала ръцете на няколко жени я задържаха на мястото ѝ.

Алан излезе от тунела зад Гавин и рязко спря. Лицето на иконома бе скрито от стръмния покрив на пещерата, но блестящото острие, опряно в гърба на Гавин, ясно говореше за намеренията му.

— Настъпи пълнолуние, сестро. Нощ, която винаги трябва да помним.

Това не беше същият мъж, когото Джоана познаваше. Нещо не бе наред. Нещо в гласа му, в очите му. Младата жена усети студените пипала на страха да пропълзват по гърба ѝ и се опита да се освободи от ръцете на тези, които я държаха.

Майката пристъпи напред, без да откъсва очи от лицето на брат си.

— Защо си довел господаря тук?

Алан пусна факлата си на земята, допря острието на кинжала до врата на Гавин, а с другата си ръка го бутна грубо към каменната плоча край езерото. Джоана ахна и прехапа устни, когато видя, че по лицето на Гавин тече тънка струйка кръв.

Гласът на Майката се извиси по-остър и от върха на кинжала в ръката на Алан.

— Попитах те защо си довел този мъж тук!

— Той е леърдът. Него трябва да поднесем като жертва.

Джоана измъкна ръката си и поклати глава. Този човек бе луд! Лицето на Алан бе изкривено от ярост и тя разбра, че иска смъртта на Гавин.

— Ние никога не сме имали намерение да причиняваме още насилие в този свят.

— Ха! — Алан бутна Гавин по-близо към плочата. — Какви са били техните намерения или твоите, няма никакво значение! — Насилието поражда насилие, а справедливото отмъщение на Бога ще падне върху грешника, до десето коляно...

— Не, братко! — прекъсна го Майката. — Това е грешно! Тук ни е събрало възпоминанието за тяхната жертва. Ние призоваваме силата на светиците и молим за тяхната закрила. В прошката няма отмъщение, Алан. Трябва да пуснеш господаря. Ние никога няма да пристъпим волята на нашите отдавна мъртви сестри.

— Без значение колко е силна омразата ти? — извика той. — Аз знам какво се крие в сърцето ти!

— Не знаеш нищо.

— Знам, че дяволът е почернил душите на всички мъже и въпреки това ти си мислиш, че ще го пусна?

— Да, Алан! Ще го пуснеш! — с жар отвърна Майката. — Без значение какво ни е поднесъл животът — страдание или болка — това няма значение. Ние няма да опозорим паметта на нашите сестри.

— Да опозорите? Може би си забравила значението на тази дума — грубо изръмжа той и отново бутна Гавин към каменната плоча. Впи поглед в очите на Майката, но тя не се извърна и лицето ѝ не трепна. — Но аз не съм забравил, как те използваша и после те захвърлиха като ненужна вещ в нощта. Не съм забравил, как кръвта на нероденото ти дете изтичаше в праха под железния кръст.

Алан се пресегна и грубо сграбчи Маргарет за рамото, притегляйки я към себе си. Нямата жена се свлече върху каменния под.

— Погледни я — той посочи жената в краката си. — Това е нашата сестра. Курва! Но въпреки това е наша сестра. И какво стана с нея? От онази нощ не е проговорила, но не е забравила... нито пък аз ще забравя!

Майката отново заговори:

— Това бе много отдавна. Аз бях наранена и...

— Той е причината за твоето страдание! — бледото лице на Алан се извърна към Гавин. — Той ти причини цялата болка.

— Не, Алан. Беше Дънкан, а той отдавна е мъртъв.

— Знам, че Дънкан е мъртъв, сестро — той продължи да се взира в Гавин. — Аз го убих. Трябваше да чакам доста години, но накрая го убих. Убих и синовете му. Да, всички те умряха заради греховете,

които са извършили спрямо нашите сестри. Но нито един от тях не умря така, както исках. Само свещеникът намери смъртта, която заслужаваше! Твърде много потайност, твърде много загриженост за това, за което светът отдавна би трябвало да узнае.

— Алан, не знаеш какво говориш!

— Много добре знам! — изкрещя той. — Да не мислиш, че съм луд?

— Алан...

— Да не смяташ, че ми беше много лесно през целия си живот да пазя тайната в сърцето си?

— Тайна?

— Да, аз съм този, който носи проклятието на Айрънкрос. Нашият прапрапрадядо, който е бил иконом на господаря през онази лятна нощ. — Очите му диво заблестяха — той е убил първия леърд. А неговият син и внук, а после и неговият внук на свой ред са поддържали проклятието живо. Да, сестро. Ние сме проклятието!

Алан се завъртя, ритна краката на Гавин и дръпна главата му назад.

— Аз съм проклятието на Айрънкрос, сестро. Аз съм Божията ръка. А сега ми дай чашата и кинжала, и ние още веднъж ще пречистим греховете на Айрънкрос Касъл. Дай ми чашата, Маргарет!

В мига, в който тя се хвърли към брат си, Гавин измъкна главата си. Кинжалът блесна и с мълниеносно движение се заби в гърдите на Алан.

— У... Уи... У... Ти... Уи... уб... уб...

Икономът изумено се втренчи в дръжката на ножа, стърчащ от гърдите му, после в сестра си, която през сълзи крещеше несвързани думи. Сетне нямата жена се отдръпна от него.

Реакцията на Гавин бе светкавична. Претърколи се настрани и ритна с всичка сила краката на Алан. Той се свлече като покосен върху каменната плоча. Гавин се хвърли върху него, преди той да успее да помръдне и натисна кинжала с рамото си, докато проникна дълбоко в сърцето му.

Докато господарят на Айрънкрос притискаше с цялата си тежест тялото на икономом, единственият звук в пещерата бяха пресекливите хрипове на издъхващия мъж и тихият шепот на нежния вятър.

Джоана се изтръгна от ръцете, който я държаха, и се спусна към любимия си. Измъкна кинжала от колана си и ловко разряза кожените ремъци, стягащи китките и глезените му. Гавин се отдръпна от мъртвия иконом, ала не можа да се изправи в целия си ръст, защото Джоана се хвърли в ръцете му.

— Вече мислех, че съм те изгубила — проплака тя, неспособна да се съдържа повече. — Бях сигурна, че това е краят.

Той я притегли буйно към гърдите си.

— Обичам те, Джоана — прошепна и я залюля в прегръдките си. — Вече всичко свърши.

Тя бързо го огледа за някакви рани. Лицето му бе бледо, ала преди да успее да отвори уста и да го попита, той я накара да замълчи с целувката си.

След малко Джоана помогна на Гавин да се изправи на крака. С изключение на драскотината на бузата му не беше ранен, ала все още изглеждаше много слаб. Той не й позволи да се засуети около него и двамата заедно пристъпиха към Майката. Жените се разделиха, позволявайки им да се озоват сред тях. Младата жена видя как Майката вдигна глава, за да срещне погледа на леърда.

— Ти знаеш, че ние нямаме нищо общо с това.

— Знам — отвърна той. — Изглежда, твоят брат е изпълнявал свой собствен ритуал.

— Още като деца ни разказаха за проклятието на Айрънкрос — започна Майката. — Научихме тази история от жените — за смъртта на онези свети жени, както и за смъртта на всички господари на този замък. Но никога не е имало слухове, че нашият баща или дядо са били отговорни за тези убийства — старата жена енергично поклати глава. — Истина е, че са били икономии. Но аз не мога да повярвам, че са били убийци.

— Вярвам ти — кимна Гавин. — След зверското отношение на Дънкан към теб, за Алан не е било трудно да си измисли тази ужасяваща история.

Главата на Маргарет лежеше върху рамото на Майката и тя нежно галеше хлипащата жена по косите.

— Трябваше да се досетя. Тези така наречени злополуки. И не само на господарите. Сега вече всичко си идва на мястото. Който и да

го обидеше или предизвикаше, рано или късно изчезваше. Трябваше да се досетя.

— Алан изплашил свещеника и го накарал да избяга от замъка — кимна Гавин. — И е убил отец Уилям при завръщането в Айрънкрос Касъл.

Маргарет бавно повдигна глава и погледна към Майката.

— Ал... уб... Уи... — кимна тя.

— За Алан, неговите сестри са били свещени и неприкосновени като светиците — Майката сведе поглед към крехката жена. — Това е причината, той никога да не позволи на Маргарет да се омъжи. Убил е свещеника, защото е знаел, че му се е отдала. Предполагам, че според него това е било престъпление, което се наказва само със смърт.

— Т... уб... гр...

— Той е убил и Дейвид — бавно изрече Гавин и погледна към Маргарет. — Атол е изпратил младия коняр, за да наблюдава езерото. Навярно е видял вещите на Джоана, разпръснати наоколо, но след това е изчезнал — кимна към нямата жена. — Изглежда, Маргарет е била свидетелка на убийството.

Тя поклати глава в съгласие и отново я отпусна върху рамото на сестра си.

— През онази нощ, когато родителите ти загинаха в пожара — поде Майката и прикова поглед в лицето на Джоана, — тогава за пръв път почувствах, че нещо не е наред с моя брат. Той беше неспокоен, не можеше да скрие тържествуването си, макар че никой не виждаше причина за подобно ликуване. Именно поведението му преди нашата сбирка, ме накара след церемонията да се върна и да си поговоря с него. Но когато стигнах до тунелите в подземията на замъка, южното крило вече беше в пламъци.

— Предполагам, че съм минала по същия път, както и ти — прошепна младата жена, без да отделя поглед от сивите очи на Майката. — Но сигурно съм припаднала в някой от тунелите на южното крило.

— Димът бе толкова гъст, че човек можеше да се задуши.

Джоана и Гавин се втрениха смаяно в нея.

— Това си била ти, Майко — задавено промълви Джоана. — Ти си ме спасила от огъня. Затова знаеше за изгорените ми ръце.

Майката тъжно се усмихна:

— Да, Джоана. Аз те довлякох тук, долу, с надеждата, че ще си в безопасност. Върнах се отново в Старата кула, но не можах да открия Алан. Всички, изглежда, се бяха заели с гасенето на пожара, затова реших да се върна при теб. Но докато дойдем с останалите при езерото, ти вече бе изчезнала. После, когато не се върна при мен и стана ясно, че си решила да пазиш съществуването си в тайна, аз се изплаших, че ни подозираш. Обаче бях убедена, че трябва да те оставя сама да стигнеш до истината.

— Аз можех да загина в онези тунели. Но ти си спасила живота ми дори и след това, което Дънкан ти е причинил. А всичко това е следствие от жестокостта на близките ми — настоя Джоана. — Ако той не бе извършил онзи ужасен грях спрямо теб, на който Алан е бил свидетел...

— Не — прекъсна я Майката. — Брат ми щеше да си намери някоя друга причина. Това вече е съвсем ясно. Дори като дете, преди да стане свидетел на жестокостта на Дънкан, той бе погълнат от миналото. Предполагам, че е семейна черта — старата жена погледна към неподвижното тяло върху каменната плоча. — Поведението и действията му трябваше да ни подсетят за това. Докато, ние се задоволявахме да принесем в жертва някой фазан, той искаше да убие поне десетина овце. Сега вече разбирам, че е искал да бъде върховен жрец — както в древните религии — този, който изсмуква кръвта на жертвата.

Джоана извърна поглед към иконома, чиято кръв този път бе обагрила камъка.

— Били сме твърде слепи — каза Майката.

— Как искаш да постъпим с него? — попита Гавин и прегърна своята любима.

— Той е... той беше мой брат! Мой дълг и мое право е, да го оплаквам и да тъгувам за него. Ще се моля за душата му. Но никога няма да мога да забравя, че с действията си е опетнил чистия спомен за нашите сестри. Той едва не унищожил това, в което всички вярваме и което никога няма да забравим — обещанието на пречистващата Сила, лек за всички нас.

Когато Гавин стисна ръката на Джоана, тя вдигна глава и погледна в тъмните му очи. Разбра мълчаливото му послание и бе напълно съгласна с него.

Младата жена се отдръпна и се приближи към Майката.

— Майко — прошепна. — Никоой не бива да узнае за постъпките на Алан. Ти си направила толкова много, стигнала си толкова далеч, за да позволиш лудостта на един мъж да разруши всичко — Джоана стисна нежно ръката на Майката. — Защо не го оставиш тук? Ние ще го погребем в двора на църквата и ще се погрижим да се прочетат молитви за душата му.

Измина доста време, преди старицата да кимне.

— Ще дойдеш ли да ни видиш? — попита накрая тя и се вгледа в очите на Джоана.

— Ще дойда и ще доведа и своя съпруг.

Очите на старата жена блеснаха одобрително, когато извърна поглед към шотландеца от низините.

— Да, доведи го при нас. Всички ще го посрещнем и ще го поздравим като наш леърд, като господар на тези земи.

Майката и сестра ѝ се обърнаха, за да си тръгнат, а Джоана приближи отново до Гавин и взе ръцете му в своите. В редица по една, жените последваха водачката си към изхода на подземната пещера. Готвачката Гибби се спря пред Гавин и Джоана.

— Трябваше да разбера, че Алан е намислил нещо лошо, когато днес по обяд дойде лично да вземе подноса с храната ви.

— А аз през цялото време си мислех, че ти си ме отровила.

Лицето на едрата жена пламна.

— Макар че може би е било нещо подобно — усмихна се Гавин. — Но каквото и да е добавил към храната ми, не е имал намерение да ме убие, след като все още се държа на краката си и вече се чувствам по-добре.

Жената кимна в знак на съгласие.

— Като се оправите напълно, господарю, ще ви приготвя такова ястие, че никога няма да забравите вкуса му.

— Да, не се съмнявам в това — рече той, а тя се присъедини към излизащите жени.

Джоана остана загледана в тях, докато двамата с Гавин останаха сами.

— Искане ми се да те убия със собствените си ръце, Гавин Кар — избухна младата жена. — За цялото ти твърдоглавие! Никога не съм срещала по-упорит мъж от теб. По дяволите, та ти дори не си

планинец! Какво си си въобразявал, като си дошъл съвсем сам тук долу?

— Сам? О, по дяволите! — той сграбчи ръката и я затегли в посоката, откъдето Алан го бе довел.

— Къде ме водиш? — попита тя и взе факлата, която икономът бе пуснал на пода. — И какво смяташ да правиш с мъртвото тяло?

— Сигурен съм, че трима от моите войни с удоволствие ще слязат долу и ще го отнесат. После ще го погребат както подобава. Но в момента, любов моя, не бива да се бавим повече тук.

Джоана се затича след него. Докато бързаха през тъмните тунели, тя дръпна ръката на Гавин, за да го накара да забави крачка.

— Гавин, ти подозираше ли Алан?

— Да, откакто ме заведе в южното крило и направи всичко възможно, за да вляза в стаята с пропадащия под. Беше оставил на видно място няколко ценни неща — едни книги. Той не беше единственият, когото подозирах, но много скоро установих, че той винаги отсъства, когато някой се опитваше да ме убие. После, когато мостът при Дяволската порта бе прерязан, разбрах, че това не може, да е Атол. Освен това, този някой бе достатъчно силен, защото едва не ни събори в пропастта.

— Тогава защо не го спря?

— Все още имаше твърде много неща, които не знаех. Прекалено много въпроси без отговори. Дори не бях сигурен, дали Алан действа сам или с помощта на Майката и нейните жени.

Джоана отново го дръпна, за да го спре.

— Тогава се радвам, че си изчакал — рече. — Щеше да бъде ужасно да ги обвиняваш в ужасното престъпление, което не са извършили — усмихна се и поклати глава. — Като си помисли човек, колко много беди щяхме да причиним, ако и двамата се бяхме заблудили и действахме заедно.

Гавин кимна и тъжно се усмихна.

— Да. Сигурно в Айрънкрос Касъл нямаше да остане жива душа. Щяхме да избием всички.

Тя потрепери и се втренчи в мрака пред тях.

— И къде все пак ме водиш?

Той я хвана за ръката и отново забърза напред. След малко приближиха до стаята за клане и Джоана забави крачки.

— Какво още криеш от мен, Гавин? Моля те, само не ми казвай, че в онази стая ни чакат още мъртъвци.

Той ѝ се ухили и двамата забързаха по последния коридор.

— Не бих се надявал, моя любов. Би било твърде нахално да се моля за това.

Джоана ахна ужасено при вида на неподвижната фигура, просната на пода на стаята.

— Мъртъв ли е?

— Едва ли ще имам този късмет — пошегува се Гавин и ѝ даде знак да приближи факлата до планинеца, който лежеше по гръб. — Не, не е мъртъв. Джон Стюарт има твърде дебела глава, за да умре от едно нежно потупване по главата.

— Нежно... потупване? — изпъшка Атол и примигна, преди да отвори очи. — Главата ми бе разцепена на две и...

— Ти, негоднико! — изръмжа Гавин, приближи и огледа раната на главата. — През цялото време, докато ние двамата с Джоана се опитвахме да спасим всичките проклети планинци от онова възпъщение на дявола, ти си си подремвал кротко тук! А щеше да пазиш гърба ми!

— Има ли... о, моля те, Господи, кога тази стая ще спре да се върти? — жално простена Атол, после ги изгледа накриво. — И какво не е наред с гърба ти?

— Нали трябваше да се появиш в случай на опасност? — изтъкна Гавин.

— Опасност ли? Каква опасност? — попита планинецът. — Имаше ли някаква опасност?

Гавин погледна Джоана и се усмихна.

— Най-после Бог е чул молитвите ми. След този последен удар, нашият добър граф се е превърнал в пълен идиот, любов моя.

— Няма значение дали съм ранен или не! Ти си едно долно псе, а аз няма да позволя на никой от презрените шотландци от границата, да ме наричат *любов моя* — опита се да извика Атол, трепна от болка и добави шепнешком: — В името на Христовите рани, много добре знаеш, че съм длъжен да бдя над репутацията си!

ЕПИЛОГ

Юни 1528

Нежният вятър галеше новите бели колони на манастирската църква. Насъбралите се жени притихнаха.

Отново бе пълнолуние и светлината проникваше през високите прозорци до олтара и къпеше в мекото си сияние тримата възрастни и детето.

Усетила докосването на съпруга си, Джоана постави сина си в ръцете на Майката. Когато погледна кръглото личице на заспалото бебе, сивите очи на възрастната жена заблестяха с обич.

Тази сутрин пред църквата на Айрънкрос Касъл беше кръстен синът на Джоана и Гавин. За тяхна най-голяма радост дори и лейди Макинес бе направила дълго пътешествие на север, за да присъства. Бабата на Джоана намери сили да забрави страховете си и горчивите спомени и прие предложението на Елизабет и Амброуз да ги придружи в това пътуване. Повече от всичко на света, искаше да бъде тук заедно с внучката си и да присъства на кръщаването на своя първи правнук.

А тази нощ Джоана и Гавин донесоха сина си сред своите хора, за да получи втората си благословия. Благодарение на господаря на Айрънкрос Касъл и съпругата му, беше изградена нова църква на мястото на старата. Сега това бяха хората на Гавин Кар и всички щяха да живеят в мир — жените от манастира и тези, които се бяха завърнали от земите и селата, заобикалящи Айрънкрос Касъл.

Джоана откъсна очи от личицето на сина си и усети любящия поглед на съпруга си. Сърцето ѝ се преизпълни с любов към него. Той я бе изтръгнал от един живот без бъдеще и бе сгрял ранената ѝ душа с топлиите лъчи на любовта. Нито за миг, не се бе усъмнила в чувствата му. Той се грижеше за нея и всеки ден ѝ доказваше обичта си. Беше я накарал да повярва в смисъла на живота.

— Сестри... и братя! — извика Майката. — За да благословим това дете, ние призоваваме Силата!

— Майко! Ние призоваваме Силата! — отвърна множеството в един глас.

— Заради благословения и изцеряващ мир, който този наш син ще донесе в земите ни, ние призоваваме Силата!

И докато топлият вятър нахлуваше през отворената врата, Джоана и Гавин извърнаха погледи към спящото дете в ръцете на Майката.

— Ние призоваваме Силата!

Издание:

Мей Макголдрик. Пламък

ИК „Бард“ ООД, София, 2000

ISBN: 954-585-105-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.